

"להיולד בנשימה"

מאת אורליה כהן אינהארה

כל הזכויות שמורות לאורליה כהן אינהארה © [2026]

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת ובכתב מהמחברת.

עריכת טקסט ולשון: אורליה כהן אינהארה
עיצוב כריכה ועימוד: אורליה כהן אינהארה
הפקה והדפסה: בוקפוד

ליצירת קשר עם המחבר ורכישת עותקים:
דואר אלקטרוני: oreliasoul1@gmail.com
אתר אינטרנט: <https://www.inharah.com>

נדפס בישראל, [2026]

תוכן עניינים

הקדמה - עמוד 5
פרק 1 - ההיווצרות - עמוד 8
פרק 2 - שפת האור - עמוד 15
פרק 3 - תדרים - עמוד 25
פרק 4 - הברחה מהבית - עמוד 28
פרק 5 - פורטל של אור - עמוד 38
פרק 6 - מוות קליני - עמוד 47
פרק 7 - חתך ראשון - עמוד 65
פרק 8 - חתך 2: שינוי - עמוד 74
פרק 9 - התקשור הראשון - עמוד 82
פרק 10 - ישויות של אור - עמוד 87
פרק 11 - השינוי - עמוד 95
פרק 12 - נקודת האפס - עמוד 104
פרק 13 - ההחלטה - עמוד 109
פרק 14 - חיים חדשים - עמוד 117
פרק 15 - לידה - עמוד 136
פרק 16 - הסוף של ההתחלה - עמוד 141
פרק 17 - חוויה חוץ גופית - עמוד 154
פרק 18 - מפגשים מהסוג החמישי - עמוד 168
פרק 19 - "זה נראה בדיוק כמוך" - עמוד 184
פרק 20 - הצליבה - עמוד 187
פרק 21 - אוטיזם - עמוד 200
פרק 22 - אותנטיות - עמוד 217
פרק 23 - הפיצוץ - עמוד 233
פרק 24 - הריון בין מימדי - עמוד 251
פרק 25 - אהבה מהי - עמוד 286

- פרק 26 - גלגולי נשמות - עמוד 293
- פרק 27 - החתונה - עמוד 313
- פרק 28 - הריפוי - עמוד 327
- פרק 29 - 144,000 מלאכי המרכבה - עמוד 328
- פרק 30 - מיני קסם - עמוד 332
- פרק 31 - מבט מהאסטרל - עמוד 356
- פרק 32 - מימד הזמן - עמוד 359
- פרק 33 - העולם החדש - עמוד 369

הקדמה

ככל שהעמקתי בעניין, את סיפור חיי לא ניתן להגדיר במלל שישקף את העומק של החוויה שנקראת חיים. אך את עיקרי הדברים אעלה על הכתב, כי הקיטבג של ההיזכריות, גם מהגלגול הנוכחי ומכל אלו שקדמו לו, הן עבור כל הנשמות שבוחרות במסע הזה של החיים, וזהו מסע אמיץ ביותר.

כל החוויות שאשתף בספר זה הן חוויות אישיות שחוויתי דרך העיניים הארציות, דרך הגוף הארצי שלי, דרך העיניים הלא ארציות שלי, והגוף הלא ארצי. דרך חווית מוות שחוויתי, דרך חוויות חוץ גופיות שעברתי, ואינספור מסעות אסטרליים לאורך כל השנים.

לא קראתי או למדתי אותן באף מקום, וזוהי הכוונה בלהביא את הנקודות האלו על הכתב, קודם כל עבור הבריאה, ועבור האנושות שבחרה באומץ רב לעבור את מסע החיים. חוויתי חוויות פראנורמליות לאורך החיים, סיטואציות לא שגרתיות במונחי ארץ או שיהיו ניתנים להיגיון מוחי. לפני כתיבת הספר, שוחחתי עמוקות עם בני משפחתי והורי, שלאורך ילדותי, המוטיב המרכזי היה הפחד ממה עוד אני עומדת להעביר אותם מבחינת דברים שלא שייכים לכדור הארץ הזה.

הספר הזה הוא לא שלי ולא רק עלי. הספר הזה הוא של כולם.

של הורי, אחיי, אחותי, ששת ילדי, גנאדי בעלי האהוב, שתי בנותי בנותיו, מכרים, תלמידים וכל השותפים שלנו במסע הזה על פני גלגולים רבים. ואני שמה כאן את הלב שלי פתוח לרווחה, את כל הדברים שחוויתי ממקור ראשון, את הזיכרונות של חיי וחלק מחיים קודמים.

הסתובבתי הרבה בעולם, ברוב המסעות לבדי, לפעמים עם שותפים, בחלקם עם גנאדי בעלי האהוב: בבולגריה, צרפת, שווייץ, איטליה, בורמה, יוון, כרתים, תאילנד, רוסיה, הרי האלפים, אפריקה, ישראל, ירדן, תאילנד, הודו, נפאל. ואנחנו הולכים להמשיך את המסע שלנו בקנדה וארצות הברית.

מכל המקומות האלו חזרתי עם תובנות. מיהם ילדי הכוכבים, מפגשים מהסוג השלישי, נרקיסזם, אוטיזם, איחוד להבה קוסמית, פלנטות נוספות ותושבי חוץ מהפלנטות האלו שמגיעים כאן למשימה ייחודית.

הספר הזה הוא להורים שקיבלו לעולם ילד "פעור" ולא הבינו מה הם עשו לא נכון כדי להביא תוצר מוזר ביותר לעולם הזה. הספר הזה הוא על אהבה, כאב, פחד, בכי, חולי, רפואה, שמחה, צחוק, תשוקה, התעלות, הארה.

הספר הזה הוא לילדים המיוחדים שהגיעו לעולם הזה עם זיכרון ומידע עצום, בתוך שורות הגן האנושי שלהם, גן נוסף שמחבר להם את המהות לשאר המהויות הגבוהות.

הוא עבור אלו שמחפשים תשובות שלא כתובות ולא נמצאות באף
מקום,
הספר הזה על התשובות והמידע האלוהי שבתוכם.

בחמלה ואהבה
אורליה

פרק 1 — ההיווצרות

בשנות השבעים המוקדמות, אבי התחיל את המספרה שלו לראשונה בתור עצמאי.

הוא אהב אנשים, אהב להצחיק ובכללי היה תמיד בעל חוש הומור מאד ייחודי שרואה את הטוב בכל אחד, והתחילו להגיע אליו מפורסמים מכל מקום על מנת "שיסדר להם את הראש".

כמובן שזו לא הייתה המטרה המרכזית שלהם, אנשים פשוט אהבו לשבת אצלו כי הוויברציה שלו הייתה מזמינה ונעימה לכל אדם אישה וילד שנכנסו אליו למספרה.

עולה חדש מצרפת, הוא היה רווק מבוקש, אך בררן מאד, הוא הגיע לגיל 30 וזה נחשב ל"זקן" בימים האלו כאשר כולם סביבו כבר פתחו והקימו משפחה.

לילה אחד הוא חווה חוויה אסטרלית חזקה מאד שאותה הוא שמר בסוד, עד לרגעים בהם אני חוויתי היזכרות מוקדמת וסיפרתי לו אותה והוא אישר את הפרטים.

בחוויה האסטרלית, הוא שמע קול שירה חזק אך עדין מאד, הוא הגדיר את השירה הזאת כשירת מלאכים, משהו שהוא לא שמע מעולם.

הוא הסתובב לכיוון הקול וראה אישה עם שיער ארוך, פנים עדינות ועור לבן וזוהר, והיא שרה עבורו.

הוא ניסה לשיר איתה

אבי ידוע בחיבה הגדולה שלו למוסיקה והוא מנגן ושר בעצמו בכל עת, אך הוא לא הצליח לשיר יחד עם היישות שהגיעה אליו, הוא הרגיש חיבה עמוקה ליישות, והוא ידע שהוא מכיר אותה, אך לא ידע מהיכן.

כאשר הוא התעורר בבוקר החיזיון היה כל כך מוחשי שהוא ניסה להבין האם זה זיכרון או זה משהו עמוק יותר, והוא הניח לזה, וחזר לשגרת היומיום שלו.

באותה התקופה בדיוק, אימי עבדה בעבודה משרדית, אישה אצילית, יפייפיה שלא מהעולם, גבוהה ורזה, עדינה מאד, ביישנית, עם לב כל כך רחב, שכל מי שצריך עזרה, היא תהיה שם כדי לעזור, והיא תעשה זאת בשקט מוחלט,

ועדיף שאף אחד גם לא ידע מזה כדי לא לקבל "מחיאות כפיים".

באותו יום, היא סיימה את העבודה, והייתה בדרך לבית סבת.

לא היה מושג פעם שהילדים גרים לבד, הם תמיד חזרו לישון בבית ההורים עד שהם מתחתנים ויוצאים לבית שלהם.

היא הייתה עם חברה, כדי לא ללכת את הדרך לבית שלה לבדה, ולפתע עצר אותה איש ללא שיער, עם כובע קסקט חום משובץ, היו לו פנים חביבות מאד, האיש היה זר מוחלט, וביקש עזרה,

אימי כמובן הסכימה, שאלה אותו איך היא תוכל לעזור.

באותה השנייה האיש חיך ושאל את רשותה האם הוא יכול לברך אותה.

אימי הסכימה למרות שלא היה לה שום מושג מה קורה כאן, הזר הרים את שתי ידי, הניח אותם באוויר מעל ראשה של אימי, נשא מספר מילים בשפה שהיא לא הכירה, והלך לדרכו. זו הייתה סיטואציה מאד משונה עבורה, והיא שכחה מזה.

למחרת בבוקר, היא התעוררה, קמה מהמיטה, ופגשה את סבתי / אמא שלה, בסלון.

סבתי הסתכלה עליה, וקפאה במקום, היא לקחה אותה למראה שהייתה תלוייה בכניסה, ואימי נכנסה להלם.

מול המראה, ההשתקפות של אימי הייתה גוש אור זוהר במקום פנים, ראו רק את קווי המתאר של הפנים שלה, אך הכל זהר באור לא אנושי.

זה נמשך כך מספר שעות, סבתי שאלה אותה מספר שאלות, והדבר היחידי שאימי יכלה להצביע עליו זה האיש הזר שבירך אותה ברחוב יום קודם.

באותה תקופת הזמן, לא היו מדברים על רוחניות או העולמות שמעבר, זה היה נושאי וטו שהשתיקה יפה להם, כך האמינו.

מספר חודשים לאחר מכן היה מפגש משפחתי עם מספר חברים ומכרים ובני משפחה של אבי, הם הכירו את אח של אימי, וסבתי דחפה אותה לצאת למפגש הזה כדי להתאווור.

אימי הייתה ילדה טובה מבית טוב, מעולם לא יצאה למסיבות או אירועי חברה, היא לא יצאה עם גברים, למרות שהייתה מקבלת "שריקות" מגברים שהיו בסביבה, היא הייתה יפיפיה אך מעולם לא

החשיבה את עצמה ככזו, כל היומיום שלה הסתכם בללכת לעבודה ולחזור מייד הביתה, כך שיציאה כזאת הייתה לא שגרתית והיא ניסתה להתנגד, אך באופן מפתיע סבתי התעקשה שעליה ללכת עם אחיה.

באותו המפגש היה אבי.

כאשר הוא ראה אותה נכנסת הנשימה שלו נעצרה.

הדמיון של אימי לאישה ששרה לו בקול אלוהי באותו החיזיון, היה עוצר נשימה.

השיער השחור הארוך, העדינות, תווי הפנים העדינים, העור הלבן והשקוף, הקול המבוייש, ובכללי כל העדינות והביישנות שמנסה להיעלם בתוך עצמה, הם אלו שמשכו את אבי להתחיל לשוחח איתה ולנסות להבין איך הוא ראה אותה לפני שהוא פגש אותה.

חודש וחצי לאחר מכן הם התחתנו.

במשך מספר שנים הם ניסו להביא ילד לעולם, ובכל פעם העובר לא החזיק,

לאימי יש מבנה ייחודי שכל נשיאת תינוק על פי הקריטריונים הרפואיים, לא היה אפשרי.

לאחר מספר שנים, היא נשאה הבטחה, היא מבקשת להיות האישה שתביא ילדים שיעזרו לאנשים במהלך חייהם, כי זה מה שהיא עושה, היא לא מבקשת ילדים עבור עצמה, והיא מבינה שאם היא תקדיש את חייה עבורם, אז האלוהים יעניק לה את הילדים עבור

הבריאה, אלו יהיו ילדי האלוהים ולא הילדים "שלה". הורי לא אנשים דתיים, אך בעלי נשמה מאד גבוהה ואור מאד ייחודי.

בינתיים "למעלה" באחד ממיימדי הרבדים נפלה ההחלטה.

הנשמה שעומדת לרדת, הייתה שותפה לכל התהליך מהבריאה ראשונית של ההורים, שנבחרו להחזיק עבורה את הפורטל של המעבר בין העולמות.

אותה חותמת אנרגיה ידעה את המשימה, והיא לא ירדה לכאן לבד, אלא מלאך נוסף הצטרף לרגע העיבור על מנת להחזיק את ה"לינק" של החיבור בין העולמות, המלאך הזה ילווה את העובר בכל מהלך ההיווצרות שלו במים התחתונים, כלומר, ברחם האישה.

ההבטחה נשאה פירות, באותו החודש היא נשאה עובר בבטנה.

לא היו אולטרסאונדים באותה התקופה, כך שמין היילוד נשאר הפתעה עד הלידה.

ההריון לא היה פשוט, אך בניגוד ללחצים מצד הרופאים "לסיים את זה" כי זה מסכן אותה, היא התעקשה ואמרה שהפעם זה יהיה שונה.

היא זכרה את ההבטחה, ואבי היה שותף לה, כך שמהלך חודשי ההריון, הם החליטו ללכת וללמוד "קבלה".

שני עולים חדשים מצרפת, בקושי מדברים עברית, לא דתיים בשום צורה, הם לא הבינו כלום ממה שנאמר שם על ידי אחד המרצים, אך הם הרגישו שהעובר בבטן אוהב את זה, והם המשיכו כל חודשי ההריון ללכת לשיעורי הקבלה.

למעשה העובר שהיה בבטן היה בשלב מתקדם מבחינת האינפורמציה, אך מחודש לחודש הוא קיבל עוד מתנה, עוד חלק מהאור המקורי שלו ירד לתוך גוף התינוק,

הוא מאד אהב את שיעורי הקבלה, לא בגלל האינפורמציה, אלא את השיח של ההורים שלו במהלך השיעורים,

הם הרי לא הבינו כמעט כלום, אך אבי הצחיק את אימי במשפטים בצרפתית שרק הם יוכלו להבין, את הוויברציה הזאת העובר הזה אהב מאד.

כל פעם שהם צחקו, היו שלוחות של אור שנכנסו מעבר לבטן של אימי, והעובר שיחק עם השלוחות הזוהרות האלו מצד לצד, כמו כדורי אור שהיו בפנים ואירחו לו חברה.

לעובר היה ישות לידו.

הישות הזאת הייתה לבנה, זוהרת, גבוהה מאד, עם עיניים זוהרות, אך אלו לא היו עיניים, אלא אור בוחק שרואה הכל, מתחילת היקום ועד סופו,

היישות הזאת לימדה אותו את כל מה שהוא היה צריך לדעת על המימד שהוא הולך להיכנס אליו שוב, את המשימה שלו כאן, אך בכללי, היישות שהייתה איתו הנעימה לו את המעבר בין מימדי העולמות.

יום הלידה.

רגע הלידה לא היה פשוט, אימי נכנסה למצב מסכן חיים, לא היו ניתוחי חירום באותו בית חולים, כמובן שאפידורל ואילחושי כאבים

לא היו קיימים בתקופה הזאת, העובר היה הפוך, כלומר עכוז, והוא נכנס למצוקה נשימתית.

רבע שעה לפני חצות הלילה לאחר יומיים בחדר הלידה, הוחלט להוציא את התינוק בכל מצב. במצב דמדומי כאב, אימי ראתה ישות של אור מעל מיטת הלידה, והיא התחילה להתפלל לאלוהים שיציל אותה ואת התינוק.

רגע הלידה הגיע.

כדי להוציא את העובר מהבטן שלה, היה צריך לשבור לתינוק את שני מפרקי הירכיים כדי להעביר אותו בתעלת הלידה.

חדר הלידה היה מלא ברופאים שרצו להבין איך מיילדים עכוז במצב בלתי אפשרי,

המיילדת הפעילה כוח ושברה לתינוק את שני מפרקי הירכיים כאשר הוא עדיין בתוך הבטן של אימי.

שלפו את העובר החוצה כאשר העובר כמעט ללא רוח חיים ישר לטיפול דחוף, החייאה, הנשמה, וקיבוע הירכיים.

ברקע הרדיו הכריז על מות ראשת הממשלה גולדה מאיר.

התאריך 8 בדצמבר 1978.

העובר הזה הוא אני.

פרק 2 - שפת האור

מים מסביבי, אני אוהבת את המים האלו, נעים לי שם.

היי אני עוד פעם בת בגלגול הזה, כל פעם מחליפים לי מגדר, אוקיי בת זה טוב, הייתי הרבה פעמים בת, אני יודעת מה המשימה שלי כאן, אין בעיה, קדימה, מתחילים עוד פעם מההתחלה, קטן עלי, אני עושה את זה אינספור פעמים,

רגע, המלאך אומר לי שהגיע הזמן.

קצת קשה לי לקבל את זה, רק חלק קטן של אור שלי נכנס לתוך הגוף הפצפון הזה, אבל הובטח לי שעוד חלקי אור ממני יגיעו לתוכי בהמשך המסע הזה,

אני נרגעת קצת.

במהלך כל ההיווצרות הנעימו לי את המעבר, המנגינות מהבית התנגנו כל הזמן והייתי משחקת עם שלוחות האור שהמנגינות יצרו שלוחות זוהרות בעולם המים שחייתי בתוכו.

הייתי מזוזה אותם מצד לצד, מייצרת אורות מתוך השלוחות, ובכללי היו לי ידיים בעולם המים ויכולתי לייצר איתם כל מיני משחקי אורות עם המנגינות שהתנגנו בתוך העולם הזה שבבטן של אימי.

נפתח פורטל של אור חזק מאד,

זהו, אני תיכף עוברת למימד השלישי,

אני מתרגשת מאד, האישה שנבחרה להיות אימי, היא מיוחדת מאד,
אני כבר פוגשת אותה כאן, והיא תראה אותי ותתרגש גם.

מהעבר השני נהיה יותר ויותר זוהר, והמלאך מושך אור מהבית שלי
מלמעלה ומכניס לתוכי. טוב מאד, הם מקיימים הבטחות, זה לא
הרבה אבל גם משהו.

רעש,

אני שומעת צעקה חנוקה,

עוד התאמצות.

איי, מה זה, אני מרגישה משהו, אני לא יודעת מה זה, זה לא נעים,
ככה מגיעים למימד השלישי?

לא זכרתי את זה ככה,

שתי ידיים נכנסו לפורטל ועשו משהו לפלג גוף התחתון שלי, אני
מתחילה לאבד הכרה, אני מכירה את הקולות שהלב שלי עושה
במהלך כל ההיווצרות, זה לא טוב, הקולות של הלב שלי ממש
מהירים,

שלוחות של אור מלווים אותי אל עבר הפתח מהעולם שהייתי
בתוכו.

הגיע הרגע,

אני מסתכלת על המלאך שלידי, הוא מושיט לי יד של אור זוהר, אני
מנסה לתפוס לו את היד

ו...מסתובבת לכיוון ההפוך.

לא.

אני הולכת לפורטל השני, לא לפורטל היציאה, העולם הזה שאני צריכה לצאת אליו "לא מרגיש לי", אני יודעת מה אני הולכת לעבור, אפשר להתחרט?

לא. המלאך מחייך אלי,

הוא הבטיח שהוא יפגוש אותי עוד מספר פעמים, אין להתחרט, צריך אותך שם, וזוהי הדרך היחידה שלך להגיע לעולם ההוא.

כן, אבל בין המסכים העולם השני עיוור ושוכח, כאן היה לי נעים וזוהר ואני אוהבת את הריחות מהבית, הצלילים מהבית, ריחות נעימים וצלילים אלוהיים שאין אותם בעולם השני.

התעקשתי,

ואני הולכת לכיוון השני של הפורטל הביתה, אני מושיטה ידיים בניסיון אחרון לחזור הביתה.

מאוחר מידי.

אני שומעת עוד צעקה מבעד למים, ועוד אחת חנוקה עמוקה וארוכה,

משהו מושך אותי חזק החוצה,

ואז...שקט, נהיה חושך.

אני פותחת עיניים בתוך העולם הזה לראשונה, מסתכלת מסביב, הרבה רופאים מדברים חזק,

אני לא בוכה.

המלאך הזוהר שהיה איתי בתוך הבטן של אימי וליווה אותי בתוך התהליך של ההיווצרות, עדיין נשאר לידי, הוא לא זו משם, בדיוק כמו שהוא הבטיח.

הושטתי אליו את הידיים שלי, אך הוא רק התבונן אלי בביטחון ואהבה אינסופיים, ידעתי שאני מוגנת עכשיו בתוך העולם התלת המימדי שהגעתי אליו.

הרופאים שאלו למה היא לא בוכה, אבל לא הבנתי מה העניין, אני מסיימת באותה נקודה אחרונה שסיימתי את החיים הקודמים, למה הם רוצים שאבכה?

הם תפסו אותי מהרגליים, הם שברו לי את הירכיים ביציאה, והפכו אותי,

הרגשתי מכה בישבן, דקירה חזקה בכף הרגל שלי, זה היה חדש, בגופים הקודמים לא עשו לי את זה,

מההפתעה התחלתי לבכות בכי חלש, זה שימח את הרופאים.

כאב לי מאד קיבוע הירכיים, אך הייתי חייבת להיות חזקה, המלאך שהיה לצידי נשף לעברי אלחוש כדי שהכאב יהיה נסבל.

זכרתי את המשימה, זכרתי מה הייתי לפני כן, ניסיתי לדבר, אך שום קול לא יצא מהפה שלי, רק העיניים שלי נשארו פקוחות לרווחה, ניסיתי לאותת ולדבר דרכן.

הייתה אחות שהלבישה אותי בבגדי בית החולים והסתכלה עלי, המבטים שלנו הצטלבו,

היא חייכה בהפתעה, וכאשר היא הגישה אותי לאימי לראשונה, היא אמרה לה

"הילדה הזאת הולכת להיות לך מאד עירנית, תראי איזה מבט, היא לא מורידה ממני את העיניים שלה, כאילו יש לה הרבה מה לספר". היא צחקה, ואמרה לאימי "אתם תהנו ממנה".

אני מסתכלת על האישה שהפעם היא אימי, וואו היא יפה כמו מלאך, והלב שלה פועם כמו שזכרתי, אני אוהבת אותה כל כך.

המבט של אימי התבונן בי לראשונה, התבוננתי בה, והרגשתי התרגשות.

היא התחילה לבכות בעדינות, והעבירה את האצבע שלה על המקום של הגבות שלי וליטפה אותן.

השפתיים היפות שלה פגשו את הלחי שלי את המצח שלי, היא כל כך עדינה אלי, היא טובה כל כך והלב שלה טהור והדמעות שלה ליטפו את הלחיים שלי,

הרגשתי שלוה עמוקה, העולם הזה לא נורא כל כך כמו שחששתי.

בחרתי בה לפני שהיא ידעה את זה, ונתנו לי אישור להגיע דווקא אליה בזכות ההבטחה והטהור שהיא בעולם הזה,

רציתי לספר לה שהאיש שפגש בה והשאיר עליה חותם של אור, הוא שליח שלנו שנשלח מהבית "לסמן" אותה עבור אבי.

את אותו חותם של אור עשינו מלמעלה גם עבור אבי לפני שהוא פגש בה, בדמות החיזיון שהוא חווה, כדי שכאשר הוא יראה אותה, הוא ייזכר.

רציתי לספר לה כל כך הרבה דברים, אך כל מה ששמעתי זה בליל של שפות מוזרות שמעורבבות עם עברית וצרפתית.

האחות הרימה אותי אל על מעבר לחלון של חדר הלידה, כדי להראות לאבי את התינוקת שלו שנולדה, פלומה לבנה על הראש, עור לבן, עיניים בהירות,

ו...גבס על הרגליים.

הסתכלתי ישרות על האיש מחוץ לחלון, זיהיתי אותו, הוא זיהה אותי, וראיתי שלוחות של אורות נשלחות מתוך הראש שלו כלפי כל החדר, זה היה יפה.

זה היה חזק כל כך עבורו, שאבי התחיל לבכות ורץ משם לאורך הפרוזדור.

מה שלא הצלחתי להבין זה, מדוע הוא רץ, אני עדיין רואה אותו מעבר לקיר.

השם שהם הרגישו שהכי נכון לקרוא לי היה "אורליה" - האור של אלוהים.

חודשיים לאחר מכן.

האטמוספירה של הפלנטה לא הסתדרה טוב על הגוף הקטן הזה, כל תזונה שניסו להאכיל אותי יצא בשלמות החוצה, הנקה יצאה מהפרק על ההתחלה, ותחליפי חלב לא התעכלו במערכת העיכול הקטנה,

הרפואה הגדירה את זה כריפלוקס, בנוסף לקשיי נשימה קשים, ההורים המסורים שלי היו שמים מכשירי אדים בכל עת, קיץ וחורף, כדי להקל עלי במקצת את הנשימה, לא ידעו עדיין מהי אסטמה בתינוקות,

הגבס ירד, אך המפרקים היו כואבים מנשוא.

הושיבו אותי בתוך עריסה קטנה במטבח, בחצי ישיבה, הפנים שלי כלפי הסלון, אימי יושבת מולי על כיסא קשיח, והיא מנסה להאכיל אותי חלב בכפית אחרי כפית,

אני מנסה לספר לה שאני לא יכולה לאכול, הגוף לא צריך כל כך הרבה, וגם הירכיים משחררים גלים לא מוכרים, במילים אחרות, לא רעבה.

סגרתי והידקתי את הפה חזק.

אימי מסתכלת עלי, היא דואגת מזה, התינוקת שלה לא אוכלת טוב, היא עייפה, אני רואה שיש היווצרות חדשה אצלה בבטן, היא עדיין לא יודעת את זה, אך אני רואה אותו, את השותף החדש שמגיע בקרוב לחלוק איתי את העולם הזה,

זה מרגש אותי, היא לא מרגישה כל כך טוב, והיה לה ספר אדום בבית "שמלמד" איך "לחנך" תינוקות מההתחלה, אז היא מנסה להקשיב לכותב הספר ולדחוף לה את כפיות החלב קצת בכוח,

אבל כלום מההנחיות שכתובות שם לא עוזרות, התינוקת שמולה מסרבת לשתף פעולה ומהדקת את הפה חזק.

אם רק יכולתי לספר לה את הבשורות המשמחות, ואם רק יכולתי לספר לה את מה שאני מרגישה, אולי היא תוכל להקשיב לי, וזה ישמח אותה,

היא לא שמחה, היא עצובה רוב היום, היא חושבת שהיא נכשלה כאמא וכרעייה,

זה לא נכון, היא אמא מדהימה, היא אוהבת אותי ומדברת איתי כל הזמן, היא יודעת שאני לא תינוקת, היא יודעת שאני הרבה פעמים מגיעה לכאן, זה מרגש, היא מדברת אלי כאל שווה, גדולה.

זהו, החלטתי, אין מה להסתיר יותר.

אני אשמח אותה.

אז מה עושים עכשיו? לפי החוקים לפני שירדתי לעולם הזה, לא ניתן לשתף את מה שהולך שם על ההתחלה לתוך העולם הזה, אלו החוקים.

את השפה מהבית כל התינוקות מדברים, זוהי שפת האור, אבל המימד השלישי לא מכיר אותה, זה תדרים אחרים, אז מה עושים? יש לי רעיון,

אני זוכרת את השפה האחרונה שדיברתי בה, הגוף הקטן עדיין לא הספיק להשכיח את הגלגול הקודם, אני מניחה שהיא תבין, כל השפות הן אותו הדבר, והיא מבינה אותי גם בלי מילים.

אני בת חודשיים.

פותחת את הפה.

ואני מתחילה לספר לה את החדשות המשמחות, שיש בתוכה עובר
חדש שמגיע, ושלא תדאג, ושתהיה שמחה.

אבל... השפה שדיברתי הייתה, גרמנית.

שפה שאף אחד מהורי לא הכיר או ידע, מלבד צרפתית ומילים
ספורות בעברית.

המבט.

המבט המבוהל של אימי, הסביר לי מדוע לא עוברים על החוקים
שנקבעו מראש.

היא תפסה אותי בבהלה, והתחילה לרוץ במורד המדרגות, לכיוון
המספרה שאבי בדיוק פתח, השעה הייתה שעת ערב, היא נכנסה
למספרה, הניחה אותי על הספה הלבנה שהייתה במספרה, ואמרה
לאבי שהיא לא מוכנה שהוא ישאיר אותה לבד איתי יותר, ובטח לא
בשעות הערב

ויצאה לבדה מהמספרה בוכה לכיוון הבית.

אבי הרים אותי הסתכל עלי והבין.

שנים רבות לאחר מכן, כשסיפרתי לאימי את הזיכרון המלא שלי
מאותה התקופה היא פרצה בבכי ואישרה את המידע,

חשוב לי שתבינו שלכל אדם יש רגעי שבירה שבהם הוא עושה
דברים שבמבט לאחור הוא לא גאה בהם,

והורי אנשים והורים נפלאים שגם הם חוו סיטואציות לא פשוטות
במהלך החיים, ובגידול הילדים בפרט.

פרצתי בבכי, הרגשתי אשמה.

הבהלתי את אימי, ועברתי על החוק שלא עוברים, לא ממשיכים מהנקודה האחרונה, מתחילים שוב מחדש, ועקפתי את החוק הזה.

ואז שמעתי את הקול הזה,

אבי התחיל לשיר.

הוא שר משהו בלי מילים, רק מנגינה, וראיתי שהמלאך שנמצא איתי כל הזמן לוחש לו את המלודיה, אבי לא ידע מה הוא עושה, אך הוא המשיך לשיר לי,

המלודיה הזאת הייתה זיכרון חלש מהבית שהגעתי מלמעלה, ונרגעתי מייד.

פרק 3 - תדרים

גיל שנה וחצי

התווסף אלינו אחי המיוחד לתוך העולם הזה, שתי תינוקות בהפרש של 11 חודשים ביניהם, בעגלת תאומים פשוטה ונעימה, ואני מלמדת אותו את כל מה שאפשר,

גם ככה שמו אותנו באותו חדר קטן, אז שלא ירגיש לבד בעולם, אני אתרגם לו את העולם הזה כדי שיהיה לו קל יותר.

בינתיים אני מדברת צרפתית שוטפת מגיל שנה, והולכת על שתי רגליים מגיל 10 חודשים, הבנתי מהר איך לעשות את זה הפעם.

באותה התקופה לא היו טלוויזיות נפוצות בכל בית, או קלטות, היה טלפון חוגה, וגם לא בכל בית, אז היו פטיפונים אם רוצים לשמוע שירים.

השאלה הראשונה ששאלתי את אימי עם המהות הקיומית של העצמי היא:

"מדוע אני זאת אני?"

כל כך אהבתי אותה,

העדינות שלה לא הייתה מותאמת למימד השלישי, היא כמו מלאך בעולם הזה והיא אוהבת אותי כל כך.

"את רק בת שנה וחצי ואת שואלת אותי שאלות כמו אישה עתיקה, אני אוהבת אותך כל כך חמודה שלי, אבל אין לי את כל התשובות לשאלות העמוקות שאת שואלת אותי".

היא תמיד דיברה אלי כאילו אני גדולה בגילה, אהבתי את זה והרגשתי בנוח לדבר איתה בגובה העיניים.

אז, הספר האדום "הנורא" שמספר איך לחנך תינוקות, המליץ להורי לקנות תקליטי ילדים, "זה חשוב".

אז הם רצו שנבין גם את השפה העברית, אם לא מהם, אז באמצעות שירים.

אימי הפעילה את הפטיפון עם תקליט בכריכה של צבעים עליזים, בלונים, ואנשים מחייכים, תקליט שחור עם חריצים עליו, זה היה חדש.

אבל משהו לא טוב קורה לי עוד מהמבט על האריזה.

בכל פעם שהתקליט מתחיל להתנגן, אני רואה שלוחות של חיצים כהים יוצאים מתוך הפטיפון והם מכאיבים לי.

התחבאתי מתחת לשולחן, זה לא עזר, אני עדיין רואה את החיצים והם עדיין מגיעים אלי.

ואז זה הגיע: השיר התמים "קוקו אהה גלידה טובה".

ואני רואה את זרמי הכוחות בכל מיני חיצים כהים של האנשים שהקליטו את השיר,

זה היה נורא,

המחשבות שלהם, הכוונות שלהם, לא ידעתי לספר מה אני רואה ומרגישה, רק צעקתי חזק, שיש חיצים שחורים של האנשים ששרים מתוך המכשיר הזה.

הורי חשבו שזה רק השיר הזה שמלחיץ אותי, הם שינו תקליט, זה לא עבד, האימה שהייתה לי על הפנים בכל פעם ששיר ילדים ישראלי התנגן, והצעקות שהייתי צועקת מפחד, גרמו להם לגנוז את לימוד העברית דרך שירים.

הם למדו מהר עם מה יש להם עסק.

הפטיפון הזה השמיע שירים רק עם תדרים שלא הכאיבו לי, לרוב אמנים מחוץ לארץ, לרוב מוסיקה קלאסית, ועוד.

ורק כאשר השלוחות שיצאו מתוך הפטיפון היו רכות זוהרות נעימות ומלטפות.

בקצרה, אבי ערך לי היכרות מהירה עם גיטרת 12 המיתרים המיוחדת שלו, והיה מנגן לנו בכל עת לפני שהיינו הולכים לישון, כדי ללוות אותנו לעולם החלומות עם תדרים עדינים.

ואימי הייתה מעבירה יד אוהבת על המצח שלנו ובין הגבות כדי "לטהר את היום שהיה" לקראת השינה.

זה היה המפגש הראשון שלי עם תדרים בגלגול הנוכחי.

פרק 4 — הבריחה מהבית

גיל 3

אנחנו בבית, אימי בעבודה כמנהלת חשבונות, אבי נח בחדר לפני שהורי מחליפים משמרות, אימי הייתה חוזרת מהעבודה ואבי היה יוצא אל המספרה.

הבית שקט, אחי בן שנתיים וקצת.

תכננו את זה הרבה זמן, במונחי ילדים בני שנתיים ושלוש שמדברים שפה אישית באופן שוטף.

זכרנו שאנחנו לא מכאן, זכרנו שאלו הם לא ההורים המקוריים שלנו, וניסינו לצאת מהמבנה שסיפרו לנו שהוא הבית שלנו ואלו ההורים שלנו. הבעיה היא שנולדתי זוכרת.

והאנשים האלו באמת מקסימים, אבל זה לא הבית שלי,

חייבים למצוא דרך לצאת מכאן בחזרה הביתה.

המלאכים השומרים שלי, העריכו "לא נכון" לפי ההבנה שלי באותו הגיל, את השהות שלי כאן. היחידי שיכל להבין אותי היה אחי הקטן שלאט לאט התחיל לשכוח מהיכן הוא הגיע.

הוא היה בוכה המון מהרגע שהוא נולד, כל דבר גרם לו לבכות, ולא הצלחתי לשמח אותו.

ההורים היו מוטרדים מאד מזה, חשבו שמשהו לא תקין אצלו, אבל ניסיתי להסביר להם שהוא פשוט צריך את השקט שלו.

הם לא הבינו מה אני מנסה לומר להם. זה הדאיג אותי, ניסיתי להזכיר לו כל הזמן את האור המקורי, אבל הוא הלך ושקע לאט לאט לתוך עצמו.

אז חיכינו לשעת כושר שלא נהיה בהשגחה צמודה כל הזמן.

אחי היה רעב, ולא כי היה חסר אוכל בבית, אלא גל הנשמות הנוכחי שהגיע לעולם באותה התקופה לא הצליח להסתגל למאכלי ארץ בצורה טובה בלי תופעות לוואי, היינו שתי תינוקות רזים שלא אוהבים לאכול בכלל.

אז מה כן אפשר לאכול? לחם.

אמרתי לו, בוא נצא, אני אשיג לך לחם ונמצא את הדרך הביתה, לבית המקורי.

דלת לבנה, ידית כסופה, ומנעול צמוד בחלק העליון מעל הידית.

אנחנו ממש קטנים איך מגיעים לשם?

רוב השיח שלנו תמיד היה טלפתי, כך שלא הייתה לנו שום בעיה לתקשר גם בלי מילים, ידענו שאנחנו חייבים להיות ממש בשקט.

אחי ירד על ארבע, אני טיפסתי לו על הגב וסובבתי את המפתח. הדלת נפתחה.

מה שאספר לכם עכשיו הוא הסיוט הגדול ביותר של כל הורה.

בתור אמא להרבה ילדים, אני מבינה היום מה הורי חוו והרגישו באותם השעות שחלפו.

יצאנו מהבית, השארנו את הדלת פתוחה כדי שלא יהיה רעש וירדנו במדרגות,

שני ילדים יחפים, ניסיתי לשים לאחי נעל אחת, אבל גם ככה לא אהבנו נעליים, היינו מורידים אותם מעלינו כל הזמן.

אנחנו חצי לבושים, יחפים, ברחוב סואן באחת הערים שההורים ניסו לגור שם תקופה קצרה ליד מקומות העבודה שלהם, (הם עברו המון דירות במהלך השנים)

הרעש של העיר לא היה טוב לנו, יותר מידי אנשים, חייבים ללכת למקום של טבע, אם אפשר בלי אנשים בכלל, התגעגענו למושב השקט שהיה של סבי וסבתי בצפון הארץ.

אני מחזיקה לאחי את היד ושואלת אותו מה הוא רוצה לעשות, הוא היה רעב, אז נכנסנו לסופר גדול שהיה על הרחוב הסואן, לקחתי עגלת סופר, אבל הידיים שלי בקושי הגיעו למוט שסוחר את העגלה, אז גררתי את העגלה מהחלק התחתון שלה, אף אחד לא יכול לראות אותנו, העגלה הרבה יותר גדולה מאיתנו.

אנחנו הולכים בין המדפים עד לחלק של מחלקת הלחמים, והתחלנו להעמיס את כל העגלה עד לקצה שלה בעשרות כיכרות של בלוקים של לחם של פעם,

מי שמכיר את שנות השמונים יודע על איזה כיכרות לחם מדובר.

אנחנו הולכים לכיוון היציאה, הקופאית עוצרת אותנו ושואלת,

"מה אתם עושים?"

אמרנו לה שאנחנו רעבים ואנחנו לוקחים לחם צידה לדרך, כי יש לנו דרך ארוכה, אז אם נהיה רעבים אנחנו לוקחים לחם.

החלק המאד מפתיע כאן, שהיא לא שאלה איפה ההורים שלנו, היא הייתה מוטרדת בעניינים שלה,

היא פשוט אמרה לנו שאנחנו לא יכולים לקחת את הלחמים, והיא לקחה את העגלה מהידיים שלנו והחזירה את הלחמים בחזרה למדפים שלהם.

הלכנו למחלקת הלחמים,

תלשתי חתיכה מבלוק הלחם שהיה שם ונתתי לאחי

"קח תאכל, אם לא נותנים לנו להוציא את הלחמים מכאן, נאכל את זה פה, זה כנראה החוקים שלהם, את כל האוכל שכאן, צריך לאכול כאן".

יופי, אחי כבר לא רעב, הוא בסדר גמור, ממשיכים.

יצאנו מהסופר.

אף אחד לא עצר לשאול מה שני ילדים קטנטנים עושים באמצע רחוב סואן, עם רמזורים ומכוניות וכבישים, והם לבד, חצי ערומים, חולצה ותחתונים, ויחפים.

הלכנו דרך כל ההמון הסואן, במשך שעות ארוכות, נכנסנו לסמטאות, והתחיל לרדת גשם.

אחי התחיל לבכות, הוא היה שוב רעב, וגם אני, התחלנו לחפש מקום מחסה מהגשם.

ראינו שביל עפר בצד שמאל של הדרך, ושם היה שטח פתוח פראי עם המון עצים וצמחיה, ובשטח הגדול הזה היה סוס חום שקשור למעקה מעץ ישן.

אחי אמר לי,

"הנה סוס, נוכל להיות מתחתיו מהגשם",

היה לי קר, אבל אחי צדק, הסוס ישמור עלינו מהגשם, ונכנסנו מתחת לסוס, הכל היה בוץ ורטוב וקר, לא כך חשבנו שנמצא את הדרך שלנו הביתה, אבל עדיין שמרנו על תקווה שזה עומד להסתיים בקרוב.

חיבקנו אחד את השני כדי להתחמם ונרדמנו מתחת לסוס.

חושך,

ואנחנו רואים איש מתקרב לסוס, הוא הסתכל עלינו ונבהל, הוא התחיל לשאול מה אנחנו עושים שם ואיפה ההורים שלנו, לא דיברנו מילה, לא מגלים.

נשארנו מתחת לסוס, האיש ניסה לומר לנו להגיע אליו לבית והוא יתן לנו לאכול ויצלצל להורים שלנו שיגיעו לקחת אותנו, אבל לא רצינו את זה, אז נשארנו מתחת לסוס, רטובים, ומלאים בבוץ מכף רגל ועד ראש.

כעבור זמן לא רב, ראינו אורות כחולים ואדומים, ואנשים עם בגדים של משטרה לקחו אותנו לתוך הרכב שלהם.

המכונית הזאת נסעה עד למספרה של אבי, וקראתי בקול,
 "היי אני מכירה את המקום הזה זה המספרה של אבא שלי",
 עוד לא הספקתי להבין מה קרה, הדלת נפתחה, והרגשתי סטירה
 מצלצלת על הלחי שלי,
 אימי כל כך נבהלה, משעות הבוקר עד הלילה המאוחרות הם
 מחפשים אותנו בכל העיר העצומה הזאת, ואם האיש של הסוס לא
 היה מצלצל אליהם...
 השוטר אמר לאימי,
 "אל תכעסי עליהם, לאט לאט, הם עדיין קטנים",
 אבל הכוונה שלנו לא הייתה קטנה בכלל, ידענו שאנחנו רוצים
 ללכת, הפעולות שעשינו היו מודעות לחלוטין, וכך גם אמרתי
 לאימי,
 "אנחנו רצינו ללכת, כי כאן זה לא הבית שלנו".
 היא לא הבינה למה אני מתכוונת. היא יודעת שהיא אמא מדהימה
 מסורה חמה אוהבת וטובה, והיא לא הבינה למה אנחנו מחפשים כל
 הזמן "יציאה", אהבתי ועדיין אוהבת אותה אהבה עזה מאד.
 שנים לאחר מכן הסברתי לה, שכאשר מגיעים לעולם הזה עם
 זכרונות נוספים, זה כמו להכניס למשפחת אומנה ילד בוגר שחי
 חיים מלאים ומנסים לשכנע אותו שזו המשפחה האמיתית שלו, תוך
 ניסיונות לבטל את כל מה שהוא זוכר מהמשפחה הקודמת שלו.

למדנו את הלקח שלנו. אנחנו מוצבים כאן, במשפחה הזאת, עם החיים האלו, וזאת עובדה מוגמרת, לא ניתן לשנות את ההחלטה. חייבים לשחק את משחק החיים במתכונת הזאת גם אם זה לא ממש מוצא חן בעינינו.

למדתי עוד משהו חשוב.

הכרת תודה.

הורי עשו הכל כדי שיהיה לנו טוב, הם הורים מסורים ואוהבים, שלקחו אותנו בכל הזדמנות לאחר המקרה הזה, לחוות את הטבע, הרבה צחוק אושר חיבוקים וחוויות חיים שנחקקו לנו עד היום, שנים לאחר מכן, כצידה לדרך שמראה לנו מיהי אהבה של הורים ללא תנאי לילדים שהם הביאו לעולם הזה.

הילדות שחוונו עם ההורים שלנו, בני הדודים הסבים והסבתות היו התקופות היפות ביותר שילד יוכל לחוות, והערכנו אותם כל כך על זה.

אבי לקח אותנו בכל הזדמנות לטיולים בטבע, הוא הבין אותנו כל כך טוב, והוא היה מצחיק אותנו עם ההומור שלנו בכל עת, גדלנו ילדים שמחים וצוחקים עם הומור בלתי רגיל.

אימי הייתה מלמדת אותנו בכל הזדמנות כל מה שצריך לדעת על העולם הזה, דיברה אלינו כמו אל גדולים והאהבה האין סופית שלה הרחיבו לנו את הלב למקומות שלא ידעתי שהלב שלי יכול להתרחב מעוצמת האהבה שלי אליה.

אימי אישה מטופחת מאד ויפייפיה באופן עוצר נשימה, החיוך המושלם שלה הקרין כל כך הרבה אורות ממנה, הייתי מהופנטת ומוקסמת מהיופי הטהור שלה, תמיד הריחה טוב כל כך, גם כאשר הייתה מתעוררת בבוקר, אהבתי את הריח שלה, ולא ידעתי שמה שאני מריחה זה אנרגיות, האנרגיות שהיא הקרינה הריחו כל כך טוב, מאד דומה לריחות מהבית הנשמתי שלי.

מתוך הכרת התודה הזאת למדתי לשתוק. כדי לא לצער אותם. כל רעיונות של חיים אחרים שזכרתי, נשאר במגירות סגורות, אך מעולם לא שכחתי.

שנה לאחר מכן, בת 4. במושב בצפון הארץ -

רוב המוסיקה שהתנגנה במשפחה הייתה על ידי גיטרות של אבי ובני המשפחה. משפחה צרפתית טיפוסית, הרבה צחוק והומור לא שגרתי, אהבתי את זה.

נכנסתי לחדר הקטן וראיתי פסנתר בן שתי קומות.

החלטתי לשבת ליד הפסנתר שהיה שם, אף אחד לא עשה בו שימוש, משום מה ידעתי מה זה עושה, נזכרתי שבאחד מהגלגולים הייתי ממש טובה בזה.

התחלתי לשמוע מנגינה בתוך הלב שלי, התחלתי לשיר את המנגינה הזאת, והושטתי ידיים לפסנתר.

איזה יופי, לא שכחתי כמעט כלום,

זה כמו לרכוב על אופניים.

שתי הידיים שלי התחילו לנגן את היצירות שהלחנתי באחד מהגלגולים, זה ריגש אותי, יצא מהגרונ שלי קולות שהשתלבו טוב עם הנגינה.

הרגשתי משהו מאחורי.

הסתובבתי וראיתי את אבא שלי מסתכל ויורדות לו דמעות.

הוא שאל אותי

"מאיפה זה הלחן היפה הזה?"

הצבעתי לעבר השמים, ואמרתי לו "משם".

הוא שאל אותי "מי למד אותך את זה?"

אמרתי לו "תמיד ידעתי, אף אחד לא לימד אותי".

הוא הושיב אותי על הברכיים שלו, וביקש שאעשה זאת שוב והפעם אם זה בסדר שהוא יצטרף אלי לנגינה.

המשפחה הגיעה מאחורינו, מסתכלים בפלא, אבא וילדה באהבה אינסופית מנגנים בארבע ידיים לחן שאף אחד מהם לא הכיר, ואבי אמר להם, "תראו מה אורליה יכולה לעשות".

כך התחיל מסע נוסף של אינספור לחנים ומנגינות שהלחנתי וכתבתי וניגנתי לאורך השנים.

באותה התקופה הדברים שהיו "זזים בבית" כאשר הסתכלתי עליהם היו דבר שבשגרה, כפית שהסתכלתי עליה והתחילה להסתובב

סביב עצמה בלי שאגע בה, ניירות עפים, וכוסות שמתעופפות
באוויר, קצת הבהילו את הורי,

אבל לא בדיוק זכרתי את "רוכבים עם התודעה כמו שצריך" לא ידעו
לקרוא לזה טלקינזיס, רק שדברים זזים על ידי המחשבה.

אבי קלט את הפוטנציאל בתוך כל זה והיה יושב איתי כדי לעזור לי
לכוון "נכון" את המחשבה לאותו החפץ, באחת מהפעמים הוא
אפילו הצליח להזיז משהו קל בעצמו וזה ריגש אותו.

באחת מהפעמים אמרתי לו "אני לא משתמשת במחשבה, היא
מפריעה לי, אני מוחקת אותה וכך הדברים זזים כשאני מסתכלת
עליהם".

פרק 5 - פורטל של אור

גיל 5

האירוע הזה היה כל כך עוצמתי שהוא יהיה חקוק בתוכי עד יום מותי.

אני ילדה שמחה, צוחקת כל הזמן, הכל מצחיק אותי, ואני דואגת לשמר את הוויברציה הזאת בכל זמן שאני יכולה.

אחי מורכב אחרת, ילד בלונדיני עדין שקט ומופנם, ילד חכם מאד, וגדלנו כמו תאומים, היינו בעגלה אחת בתור תינוקות, בחדר אחד, חוויות משותפות, ושפה אחת שהיא בלי מילים,

זה רק שנינו מול כל העולם, והייתה לנו את השפה שלנו שבה לא צריך להסביר שום דבר, כי הכל מובן.

מגיל שלוש כשברחנו מהבית הארצי כדי לחזור לבית האלוהי, הייתה בי השאלה, איפה המלאך שהיה איתי כל הזמן, רק חלק ממני ירד לכאן, יש עוד חלקים, כל פעם התווסף עוד אור לתוכי, שהיה חלק ממני, אבל מגיל שלוש זה נעצר, והרגשתי משהו חסר שהשאיר חלל.

אבל היו גם החלטות שהייתי חייבת לקבל כדי לא לצער את ההורים, שעמדו בגבורה בכל חלקי השנים המוקדמות שלנו.

הרגשתי שאני לבד, ואני חייבת להישאר חזקה בתוך העולם השוכח.

הורי עברו שוב לגור בעיר, בבית אחר, הבית ההוא היה נעים, היה פוסטר ענק בסלון של אגם ויער ענק והרבה עצים מסביב, ואני

מדברת איתכם על טפט מקיר לקיר לאורך כל הקיר של הסלון, ממול לטפט הזה הייתה ספה פשוטה ארוכה ועוד כסא נדנדה מעץ עתיק צמוד לחלון הרחב של הסלון.

הבית תמיד היה נקי ומצוחצח, אימי אישה נקייה מאד והכל הבריק והריח נעים בריח של ניקיון וריח של בישולים טעימים, ומצד שני תמיד היה לנו חופש פעולה לשחק בכל מה שנרצה בלי לחשוש "ללכלך".

כאשר נכנסים לפרוזדור של החדרים, היו רק שני חדרי שינה קטנים ופשוטים, חדר השינה של ההורים מצד ימין, ומצד שמאל החדר של אחי ושלי, שתי מיטות עץ פשוטות,

המיטות היו צמודות מקצה לקצה, אחי היה עם הראש לחלון בקצה, ואני הייתי עם הראש לדלת בקצה,

המיטות היו צמודות לדלת זכוכית מחוסמת שקופה עם ידית כסופה שצבועה בצבע לבן.

לא היה ארון או תמונות בחדר הקטן הזה, רק חלון מלבני קטן בקצה של החדר, שתמיד היה סגור ונעול, הורי למדו מהר בעקבות מה שהעברנו אותם, שהכל חייב להיות נעול כל הזמן.

שעת לילה מאוחרת ההורים ישנים, הבית חשוך

אני שומעת את הנחירות של אחי בן הארבע מקצה המיטה שלו.

פתאום שומעת קול בתוך הראש שלי בשום שפה:

"קומי, אני בא"

התיישבתי על המיטה,

מה זה הקול הזה, ההורים ישנים בחדר בקצה הפרוזדור והדלת שלהם תמיד סגורה, אחי נוחר, מי יקרא לי?

אני שומעת שוב חזק יותר בתוך הראש שלי

"אני מגיע".

ידעתי להתבונן על הקיר הריק החשוף ממולי, איכשהו פשוט ידעתי שמשו קורה.

הרגלים שלי יחפות, אני עם חולצת פיג'מה עם ציור של דובי קטן, במכנסיים קצרים, כפות רגלים גדולות יחסית לרגלים של ילדה בת חמש, אך הן עדיין לא נוגעות ברצפה.

הופיעה נקודה קטנה של אור זוהר, כמו להתבונן על קרן לייזר ממוקדת, אבל הכל חשוך, מאיפה זה מגיע?

קפאתי במקום.

התיישבתי על המיטה ואני לא מצליחה להזיז שריר, התחלתי ללחוש לאחי שיקום, אבל הוא נרדם ממש עמוק, הוא לא שמע אותי.

נקודת האור התחילה להתרחב יותר ויותר, והלב שלי התחיל לדפוק חזק.

כמו שאתם מבינים, לא היו סרטים או טלוויזיה או מדיה או אינטרנט, או מכשירים ניידים, לא היו גם מחשבים, שיוכלו לספר או להמחיש דברים כאלו לילדה בת חמש.

רק ממה שזכרתי מהמקום שקרוי "בית" ושמרתי על הזכרונות האלו בשתיקה, כדי לא להפחיד אף אחד.

האור מתחיל להתרחב עוד יותר עד לגודל של כל רוחב הקיר שמולי, ואני יודעת מה הולך לקרות.

בשלב הזה הרגשתי שאני חייבת להוציא צעקה,

צרחתי חזק.

ההורים התחילו לדבר בחדר הסמוך, הם התלבטו מה זה האור שיוצא מהחדר שלי, אבל המתג בחוץ ולא בפנים.

לא שמת לי לב לזה בזמנו, לאחר שצרחתי, נכנסתי לשלווה, כאילו קיבלתי איזושהו סם הרגעה, והתבוננתי על הפורטל העצום שנפתח בתוך החדר שלי ושל אחי.

מתוך הפורטל הזה יצא יישות לבנה זוהרת כולה, ובראש שלי עברה המחשבה

"היי אני זוכרת אותך"

היו עוד ישויות מהעבר השני של הפורטל שהחזיקו אותי, זה היה נראה כל כך מופשט שלא היה לי מספיק אוצר מילים להסביר את הצורה שלהם מהעבר של הפורטל הזה.

היישות הזוהרת שעברה את הפורטל בתוך החדר שלי, לבשה צורה שהכי קרובה לאנושית כדי שלא אבהל.

ברצינות? צרחתי מבהלה.

החלק הראשון שהיישות האור הראתה, זה את הראש, ואחר כך את שאר הגוף, הוא זהר כולו והיה עם מבט רגוע ומחיך, חיוך שהביע הרבה אהבה ואינספור חמלה, והעיניים שלו זהרו לעומק אינסופי, לא עיניים ארציות,

ראיתי את כל היקום בתוך העיניים שלו.

הצרחת שלי העירה לחלוטין את הורי שניסו להבין מהו האור מהחדר שלי, אך הדלת הייתה נעולה, ניגשתי לדלת, וניסיתי לפתוח אותה מהצד שלי, אך היא הייתה נעולה,

התקרבתי בחזרה בזהירות לכיוון המיטה והתיישבתי עליה תוך כדי שאני מתבוננת על המלאך הזה שנמצא עכשיו בחדר שלי,

מה הוא רוצה? איך הוא עשה את זה ומה זה הזוהר הזה שהופיע משום מקום?

אינספור שאלות רצו בתוכי

הוא המשיך לחייך אלי בהתרגשות ודיבר ישר לתוך הראש שלי

הוא התקרב אלי, הושיט יד חצי שקופה והניח אותה על הראש שלי באהבה אינסופית,

הלב שלי היה כל כך רחב אליו, שהוא עמד להתפוצץ מרוב אהבה וחמלה בו זמנית.

הדבר החזק שזכרתי לאורך כל השנים זה את המשפט שלו

"אני עוד מעט מגיע, תזכרי בשבילי".

דרך אותו הפורטל עוד יישות נכנסה, לא שמתי לב אליה, תת המודע שלי שנים לאחר מכן הראה לי אותה במהלך טראנס עמוק שהחזיר אותי לאותו המעמד.

פספסתי שם משהו חשוב.

הפורטל הזה, אני פתחתי אותו דרך הלב שלי, מתוך הגעגועים שלי הביתה, לבית המקורי שלי,

אבל כאשר נפתח פורטל מהמימד השלישי, אם מישהו מהצד השני מרים את הטלפון ועונה, הוא יכול לחבר את הקישור של אותו המעבר.

דרך אותו הפורטל הסתננה יישות אפלה, והיא נצמדה לצד השמאלי של החדר, בדיוק מול המיטה של אחי, אחי קם והתיישב מול המיטה, והמבט שלו נלכד על אותה היישות שהתבוננה ישר עליו.

אחי היה משותק מפחד,

לראות משהו כזה בגיל ארבע, זה יכול להיות טראומתי בכל קנה מידה של טראומה, גם שנים רבות לאחר מכן.

הגיע הזמן ללכת,

יישות האור והזוהרים הנוספים שהסתכלו עלי דרך אותו המימד שלחו אלי המון אהבה, המלאך הזוהר התחיל להתרחק לכיוון הפורטל אבל הפנים שלו היו עדיין מולי,

הוא נכנס בחזרה לפורטל הזה והוא התחיל להיסגר עד לנקודה הקטנה של האור עד שנעלם.

בשלב הזה אחי התחיל לצרוח, והדלת נפתחה על ידי הורי.

בשלב הזה הייתי בהלם מוחלט, וכל הראש שלי זהר כאילו חיברו אלי אלפי פנסים בתוך הפנים שמוקרנים החוצה.

מאותה הנקודה אחי הסתגר עוד יותר בתוך עצמו, ואני ניסיתי לספר מה קרה שם, בתמימות רבה שאולי מישוהו יוכל להסביר לי מה זה.

אמא שלי אמרה לי שלעולם לא אספר מה שקרה, יוציאו עלי כל מיני שמות ויסגרו אותי במקום סגור ויתנו לי הרבה תרופות,

שאלתי אותה למה? זה משהו אסור?

ואמא שלי הסבירה שלא מדברים בכלל על מה שאנשים לא יכולים להבין, הם ישנאו את זה ואני עלולה לפחיד אותם ובחיים לא יהיו לי חברים.

במאמר מוסגר, לקחו אותי לאחר מכן לכל מיני מבדקים, ולכל מיני רבנים כדי שיסגרו לי את היכולת לתווך בין העולמות,

האנשים שדיברו אלי בתור ילדה, שמו לי כל מיני דברים על הראש כדי לבדוק מה קורה שם,

הם לא מצאו שום דבר רפואי לא תקין, או פסיכולוגי לא תקין, אני ילדה בריאה, שמחה, חכמה, אין שום מצב דיכאון או נטיות אובדניות, כל מה שאני רואה וחווה אני ישר מספרת בלי סינונים, והם לא יכלו להסביר מאיפה יכולתי לחוות את כל זה בלי איזשהו רפראנס.

רבנים מסויימים חשבו שיש לי דיבוק או מה שזה לא יהיה שהם קראו לו, ונתנו לי לשתות כל מיני דברים לא טעימים כדי להחזיר אותי למצב "נורמלי".

אני מספרת לכם מנקודת חוויה ישירה של ילדה בת חמש, שבטוחה שכל זה לא תקין לחלוטין ברמה הארצית.

אמא שלי דאגה שלא תהיה לי בעיה מבחינה חברתית, היא רצתה שיהיה לי הכי טוב שאפשר.

פתרתי את העניין מאד מהר.

לא היו לי חברים.

זה היה קל יותר, אני לא אצטרך להסביר או להתחמק אם חס וחלילה מישהו ישאל אותי ואני אהיה חייבת לענות את האמת.

בהמלצת "המומחים" הם הסבירו להורי שככל שהם יכחישו בפני את החוויה, היא תיעלם ותתפוגג לי מהזיכרון.

הם שכחו פרט קטן,

אחי היה בחדר יחד איתי.

אחי המוכשר הוא ילד שתקן ומופנם.

לא משתף כלום ולא חולק את החוויות שלו עם אף אחד.

לאחר אותו המפגש, אחי הסתגר עוד יותר בתוך עצמו אך היה משתף אותי מה קורה איתו פנימה.

למדנו שלא ניתן לשתף כלום את אף אחד בעולם הזה, במקסימום הם ינהנו לנו ויתנו לנו תרופות, הם ניסו לתת תרופות לאחי,

ריטלין היה קיים גם בזמנו לפני ארבעים שנה, אבל מאד מהר הם הפסיקו לתת לו בגלל שזה גמר עליו.

התחלתי ללכת לבית ספר עם כללים וחוקים, והייתי חייבת לשחק את משחק החיים כדי לעבור את השנים האלו בשלום עם כמה שפחות "תקריות לא ארציות"

רצונות לחוד וחוויות שבאו לאחר מכן, לחוד.

פרק 6 - מוות קליני

גיל 9

כפי שאתם מבינים, להיות ארבע שנים בתוך שתיקה זה משהו שגורם לגוף להיפגע.

באותה השנה הורי עברו לגור בטבריה, אבי ניסה את מזלו בפתיחת מספרה לגברים, שלא צלחה, טבריה באותם שנים הייתה מדינה ענייה מאד.

אימי נישאה כל השנים האלו בבית כדי לגדל אותנו ולהיות לכל דבר עבורנו, והיא עשתה זאת במסירות רבה ובהצלחה גדולה, העדינות האינסופית שלה השאירה בנו חותם חומל ואוהב לאורך כל השנים שהיא הייתה איתנו.

סבי וסבתי, הורי אימי, חזרו מצרפת היישר אל הבית שלנו שהיה ברחוב ברנר בטבריה בינתיים הצטרפה למשפחה הקטנה שלנו גם אחותי שהייתה בת שלוש.

הורי נאבקו עם קשיי הפרנסה, אנחנו עברנו לבית ספר חדש באמצע השנה,

לא השתנה כלום, לא לאחי ולא לי היו חברים, והיינו מחכים להגיע הביתה ולהחליף חוויות.

הייתי תלמידה מצטיינת באותם השנים, והתעודות שהייתי מביאה להורי הרחיבו להם את הלב, מעולם לא הייתי צריכה שיישבו איתי

כדי ללמד אותי, למדתי את החומר הלימודי בעצמי לבד ובשקט הפנימי שלי והציונים היו מעולים.

למזלנו אחותי הייתה ההיפך הגמור מאיתנו מבחינה חברתית, תמיד הייתה מוקפת בחברים וחברות ובעניין הזה היה טוב.

בזמן שסבי וסבתי היו אצלנו למשך החודשיים הבאים, אחי בן ה-8 התחיל לפרכס במשך מספר לילות ללא חום.

ערב אחד, שמעתי את הצרחת של אימי.

רצתי מהר לחדר, וראיתי את אחי מפרכס בצורה לא רגילה במיטה, כאשר הוא יושב ומסתכל על הקיר ומצביע בחזרתיות אל עבר הקיר, צעקתי ואמרתי לאימי שהישות האפלה שהסתננה באותו הפורטל לפני חמש שנים, הגיעה גם לכאן אחרי אחי.

המבט של אחי היה מבועת,

הוא התבונן ישירות על הקיר, בבית אחר, בעיר אחרת, אותו המבט, והיישות הזאת הייתה מגיעה לשאוב ממנו כל פיסה של חיות.

אמא שלי התחילה בנקודה הזאת להקשיב למה שיש לי לומר,

היא שאלה האם אני יכולה לראות את היישות הזאת, עניתי לה שלא, כי אני זזה מהר יותר ממנה, אבל אני מרגישה שהיא כאן, ואחי יכול לראות אותה כי הוא זו בדיוק במהירות של היישות, אז הם באותו הקו.

אני זוכרת את השיחה הזאת במדויק כי זה השאיר את אימי במצב המום.

היא לא הבינה מילה ממה שיצא לי מהפה.

היא שאלה שוב ושוב, מה לעשות? לבית החולים? רופא?

אמרתי לה ששום רופא לא יעזור כאן, צריך לגרום לאחי לזוז יותר מהר ממה שהוא רואה מולו.

אתם כמובן מבינים שלא יכולתי להסביר מהם אנרגיות, רק ידעתי שהאוויר של שניהם זו באותה המהירות, זה גרם ליישות הזאת ליצור "בונד" עם האנרגיה של אחי, ראיתי את הצבעים סביבם, את מה שזה הרגיש,

אך לא ראיתי את היישות הזאת, כי הוויברציה שלי זזה מהר יותר ממנה.

בתקופה שנתנו לו ריטלין, כי חשבו שיש לו בעיות קשב, אחי היה במצב אנרגטי ירוד, האנרגיה שלו זזה לאט, וזה איפשר לו לראות בבירור את האנרגיה האפלה שדבקה אליו עוד מהבתים הקודמים.

הורי לא חיכו, הם רצו לבית החולים עם ילד בן 8 ממלמל ומפרכס עם עיניים פעורות לרווחה ומצביע על נקודה אי שם ממולו, אף אחד לא התייחס לזה.

כמו שאמרתי להורי, הבדיקות הרפואיות לא הראו כלום, סרקו לו את גלי המוח, ולא ראו כלום, והחזירו אותו הביתה.

נשארתי איתו בבית מספר ימים ולא הלכתי לבית הספר עד שהמצב הסתדר,

בזמן הזה הצחקתי אותו, הייתה אז טלוויזיה בשחור ולבן והיינו רואים סדרות ילדים בקוביה קטנטנה, בשפה האנגלית, לא הבנו מילה, אבל כך התחלנו ללמוד אנגלית בנקודת הזמן ההיא.

כאשר הצחוק המתגלגל חזר לבית, הוויברציה הסתדרה, החלטנו שלא משתפים כלום מזה את המבוגרים, וחזרנו ללימודים.

זו הייתה תחילת שנת הלימודים, חודש לאחר מכן, הרגשתי שמהווה לא תקין בתוכי.

חודש לפני יום הולדתי ה-10

התיאבון התחיל לרדת והרגשתי חולשה גדולה, אבל הייתי תלמידה מצטיינת, אהבתי ללמוד, ידעתי שזה משמח את אימי האהובה, אז הבאתי ציונים מעולים כל השנים האלו,

זה היה קל מאד, למדתי בכוחות עצמי, היות ואין חברים, אין זמן מבוזבז על שטויות, היה לי הרבה זמן פנוי,

הייתי מבלה שעות בספריות עירוניות כדי ללמוד עוד ועוד, הרבה מעבר לאבק הלימודי שנלמד בבתי הספר.

באותו היום חזרתי מבית הספר והרגשתי חולשה גדולה באוטובוס העירוני מבית הספר לתחנה שהייתי צריכה לרדת,

מרוב חולשה, לא הספקתי לצלצל לנהג, והאוטובוס בתחנה הבאה הוריד אותי במרומי ההר הסמוך בטבריה,

במילים אחרות, קילומטרים מהבית.

ירדתי והתחלתי לגרור את עצמי לכיוון הבית.

לא היו ניידים באותה התקופה, או מחשבים או אינטרנט, רק טלפון חוגה, ולעשירים, טלפון לחצנים שמחובר לכבל בקיר, אין לי את מי לשאול או לבקש עזרה, עכשיו אני לגמרי בכוחות עצמי, חייבת להגיע הביתה לפני שאאבד את ההכרה.

לאחר שלוש או ארבע שעות הגעתי,

אימי המודאגת בטירוף לא שאלה שום שאלה, היא פתחה לי את הדלת ומבט אחד עלי הסביר לה הכל.

בערתי מחום, וכל הפנים שלי היו צהובות.

שבוע שלם בערתי מחום, הייתי חצי בעולם הזה וחצי בעולם אחר, הימים האלו עד היום מאד מעורפלים לי בזיכרון.

לאחר בדיקות רבות במהלך השבועות הבאים שההורים לקחו אותי, עדכנו אותם בבית החולים שיש לי צהבת, אבל הצהבת מהסוג השני. והיא יכולה להוביל לאיבוד הכבד ולסרטן.

הצהבת שהרופאים הסבירו להורי היא המחלה שבה הכבד דלקתי, אצלי הוא היה במצב דלקתי מתקדם,

היות ואני לא ילדה שמתלוננת על שום כאב, לא עדכנתי אותם שאני לא מרגישה טוב, פשוט המשכתי לרדת במשקל, שזה לא משהו שכיח, לא הייתי ילדה שאוהבת לאכול בכל מקרה.

הכבד שלי היה גמור, ואני עדיין לא בת 10.

לאחר אשפוזים ונסיונות לבדוק איך לרפא או להאט את קריסת הכבד, הורי לקחו אותי לבית חולים בעיר אחרת,

זה השלב בו סבי וסבתי, הורי אימי, חזרו לבית שלהם שבתל אביב, ושם הייתי בבית החולים ליד.

לאחר ימים של בדיקות מתישות ואינספור לקיחת דם ללא שום שינוי במצבי הבריאותי, הורי לקחו אותי לסבי וסבתי על מנת שאהיה שם מספר ימים בהמלצת הרופאים, כדי שאנוח כמה שאפשר,

הידיים הצנומות שלי היו מחוררות בכל כיוון אפשרי מכל הבדיקות היומיומיות, לא נשאר בי טיפת כוח.

בכל זאת להורי יש עוד שני ילדים שצריך לדאוג להם, אמרתי להם שאני בסדר גמור, ו"ממה" כך קראנו לסבתי, דואגת לי.

הייתי מאד מחוברת לממה (MEME),

היא הייתה האור של חיי בכל השנים האלו, ואצלה הייתה עבורי פינה חמה בלב, גם שלי וגם שלה, במבט שלה לא הייתי צריכה להסביר שום דבר,

היא אהבה אותי והבינה אותי, ברמה מסויימת אפילו יותר מהורי וזה היה טוב להתרחק קצת מכל המולת הרופאים והבדיקות והזריקות והפרצופים החמורי סבר של כולם, ופשוט לנוח אצל ממה,

היא הייתה אישה מצחיקה, והיה לנו הומור לא רגיל בתקשורת שלנו.

הוויברציה שלה עשתה לי טוב והיא דאגה לי בכל המובנים שילדה
קטנה יכולה לתאר.

היא הייתה מקלחת את הגוף הצנום להחריד שהייתי בתקופה ההיא,
קולעת צמות לשיערי האדמוני והארוך עם סרטי משי, משני
הצדדים.

לילה אחד המצב הבריאותי שלי החמיר,
בערתי מחום.

שמעתי את הורי בחדר השני, אך היות והייתי בדמדומים, לא יכולתי
להבין האם הם כאן או שזה רק הזיות,
לא יכולתי להבחין האם אני אצל סבתי בתל אביב או בטבריה,
ובנקודה מסויימת החלטתי שאני מרפה.

הייתי כל כך חלשה שלא היה טעם להיאבק בכלל.

בנקודה הזאת כל האורות נדלקו, הרגשתי שמניחים עלי מטליות
רטובות ומחליפים אותם בתדירות גבוהה,
אנשים מדברים בלחש מודאג סביבי אך אין לי מושג מי הם או מה
הם עושים שם.

ואז חושך.

החושך הזה היה רועש

הגוף שלי נכנס לשיתוק והתחלתי להרגיש שאני מתחילה לרעוד
כאילו מישחו כידרר אותי מאד מהר,
אבל הגוף לא זו.

הראש שלי עמד להתפוצץ מעוצמת הרעש, אבל זה לא רעש רגיל, זה כאילו חיברו את כל התדרים בעולם ביחד למיקשה אחת בתוך הראש שלי והכל בו זמנית,

כמו רעש לבן אבל חזק מאד.

תוך כדי שהגוף במצב הזה נחלצתי מתוך הגוף בנשיפה.

זה הרגיש כאילו שרטו אותי בכל תא ותא בגוף שלי, נשלפתי בכוח מהגוף, לא ידעתי מה קורה לי,

כאב לי כל כך אבל אני ערה, מנסה לפתוח עיניים אבל אני משותקת, רועדת בכל הגוף אבל הגוף לא זז, יש רעש כל כך חזק אבל הכל שקט.

ובבת אחת, כמו שמחלצים פקק מבקבוק במסיבות, בצורה "חגיגית" ביותר, הנשמה שלי נשלפה מתוך הגוף.

מה שאשתף אתכם עכשיו, הוא חוויה שחוויתי.

יש כאלו שחוו אותה אחרת, זה לא באמת משנה לי, זה האופן בצורה הישירה שקרו לי הדברים האלו.

בבת אחת הדבר הראשון שהרגשתי, שלא כואב לי יותר.

הכל התחיל לזוהר חזק יותר וחזק יותר והאור הלך והתגבר, אני מרחפת מעל הגוף בערך 20 ס"מ מעליו ואני ממשיכה לעלות,

וואו איזה נעים זה, מה זה?

רגע, אני זוכרת, זה קרה לי כבר מלא פעמים, אבל רגע, למה עכשיו?

לא הרגשתי צער,

לא היה לי רגש של הזדהות על הגוף שהולך ומתרחק, והחלק שמתרחק מהגוף שלמטה לא בדיוק התרחק,

התיאור הכי מדויק שאוכל לתת לפי זכרוני הוא, זה הלך והתפוגג, מתוך ההבנה שהנשמה היא גדולה כל כך וכשאין שכבות של אגו, כאשר מסתכלים על הגוף האגואי לאחר כל הקילופים, נשאר משהו בתוך הסימולציה למטה שהולך ומתקטן יותר ויותר עד למצב של חסר חשיבות.

אתם לא מתרחקים באמת מהגוף, התודעה שלכם מתרחבת הרבה מעבר למימדי "גדלים וכיוונים" ביחס לגוף האגואי.

אני זוכרת ששאלתי את המהות שלי:

"איזה מעניין זה, זה הגוף ששימש אותי, אבל זה לא אני, "אני" הקרויה אני, נמצאת כאן מעל הגוף הזה".

הרגשתי משהו עוטף אותי באהבה אינסופית, בשלב הזה לא הייתי מעל הגוף, הייתי במימד אחר, זוהר כל כך.

אם אנסה לתאר לכם איך נראית ראייה מכל כיוון ולכל כיוון, זה להרגיש שאתם רואים בכל מקום ולכל מקום בלי עיניים שמכוונות אתכם למקום אחד של ראייה, ראיתי לכל כיוון ומכל זווית.

בתחנת העגינה הראשונה שהגעתי אליה, היו שם הרבה ישויות, זה היה נראה כמו תחנת מעבר, אנשים שסיימו סייקל חיים, וחותרת

חלקית שלהם נמצאת שם, המהות השלמה המקורית של חלק מהם נמצאת במקומות אחרים.

הכל זה אנרגיה, במימד הזה זה מעורבב, היו שם כל מיני סוגים, נפטרים, חיים, אנשים ב"קומה" אנשים שהורידו מהם את כל המסכים של הזהות הארצית, כולם היו ערומים שם,

זאת הייתה נראית כמו תחנת מעבר, חלקם מסתובבים שם עם מודעות, חלקם עם מודעות חלקית, רוב החיים שראיתי שם, עדיין על פני האדמה אבל מסתובבים שם ללא מודעות כמעט.

העלו אותי לתחנה נוספת מופשטת יותר.

שם היו הישויות מהבית, האנשים הזוהרים הייתי קוראת להם, הייתי רואה אותם כל הזמן, גוף לבן זוהר, שיער לבן מבריק וזוהר והם נראים כמוני, או אני נראית כמוהם,

זה לא שינה,

ראיתי אותי בתצורה הנקייה ללא גוף או צורה אנושית, עם קווי מתאר עם גפיים, שם הבנתי למה אנשים מתבלבלים כשהם מנסים לצייר מלאך עם כנפיים.

האנרגיה שהישויות מהבית יודעים להזיז מהירה כל כך לכל כיוון שזה נראה כמו טורוס של אנרגיה משני הכיוונים, זה נראה כמו כנפיים לעין אנושית, אבל שם לא הייתי עם עיניים אנושיות.

היו שם תצורות מלאכים זוהרים כל כך שרואים כולם לכל כיוון זה היה מוכר, אדיר, נורא, ומקסים בו זמנית

נשאלתי בעדינות רבה האם אני רוצה לחזור, המהות הגבוהה שלי אמרה "כן", אך באותה המידה גם לא רציתי,

באותו המימד לא היה כאב, רק זיכרון שאני צופה בו מהצד על כמעט עשר השנים במונחי זמן ארץ.

ידעתי שאני הרבה יותר עתיקה מזה, ויש לי אינספור של ניסיון של גלגולי חיים ו...היי זאת לא הפלנטה היחידה, יש מלא, איך יכולתי לשכוח את זה, הייתי בהרבה מהם, אבל למה אף אחד לא מדבר על זה?

מה שדיבר אלי הקרין לתוכי אהבה וחמלה אינסופיים, הייתי בבית, זכרתי את הבית, ואני מסתכלת על מסך בכל הכיוונים, שמראה לי את העולם התחתון באופן עמום כלפי מטה ואני מבינה שיש לי עבודה שם,

אני לא אוותר כל כך מהר, כי פשוט אחזור שוב ושוב, הפעם זה יהיה שונה.

התבוננתי שוב על המימד הארצי היכן שכל בני האדם נמצאים וראיתי שהם הולכים הפוך, חושבים הפוך, מרגישים הפוך ומבצעים פעולות שמשמידות את עצמם מבפנים ואת הסביבה שלהם.

נשאלתי על ידי הקול הרך האם אני מוכנה לראות ולהראות את האמת, הם התערבו במסלול שלי מספר פעמים, אך היציאה מהגוף הייתה הכרחית לנקודת הזמן ההיא כדי לתקן מסלול חדש,

עוד אור ממני צריך לרדת לעולם, ועכשיו הם יוכלו לעשות זאת באופן קל ללא הפרעות.

הם הסבירו לי המון דברים, היו שם המון חותמות של קידודי אנרגיות ממימדי זמן שונים וממקומות ללא רבדי זמן, וכולם הרגישו הבית.

ואז ידעתי בידיעה מוחלטת שמה שמדבר איתי, הוא "אני" בתצורה השלמה, זה האלוהים שכולם מדברים עליו, והוא אצל כל אחד כל הזמן, איך אף אחד לא יודע את זה?

החלטתי לחזור בחזרה ולספר את מה שקורה באמת

מהו האור האינסופי

מהו אלוהים

מה קרה לדתות

מיהם הישויות החיוביות והשליליות שהתערבו בעולם

מי הם העוזרים והמלאכים

מהם המימדים ורבדי התודעה

ו...הפלא האשלייתי הגדול ביותר, העולם למטה הוא כלא, הוא לא העולם האמיתי, הוא סימולציה מאד מפותחת, הוא אשלייה תודעתית שהעולם כלוא בתוכה,

הרגשתי בתוך המימד שהייתי בו מחוץ לגוף הארצי, חופשייה לחלוטין, ערומה, שקופה, נטולת כאבים, או רגשות שליליים, הכל זהר, הכל היה אהבה, והכל עטף אותי בעדינות אינסופית.

כשהתבוננתי מעבר לוילון, ראיתי שהעולם נוהג בשינה מוחלטת עם עיניים פתוחות, הם רצים ממקום למקום, רבים אחד עם השני, על...מבעד לוילון זה היה נראה חסר חשיבות או משמעות, לחלוטין.

מה קורה כאן?

האהבה עטפה אותי, והרגשתי שחלק של אור האהבה האינסופית נכנס לתוכי באותו המעמד,

ובבת אחת כאילו שמטיחים במשהו על הרצפה, נחתתי לתוך הגוף, הנחיתה כאבה מאד

אבל הרגשתי שלווח.

פתחתי את העיניים והחווייה לאט לאט התחילה לחלחל.

אני מרגישה נהדר, מה קורה כאן?

אני יודעת שהגוף הזה חולה מאד, הכבד הזה גמור, הלבן של העיניים היה צהוב כמו השמש, וכל העור שלי היה נראה צהוב זרחני, אבל הרגשתי משום מה טוב.

ואז המכה הרגשית.

פרצתי בבכי חזק כל כך, שאכן, מה שלא הייתי בטוחה בו לפני, ההורים שלי היו בבית של סבתי כאשר כל זה קרה,

הם ניסו להבין מה קרה, אבל לא הצלחתי להוציא מילה, יצא לי בכי חזק ודמעות שלא הפסיקו לרדת.

הושטתי את הידיים קדימה כדי לחבק את הורי, הם עטפו אותי חזק בחיבוק איתן,

אמרתי להם תודה על כל החיים שהם הביאו לי, וחזרתי שוב ושוב על המילה תודה, תודה, תודה, תודה, סליחה, אני אוהבת אתכם כל כך אתם כל כך טובים אלי כל כך מסורים, ראיתי אתכם, תודה שאתם ההורים שלי.

בשלב הזה אני בוכה בלי יכולת לעצור, וגם לא רציתי, הייתי חייבת לשחרר את הכאב שהיה מעורבבת עם האהבה להורי שהיה מעורבב עם הזיכרון והחמלה האינסופיים.

בכי טעון, כואב, אוהב ומשחרר.

אמא שלי המלאכית המדהימה שלי בכתה וחיבקה אותי חזק חזק

"אני אוהבת אותך כל כך, את יודעת את זה, שלא יהיה לך שום ספק בזה, אני אמא שלך, סחבתי אותך בבטן שלי, ילדתי אותך, גידלתי אותך, ואבא הוא אבא שלך ואנחנו תמיד תמיד אוהבים אותך, את האור שלנו, בגלל זה קראנו לך אורליה, את ילדה לא רגילה ואנחנו אוהבים אותך בכל מצב, לעולם אל תשכחי את זה, בבקשה תהיי בריאה, גם אנחנו פוחדים, בבקשה תבריא, אני לא יכולה לראות אותך ככה, את כל כך חולה ורזה, בבקשה תבריא, אלוהים תעזור לה, בבקשה אלוהים".

הסתכלתי עליה בין הדמעות, אמרתי לה שהיא עדיין לא יודעת אבל יש חיים בתוכה, היא לא הבינה מה אני אומרת לה, אמרתי לה שהיא בהריון, ראיתי אותה מלמעלה, סיפרתי להם את מה שקרה, אבל גם לי לא היו הסברים למה שקרה, אף אחד לא מדבר על הדברים האלו באף נקודת זמן במהלך התקופות האלו.

הם לא ידעו מהו מוות קליני, גם אני לא, הם לא ידעו מהי המשמעות של העולמות שמעבר, גם אני לא עד לאותה החוויה, ושם אין שאלות, אין ספקות, הכל ברור, הכל יודע, הכל אמת.

עולם האמת מראה את האמת, וחזרתי עם האמת הזאת לעולם שבו הכל הפוך, מה עושים עכשיו?

הבכי לא הפסיק, נכנסתי לתוך עצמי וניסיתי לעכל את מה שקרה.

חזרתי שונה, עם הידע העתיק, עם זיכרון של מה שקרה ומה שיקרה, העבר הווה והעתיד התמזגו להווה אחד וכל זה נמצא בתוכי,

איך מעכלים את כל זה בתוך גוף קטן במימד ההפוך?

לא היה לי את מי לשאול, או לחפש תשובות, יכולתי לספר רק את מה שחוויתי באותו המעמד.

נשארתי עוד מספר ימים אצל סבתי, והלכנו לבדיקות בבית החולים, הרופאים לא הבינו מה קרה,

איפה הכבד החולה?

הכל תקין, בריאה לחלוטין,

הצבע הצהוב נעלם לחלוטין מהגוף שלי, אני נראית חיונית, התיאבון חזר, למעשה חזר ביג טיים, כי היו לי התקפי בולמוס של אכילה, הייתי חייבת להספיק להשלים את כל התקופה שלא הצלחתי לאכול כלום.

הפסקתי ללמוד בבית הספר.

ראיתי את הפיות של אנשים זזים, אבל המהות שלהם מדברת דברים אחרים,

ראיתי את המחשבות שלהם מייצרות את השקר הבא, וחיפשתי ישועה, מאחד, רק אדם אחד בתוך כל זה שיקרין את החלקים האלו באופן שווה, ולא מצאתי,

הסתובבתי בתסכול גדול.

הייתה סערה ענקית בתוכי שרצתה לצרוח, תפסיקו לשקר תפסיקו לשקר את עצמכם, תפסיקו לשקר לעולם

אבל שתקתי בייאוש מוחלט.

לא ראיתי שום טעם ללמוד את השקרים שמלמדים בבתי הספר, והתעודה שקיבלתי באותה השנה שברה שיאים, ממאיות לאורך השנים, הם פשוט הורידו "ספרה אחת"

כל התעודה הייתה אפס,

הם לא ידעו איזה מספר לרשום חוץ מהמספר העגול הזה, וזה שימח אותי.

אני לא אשתף פעולה עם לימודי השקר.

זה הגיע לשיא בלימודי התנ"ך, כל שאלה שהחזרתי למורים השאירה אותם עם פה פעור,

מספר הביקורים שביליתי מחוץ לכיתה כדי לא להפריע בשאלות "כפירה" היה רב מאד.

בנקודה הזאת גזרתי על עצמי שתיקה והתכנסות לעולם הפנימי שלי, לאורך כמעט שנה.

ההורים באותה השנה לאחר ההחלמה שלי עברו מטבריה לנתניה, המשפחה עברה יותר מידי דברים בעיר הזאת פלוס מצב כלכלי לא פשוט, כדי להיות קרובים להורי אבא שלי וליד בני הדודים. שיארחו לנו לחברה.

אימי הבינה שחזרתי שונה, לאחר שאמרתי לה שהיא בהריון שוב, זה הפליא אותה, ולא היה צפוי בכלל, הורי מבחינתם סיימו להביא ילדים נוספים לאחר לידת אחותי.

אז היא לקחה אותי איתה לערוך בדיקה, הרי לא היה לה מושג שהיא בהריון עד שאמרתי לה שזה מה שאני רואה בתוך הגוף שלה.

היינו יחד בבית החולים, החזקתי לה את היד במהלך בדיקת הדם שעשו לה, אמא שלי פוחדת ממחטים, בכל זאת, עד לאחרונה היו דוקרים אותי מספר פעמים ביום בגלל המחלה,

אז היה לי "קצת ניסיון" עם שני זרועות צנומות שנראות כמו מסננת. לאחר מספר ימים היא קיבלה תשובה חיובית, ושמרנו על כך בסוד עד שהיא הייתה בחודש השישי להריונה.

היא אמרה לי שהיא יודעת שיש בי משהו שונה, היא לא ידעה איך אני יודעת דברים, או איך אני יכולה להסביר דברים שהם נחשבים לסודות מהזוהר והקבלה כפי שהיא סיפרה לי בזמנו, אבל אני מדברת עם ידע של אישה בת מאות אלפי שנים בגוף של ילדה בת עשר.

והיא התחילה לשתף אותי בכל דבר שהיא מרגישה, הורי היו מתייעצים איתי על כל כך הרבה דברים באותה התקופה, שלא ידעתי שאני עונה להם תשובות דרך תקשור.

כל התשובות היו מדויקות,

מבחינת חיזוי דברים שעתידים להתרחש, מצב כלכלי, מצבים בריאותיים, אנשים שעומדים למות ותינוקות שעתידים להיוולד כולל מין היילוד ועוד.

זה היה חד צדדי, השתדלתי לא לשתף אותם בכל מה שאני יודעת, אבל כאשר חזרתי לחיים, כל האנשים הפכו לערומים, הכל שקוף, המחשבות שלהם, הכוונות הכי כמוסות שלהם,

אם לפני לא היו לי חברים, כאן לא רציתי להתחבר עם אף אחד מלבד חברה אחת.

אבא שלי אהב את העניין הזה של השקיפות, שהוא היה עורך לי תרגילי טלפתיה בכל זמן שהוא היה יכול, כמובן בסודי סודות בלי לצאת עם זה החוצה.

הורי הבהירו לי שחייב לשמור את כל זה בבית, ולא לספר בשום פנים ואופן לאף אחד.

פרק 7 — חתך ראשון

גיל 12

על הגוף שלי יש מספר חתכים, צלקות מניתוחים של מחלות לאורך השנים, ועוד כמה "סימני דרך".

הסימנים האלו הם קריאות השכמה, מאותה הנקודה החלקים הגבוהים שלי התחילו להתחבר למהות אחת בתוך הגוף הארצי הזה.

זה מסע הכרחי של הנשמה לעבור קילופים ואיחוי, זהו מסע של כאב, ומסע של אהבה, מסע של הארה והתעלות ומסע של היזכרות. וכל זה לתועלת הכלל.

מלחמת המפרץ בישראל הייתה טראומטית לרבים מהילדים של אותה התקופה,

סיפרו שיש לוחמה כימית,

איכשהו ידעתי שזה שטויות, אך סירבתי לשים עלי את המסכה העצומה

באותם ימי המלחמה, אנשים אטמו את הבתים שלהם עם דבק מלחמה פלסטי ורצועות ניילון בכל החלונות, רוב הבתים היו אטומים, כמובן גם הבית של הורי הלך על פי הכללים,

החדשות היו פתוחות במכשירי הרדיו כל הזמן, וכל המדינה הייתה דבוקה למסכים.

בין ההפוגות של ההפגזות והטילים שנחתו, היינו אחי ואני יוצאים קצת החוצה עם האופניים שלנו, כדי להתאוורר.

באותם הימים הורי היו צריכים לעבור דירה לבית אחר לא רחוק משם.

אז היה חדר בסוף הבית שהיה עם ארון מפורק עצום, שחור, עם מראות כבדות, הייתי ילדה ביישנית, לעולם לא אתלבש ליד בני משפחתי,

נכנסתי לחדר ההוא כדי להתלבש ולצאת החוצה עם אחי.

כנראה הזזתי את הדלת עד הסוף מהר מידי

ו...הופ

הארון הכבד שהיה מקיר לקיר מפורק, התיישר ונפל על הרצפה כאשר הוא נעל את המעבר של היציאה, הדלת ננעלה, והארון עם כל כובד המשקל שלו נחת על...היד שלי.

עדיין לא הבנתי מה קורה,

הכאב הגיע מספר שניות לאחר מכן היד השמאלית נמחצה מתחת לכובד הארון, ו...כרתה לי את האצבע מהמקום.

הרעש של נפילת הארון, והצעקות כאב שלי, הביאו את הורי מהר לחדר, אך לא ניתן לפתוח את הדלת.

יש מוטיב שחוזר על עצמו בחיי.

דלתות שננעלות אין נכנס ואין יוצא.

וכך זה הרגיש באותו הרגע, אני עם אצבע כרותה, אין אפשרות לפתוח את הדלת מכובד הארון שחסם את היציאה, והכל דם מסביב.

אבי הוא איש חזק מאד, הוא שלף את הדלת מהבריח, ואז הם ראו את הנזק.

לא היה הרבה זמן,

ערכת עזרה ראשונה ארוזה איפשהו, מצב מלחמה, כל רגע צריכה להיות שוב אזעקה, יש שלושה ילדים נוספים בבית, אחד מהם תינוק, וצריך לנסוע לבית החולים כאשר אני חצי לבושה בבגדי לילה

אבי לקח אותי על האופנוע שלו ישירות לבית החולים בנתניה, עם האצבע בנפרד.

בזמן שמטפלים לי ביד שנמחצה, ומחזירים את האצבע עם ברזלים ותפרים למקום, בבית החולים, אימי הגיעה עם מונית, הילדים נשארו אצל השכנים, ואבי נסע בחזרה להיות עם שלושת הילדים בבית.

הרגשתי משהו מוזר,

אמרתי לאימי בבית החולים שמישהו נפטר, היא שאלה אותי מי זה, אבל לא הייתי מסוגלת להגיד לה, כמה צער היא תוכל לספוג ביום אחד?

בזמן שאנחנו שם, אבי הגיע בהליכה מהירה לאותו הפרוזדור שישבנו אימי ואני ודיברנו.

אבי לא אמר מילה, הוא הסתכל על אימי, אימי הסתכלה עליו אבא שלי הסתכל עלי, ואמרתי לו,

"פפה נפטר"

זה היה אבא של אימי.

אימי פרצה בבכי, היא אמרה

"אורליה אמרה לי מקודם שמישהו נפטר, היא ידעה, היא ידעה"
ואבי הגיע לחבק אותה.

כך אני זוכרת את המלחמה.

היום שהיינו צריכים לעבור דירה, זה היום שסבי נפטר, ביום ההולדת של אחי, יום אחרי יום ההולדת שלי, ואת היום בו היד השמאלית נמחצה.

המסירות של הורי, היא משהו שקשה להסביר במילים, הם טיפלו בארבעה ילדים, והייתי במובן מסויים יד ימינם בכל מה שקשור לניקיון הבית, טיפול בילדים, ואוזן קשבת,

הם לא ראו בי כילדה, אלא כישות בוגרת בהטלת משימות לקטנים יותר, ודאגתי להם מכל הלב שלי.

זה היה בית שמח היו בו הרבה צחוק ואושר, והרבה רגעי משבר ושבירה הרבה שובבות ומעשי קונדס, שהולידו פרצי צחוק היסטריים לכל מי שהיה בסביבה

והרבה מוסיקה ורגעים בהם כולם מתחילים לרקוד לקפוץ ולצחוק וכן, זה כלל את הורי בתוך החגיגה הזאת.

אבי לקח אותי מידי יום להחליף את התחבושות במרכז הרפואי, ושוב, היד השמאלית התחילה להתנפח, נוצר זיהום, אך לא מהכריתה של האצבע, מכף היד.

היה גוף זר במרכז כף היד שלא שמו לב אליו, ושוב, ניתוח כירורגי לחתוך את כף היד ולהוציא את הגוף הזר, זו הייתה פיסה מעץ שנכנסה לשכבות העמוקות מהנפילה של הארון.

כאן אני אשתף אתכם במוטיב מעניין שהושרש בתוכי עד עצם היום הזה.

היד שלי חבושה לחלוטין, שני ניתוחים, שני חתכים.

אימי יושבת שבעה בעיר אחרת עם אחי התינוק אבא שלי בבית לבד עם שלושה ילדים

וכדי לא לצער את אימי שהייתה באבל באותם הימים, זה היה השבוע של השבעה של אביה, עזרתי בכל מה שיכולתי,

בישולים, כביסות, שטיפת הבית, כלים, מקלחות לילדים, כביסות, ועוד.

לקחתי את אחותי לגן, אימי נשארה עם אחי התינוק בבית של סבי וסבתי בעיר אחרת, ואת אחי שמתחתי ליוותי לבית הספר שלו, והמשכתי לבית הספר שלי, זה היה בתי ספר דתיים מופרדים, בנים לחוד, בנות לחוד.

אנחנו לא בית דתי, אך הורי חשבו שהחינוך הדתי יעשה טוב לילדים, היות והם באים מבית מאד שמרן, החינוך הדתי במובן

מסויים הבטיח להם שמירה על התום והטוהר של הילדים, וזה היה העיקר מבחינתם.

כמו שהבנתם, אני לא לומדת.

ואחי היה על אותו הטייפ, שנינו מביאים תעודות עם ציונים נמוכים להפליא, מה שיותר קרוב לנקודת האפס מה טוב.

כלום לא מעניין אותי בבית הספר הם מדברים דברים לא נכונים וכולם מקשיבים להם בפה פעור, אבל אשב בשקט כדי לא להיענש.

הגעתי באיחור לכיתה.

המורה שואלת אותי, "נו? לקחת חופש עם התחבושת הזאת?"

אני אומרת אמת.

אמרתי שנפל עלי ארון והאצבע נכרתה, וסבא שלי נפטר ואמא שלי יושבת שבעה, איחרתי להגיע לבית הספר כי לקח לי זמן לארגן את אחים שלי ולקחת אותם לשאר המוסדות.

המורה צחקה ואמרה,

"הנה תלמידות, תראו דוגמה לתירוץ מדוע לא ללמוד, לא שהיא עושה את זה, היא לא שם בכל מקרה".

התלמידות התחילו לצחוק, ומישהי שישבה מאחורי משכה לי בשיער, שהיה ארוך מאד באותה התקופה עד מתחת למתניים.

אני בטח לא אספר למורה הזאת שאני נקרעת בבית כי אימי יושבת
באבל, ואבי חייב ללכת לעבודה כדי לפרנס את כולנו, אבי היה
המפרנס היחיד.

התחילו לזלוג לי דמעות,

בלעתי אותן מהר,

הייתי חייבת להישאר חזקה לאף אחד לא מעניין מה אני עוברת, וגם
ככה אי אפשר לסמוך כאן על אף אחד.

השתיקה שלי הכעיסה את המורה והיא שלחה אותי למנהלת.

נכנסת למנהלת והיא מתבוננת עלי במבט של בוז.

זה היה בית ספר שמוגדר לפי העדות שלו,

מי אשכנזי - עילית,

מי ספרדי - נחות.

אני חצי חצי, לא כאן ולא שם אני גם לא לומדת אז אין שום סיבה
להתייחס אלי ברצינות.

מה גם שהיא "עשתה טובה" להורי, כי הם חילונים, וזה בית ספר
דתי שמקבל ילדים ממשפחות דתיות והם התחננו אליה שתקבל
אותי לבית הספר שלה, והם הכניסו אותי לבית הספר הזה באמצע
השנה.

המנהלת אומרת לי, "נוווו מה הגעת עם תחבושת? את גם ככה לא לומדת, אני יודעת שאין לך כלום מתחת, שמת על עצמך תחבושת רק בשביל שיהיה לך תירוץ לא ללמוד".

הורדתי את הראש והתחילו לזלוג לי דמעות, בלעתי אותן מהר בתוכי.

ואז עלה לי רעיון.

מישהו צריך להעמיד את האישה המבוגרת הזאת במקום.

ואז המילים האלו יצאו לי מהפה:

"לא כל מה שנראה לך לעין הוא הנכון, העולם הזה הפוך, לא כל מה שתקבלי במוח יהיה אמת, כי המוח יספר לך שזה הנכון"

והתחלתי לפתוח את התחבושות שהיו על היד. היא נבהלה ואמרה "מה את עושה?"

אמרתי לה "מוכיחה את המשפטים שאמרתי לך מקודם"

הורדתי שכבה לאחר שכבה של התחבושות, והחתכים נגלו בפניה.

האצבע הכרותה הייתה מקובעת עם ברזל, הורדתי את הברזל, והאצבע שהייתה מחוברת בתפרים התחילה להתנתק מהמקום, אין לי כמעט תחושה יותר באצבע הזאת כי העצבים התנתקו במהלך הכריתה,

לא היה אכפת לי בשלב הזה

המנהלת הסתכלה עלי, וראתה מבט בוטח וחזק, היישרתי מבט חודר ישירות אל תוך הנשמה שלה.

ואמרתי "האם תרצי שאשאיר את היד בצורה הזאת כדי שתביני
שהמוח סיפר לך דברים אחרים?"

היא נבהלה, הניפה את היד שלה בזלזול, ואמרה לי, "אוייש, תסגרי
את זה בחזרה, זה נורא, לכי, לכי".
והלכתי. הביתה.

זה החתך הראשון.

חתך 2

גיל 13

הזיכרונות מהתקופה הזאת חקוקים בתוכי כחווייה מדהימה.

אך תמיד נשאלתי, למה שתהיי בפנימיה דתית, ההורים לא דתיים, אתם לא דתיים, אך ההורים שמו אותנו במוסדות חינוך דתיים, כי סיפרו להם שהחינוך שם הוא הטוב ביותר עבור הילדים והחינוך היה מקום ראשון עבור הורי הגיעו ממשפחות שמרניות.

הייתי ילדה שלא יוצאת לבלות, לא הייתי הולכת למפגשי חברים, מפגשים משפחתיים הסתכמו אצלי סבי וסבתי מצד אבי, ושם עם כל בני הדודים חוינו הרבה צחוק ושובבות ילדית, והומור של צרפתים בלתי רגיל, הרבה מוסיקה ושובבות תמימה, גם בקרב המבוגרים.

אהבתי את הילדות שלי זאת הייתה ילדות טהורה עם הרבה חוויות, ושם הרגשתי מאד בנוח.

אך חברתית, מחוץ לחממה הזאת, לא היה לי טוב, לא לי ולא לאחי. שלא לדבר על מצב לימודי שהיה מדורדר עד לקרקעית עם אפס רצון ללמוד.

הייתי מבלה עם אחי שעות בספרייה העירונית, וגם שם זה לא הרווה את הצימאון שלי לידע מחוץ לקופסה.

אחי היה תופס פינה בספרייה וקורא בשקיקה.

אנחנו "אפסים" בבית הספר, אבל "גאונים" במונחי אינפורמציה עצמית.

הלחנים שהייתי שומעת בתוכי התחילו לתפוס תאוצה, אני מנגנת על פסנתר כאשר אני מסרבת בתוקף ללמוד תווים, אך המלודיות יוצאות בדיוק כמו שאני שומעת אותן בלב שלי,

בתוך המהות שלי.

מוסיקה הייתה החיים עבורי,

והורי לעיתים היו מעירים אותי בלילות כי הם היו שומעים אותי שרה מתוך שינה, הם היו מבקשים שאשיר את זה שוב בבוקר כי זה היה יפה לאוזניהם,

אני לא יודעת תווים ולא היו לנו מכשירי הקלטה כדי לשנן את המלודיות האלו, אז הייתי שרה כל זמן שיכולתי עם המלודיות מהבית והן היו כל הזמן בתוך ההוויה שלי.

הייתי הולכת לספרי הפילוסופיה והמדע כדי לחפש תשובות למה שקרה לי בגיל חמש ובגיל עשר כאשר מתתי וחזרתי לחיים,

לא מצאתי שום מידע לגבי זה בספרייה,

זה לא מנע ממני מלחפש שם לעומקים של האינפורמציות הכתובות.

הורי המודאגים לא ידעו מה לעשות, אבי כמעט קרס בעבודה כדי להחזיק את המשפחה במצב סביר מעל המים ואימי בדיוק התחילה לעבוד בהנהלת חשבונות.

חזרתי הביתה מהספרייה, והיו שם שני אנשים עם חליפות שחורות וזקנים, והם הסבירו להורי שהדרך הטובה ביותר עבור הבן המופנם והשקט שלהם, הוא לשים אותו בפנימיה בצפון הארץ, ויש מקום מקסים בזכרון יעקב, שיעזרו לו שם.

יש לי נטייה לתת לאנשים לאכול כאשר מגיעים אלינו, ולא משנה מי מגיע, כך שהיה לנו במקרה מאפה מתוק שהכנתי והבאתי להם, הם התרגשו ואמרו שליד הפנימיה של הבנים יש גם פנימיה של בנות.

הורי ישר ביטלו את הרעיון.

"תשכחו מזה, הבת שלנו לא תישן מחוץ לבית עד לחתונה"

הורי אנשים פשוטים ותמימים, הם נסעו לבדוק, ואכן היה שם מקום מקסים בטבע מוקף בעצים, פנימייה חרדית, אחי מעולם לא הביע את הדעה שלו לשום כיוון, אז הוא פשוט ישב ושתק.

הם רשמו אותו לשנה הבאה, ואני שכחתי מזה.

בינתיים, הגיע התקופה של ל"ג בעומר, תקופת המדורות, וכל הכיתה קבעה לעשות מדורה באיזור הדרומי של נתניה,

ביקשתי רשות מהורי ללכת, הייתי חייבת להתאוורר קצת, זה משהו לא הייתי עושה ברגיל, אך הייתה לי חברה אחת באותם השנתיים, שעד היום יש לה פינה חמה בליבי.

והלכנו יחד, אביה הסיע אותנו לנקודת המפגש הכיתתית.

כמו תמיד, ישבתי בצד, כאשר כל "מלכות הכיתה" מנווטות את מהלך האירועים כפי שהן תכננו, המחנכת גם הייתה שם עם מבט מרוצה.

זה היה רועש מידי בשבילי.

"מה חשבתי לעצמי" אמרתי, "אני לא מצליחה לנשום".

היו לי בעיות נשימה קשות לאורך כל השנים, והייתי מסתובבת עם משאף ונטולין צמוד.

"איזו טיפשות מצידי להגיע לכאן, אני נחנקת".

הוצאתי את המשאף, והלכתי הצידה כדי לסדר את הנשימה, אבל עדיין הרגשתי מחנק גדול.

לא ידעתי להגדיר, שיותר מדי אנרגיות בסביבה שלי היו גורמות לי למחנק ותחושות עילפון.

אז התרחקתי עוד יותר מההמולה, העשן, ומהכל.

כנראה התרחקתי מאד, והתיישבתי בחושך מוחלט באחד השדות, ונכנסתי למצב מדיטטיבי עמוק כדי לסדר את הנשימה,

השתמשתי במשאף מספר פעמים, זה לא עזר, הריאות סגורות ואני מתחילה לאבד את הראייה, הכל הפך לשחור.

נשכבתי על האדמה וביקשתי מאלוהים שיעזור לי.

הרגשתי כאב חד בבטן התחתונה, לא היה זמן להתייחס לזה.

אני לא ילדה שמתלוננת, לא להורי, כדי לא להוסיף להם על מה שהם כבר בכל מקרה מתמודדים ביומיום, ובטח לא לאנשים זרים.

לא אספר את זה בכל מקרה לאף אחד, אני רק רוצה לנשום.
אך לא נכנס אוויר, הכל הפך לשחור, הדופק נהיה מהיר, וכנראה
שאיבדתי את ההכרה.

כאשר פתחתי שוב את העיניים היה שקט מוזר.

אין אף אחד, כולם הלכו הביתה

אני בשדה פתוח עם עשן של שאריות של מדורות.

אין טלפונים ניידים באותה התקופה כדי לצלצל להורים שיבואו
לקחת אותי, אין שום נפש חיה ברדיוס של קילומטרים.

לא היו לי מטבעות של אסימונים לצלצל מטלפון ציבורי, וגם לא
היה עלי כסף כדי לעלות על אוטובוס, הגעתי עם חברה שלי שאבא
שלה הסיע אותנו.

התחלתי לסדר את הנשימה מחדש, מוציאה את המשאף, מפעילה
אותו שוב...הוא ריק.

ידעתי שאני חייבת לפעול מהר לפני שאאבד את ההכרה שוב.

הופיע כאב חד ובלתי נסבל בבטן התחתונה בצד ימין, אין לי מושג
מה זה, אבל אני חייבת לצעוד, המוח לא חושב, אני על אוטומט,
הולכת קילומטרים.

כאשר ראיתי את העיר מרחוק, הלב דפק במהירות כל כך מהירה,
שהייתי צריכה לעצור ולהאט אותו

לאט לאט, הכל בסדר, אני יכולה לעשות את זה, התקפלתי בצידי
הדרכים מספר פעמים,

איזה כאב מוזר, לא לבכות, אני חזקה, כמעט בת 13, לא איזה ילדה קטנה, רק להגיע הביתה.

אימי פותחת את הדלת, והיא מכירה את המבט הזה טוב, כאשר אני מגיעה לקצה היכולת של כאבים בלי להוציא מילה.

בערתי מחום

היא השכיבה אותי במיטה, סיפרתי לה ממש במשפטים מקוטעים מה קרה, היא הרימה את החולצה שלי כדי להסתכל על הבטן, זה הספיק,

הבטן הייתה נפוחה

בית חולים.

במצב הזה אני בדמדומים, בוערת מחום, כאבים בלתי נסבלים, לא מצליחה לנשום, משאף ריק,

איבדתי את ההכרה.

פתחתי את העיניים שוב כאשר אני על אלונקה בדרך לחדר ניתוח, התוספתן עומד להתפוצץ,

ניתוח חירום.

כאשר פתחתי שוב את עיני, הייתי בחדר התאוששות, אימי ליד לוחשת לי מילים אוהבות, מלטפת את שיערי, ומנשקת את פני באינספור נשיקות,

זה הזיכרון הראשון שלי מאותו המעמד.

את המילים שלה אני זוכרת בבירור

"ילדה שלי, אני אוהבת אותך כל כך ילדה טהורה שלי ועדינה, אני רואה שלא טוב לך, רק תגידי לי מה אני יכולה לעשות שיהיה לך טוב, כל מה שתבקשי, את מעולם לא מבקשת שום דבר עבור עצמך, את תמיד מבקשת עבור אחרים, בבקשה תתני לי לתת לך, מה תרצי שאביא לך? בגד? ספר? נעלים? כל מה שתבקשי"

הסתכלתי עליה ואמרתי לה "אני אוהבת אותך אמא, את יודעת שאני לא צריכה כלום, יש לי את כל מה שאני צריכה, אני לא צריכה בגדים חדשים, מה שיש לי זה מספיק, הנעליים עדיין טובות, אל תדאגי אמא, אני בסדר גמור, מה שחסר לי הוא לא משהו שאפשר לקנות"

במהלך הימים הבאים בבית החולים, אימי לא נחה.

סירבתי לאכול, לא הכנסתי שום כלום לפה, לא הייתי מסוגלת, זה הדאיג את הרופאים.

אימי מכירה אותי מאד טוב, היא הבינה שהגוף שלי קורס כאשר אני מגיעה לנקודות קצה.

ואז הגיעה אישה לדבר איתי, בזמן שמחליפים לי את התחבושות בבטן מהניתוח - יש לי צלקת גדולה בבטן עד היום.

האישה התקרבה למיטה שלי ושאלה

"טוב לך בבית? איך המשפחה? את היית רוצה ללכת גם לפנימיה?"

ראיתי מי היא, ראיתי את הכוונה שלה, ראיתי את התנועה של האוויר מסביב לה, החיוך שלה היה אפל, וזה גרם לי להתכווץ.

עניתי לה: "יש לי את המשפחה הכי מדהימה ואוהבת שיש, אני לא רוצה ללכת מהבית, כי הם צריכים אותי שם, אני לא אשאיר את הורי לבד כשהם מפרנסים"

מספר ימים לאחר מכן כאשר חזרתי הביתה מבית החולים, שני האנשים על החליפות היו אצלנו בבית, והם שאלו אותי שוב מול הורי, האם ארצה לנסות את הפנימיה בזכרון יעקב.

הסתכלתי על אחי, המבט שלו אמר לי

"בבקשה אל תתני לי ללכת לבד למקום זה, בואי איתי"

הבנתי מה אני צריכה לעשות.

אמרתי להורי, כן, אני אלך לפנימיה בזכרון, זה ליד אחי נכון? אז בטח, זה מרגיש שיהיה לשנינו טוב שם, אנחנו נדאג אחד לשני כל הזמן, אל תדאגו אנחנו נהיה בסדר גמור.

כך סיימנו את השנתיים וחצי שלנו, בנתניה והתחלנו את ארבע השנים הבאות בזכרון יעקב.

פרק 9 - התקשור הראשון

באותה השנה היה לי טוב, לאחי היה טוב, היינו רחוקים מכל ההמולה של העיר, והיינו מוקפים בטבע, והכיתות היו קטנות.

בפנימיה אצלי היה פסנתר של שתי קומות, והתחלתי להוציא לחנים לכל מי שביקש, כל מסיבות הפנימיה היו הלחנים שכתבתי עבורם, התחלתי ללמוד יותר ברצינות את ענייני המידע הארצי זאת הייתה תקופה שמחה.

באותה השנה היה מנהג של תלמידים שהוריהם לא יכולים להרשות לעצמם דמי כיס, ואני בגיל ההתבגרות, עדיין על אותה מלתחה ישנה שהורי היו מביאים לי מבגדי תרומות,

נדיר היה אם הייתי מקבלת בגד חדש, וגם מעולם לא ביקשתי, לא הרגשתי צורך.

באותה השנה המנהג היה ללכת לבתים של משפחות מרובות ילדים באותו האיזור, ולנקות את הבתים שלהם, באותה התקופה זה היה שכר של 12 שקל לניקיון שלם של בית בן שתי קומות.

מאד שמחתי, וישר התנדבתי לעשות את זה, שתי בתים שאנקה אחת לשבוע יעזרו לי לקנות סוודר חדש ולא בלוי.

היינו ארבע בנות בחדר.

אחת הבנות נכנסה באמצע השנה, ילדה מאוקראינה, תוססת ושמחה, אבל עם עיניים עצובות, ישר התחברנו, והיינו מדברות

שעות אל תוך הלילה לעומקים של גבהים, שלא קשורים לשום שיח ארצי חסר תכלית, שהיה נורמאלי במונחי נערות באותם הגילאים. בגדול, אני לימדתי אותה משפטים צרפתית, והיא לימדה אותי משפטים ברוסית.

הבחורה הזאת עברה טראומה באותה השנה, אביה ואחותה נהרגו בתאונת דרכים, אחיה היה בטיפול נמרץ, ואימה החליטה לחזור בתשובה ולשלוח אותה לפנימיה, רחוק מהכאב.

ערב אחד, לאחר כיבוי אורות, התיישבנו אחת ליד השנייה, שתי הבנות האחרות למדו או קראו ספר במיטות הסמוכות, והחברה התחילה לבכות,

היא אמרה שהלוואי והיא הייתה יודעת מה קורה עם אביה ואחותה. התחלתי להסס.

היה חקוק בתוכי באופן עמוק ביותר "לא לספר, לא להראות, לא לגלות"

אבל כשהבטתי בה, רציתי לעזור לה, הגעתי להחלטה דיי פזיזה באותו הרגע, לא חשבתי על כלום, ראיתי את אבא שלה ואחותה, והחלטתי לספר לה.

"אני לא מספרת את הדברים האלו לאף אחד, אבל אני יכולה לראות אותם, את רוצה שאתאר לך איך הם נראים עכשיו? ואיפה הם?"

היא התרגשה ואמרה, שהיא הרגישה שיש בי משהו שונה, והיא עודדה אותי, דיי באינטנסיביות לפי מה שאני זוכרת, לספר לה הכל.

זהו היה התקשור הראשון שלי לאנשים זרים מחוץ למשפחה המצומצמת.

"אני רואה את אבא שלך נוהג במכונית, לילה, הוא שתה קצת משהו חריף, זה נראה שהוא לקח את הילדים לאיזו מסיבה, אבל הוא עייף מאוד, אחותך בת 8, היא לובשת שמלת כותנה שחורה עם נקודות לבנות, היא נרדמה מאחורי מושב הנהג, אחיך גם נרדם הוא יושב בצד השני נשען על החלון.

יש אור מאד חזק ממול, יש מכונית שסטתה מהמסלול ישר לכיוון המכונית של אביך, הוא לא שם לב, הוא היה עייף, המכוניות התנגשו חזיתית, אחותך ואביך לא הרגישו שום כאב"

"אחותך נמצאת כאן עכשיו, היא לובשת את אותה השמלה, היא בסדר גמור והיא מוסרת לך שלא תדאגי, זה מראש נועד להיות לזמן קצר כאן, והיא אומרת שהיא צריכה להמשיך הלאה, היא חיה עכשיו ואתן תיפגשו שוב"

החברה פרצה בבכי, והודתה לי, היא אמרה שהיא לא סיפרה לאף אחד מה הם לבשו ובכל זאת תיארתי לה במדויק את הלבוש שלהם ואת אופן התאונה, וזה לא נכתב או סופר באף מקום, והיא התחננה שאלמד אותה איך אני עושה את זה, אמרתי לה שאין לי מושג, **אני פשוט רואה אותם מהעבר בזמן הווה,**

אבל מה שמופיע מולי זה לא הם, זה רק שאריות של חותמות שהם השאירו מאחור, עבור האנשים החיים, כמו הסיפור של עמי ותמי ופירורי הלחם, ניסיתי להסביר לה שכל מי שסיים את החיים משאיר שובלים כאלו עבור החיים.

הם לא מרגישים צער או כאב, הם רק תומכים בתהליך האבל את האנשים החיים, לפעמים הם "נתקעים" בעולם הזה כשאריות של נשמה, אבל רובם ממשיכים הלאה, או לגוף חדש או למקום אחר.

היא כל כך התרגשה, שהיא הייתה שואלת אותי המון שאלות בתקשור, פלוס מספר מבחני ראייה כדי לבדוק עד כמה ראייה מרחבית היא מדויקת,

זה לא שינה לי, הייתי שמחה, אני לא צריכה לשתוק יותר, זה מרגיש מסוכן ולא בטוח, אבל הייתי חייבת להוציא את זה החוצה בשבילה כדי לעזור לה, והיא לא השתמשה בבריונות החברית שהייתי מורגלת לה מאד טוב מהשנים האחרונות, זה היה מרענן, ונתתי לה את האמון שלי בעניין הזה.

מספר ימים לאחר מכן, המנהלת של הפנימיה קוראת לי אליה למשרד.

מנהלת הפנימיה ואני היינו בחיבור מדהים, היא הייתה דוברת צרפתית, והרגשתי מאד בבית בנוכחותה, היא הייתה מזמינה אותי אליה לשבתות, והלב שלי התרחב, יכולתי "לנוח" רגשית וארצית בתוך כל זה.

היא שאלה אותי שאלה באופן מאד אוהב

"את סיפרת לתלמידה מה קרה לאביה ואחותה אחרי שהם נהרגו?" אמרתי לה כן, אני יכולה לראות אותם, ורציתי לעזור לה לעבור הלאה את הכאב שהיא נושאת.

המנהלת אמרה לי משהו שסגר את הגולל על העניין. "אסור לגעת בעולמות שמעבר, זה אסור, לא מפריעים לנפטרים"

אמרתי לה, שרק הסתכלתי עליהם, לא קראתי להם, והיה להם מסרים להעביר לתלמידה, אני רק מקשיבה ומעבירה לה אותם כמו שהם, למה זה אסור? התשובה שקיבלתי חתמה את הפרק.

"בתנך כתוב ששאלו העלה באוב את אחד מהנפטרים הגדולים, וזה גרם להמון בלאגן, ויש חוק בעולם הדת שאסור לעשות דברים כאלו" הבנתי שני דברים מאותה השיחה.

החברה הוציאה את הסוד שלי החוצה

הדת נוקשה בחוקים שלה - אם זה כתוב, חייב לציית. ואני חייבת להבין שאין אמון גם בין אנשים שנחשבים לחברים.

קיבלתי השעייה של מספר ימים בבית, לא כי המנהלת רצתה להעניש אותי, אלא זה עשה רעש בפנימיה, ואחד סיפר לשני, וכולם רצו לקבל מסרים מנפטרים, והיא לא יכלה לתת לזה לקרות תחת ניהולה.

חזרתי לפנימייה לאחר מספר ימים, מסוגרת שוב, בתוך השקט הפנימי שלי, והייתי מתבודדת במשך שעות ביער שצמוד לפנימייה, או בחדר שבו היה הפסנתר שתי הקומות.

פרק 10 - ישויות של אור

גיל 15

חופש גדול, נקראתי להיות בבית בסוף השנה. העזרה שלי הכרחית. "ממה" סבתי האהובה מכל, נפלה במדרגות ושברה את הרגל שלה בשלושה מקומות.

היא הגיעה לבית הורי להחלים מהשבר, והיות והיא הייתה מבוגרת השבר סרב להחלים תקופה ארוכה,

היא הייתה אישה כבדה מאד, ומאד מטופחת, מאד אהבתי אותה, תמיד הייתה קולעת לי צמות עם סרט, והייתה שמה לי קרמים עם ריח של ניקיון נעים.

היא הייתה מתאפרת כל בוקר גם אם היא לא הייתה יוצאת לאף מקום, והאצבעות שלה תמיד היו משוחות בלק עדין ורך.

היא ואבי הסתדרו נהדר,

שניהם צרפתיים בעלי חוש הומור בלתי רגיל.

ופרצי הצחוק שהתגלגלו בבית, סחפו את כולם כל הזמן שהיא הייתה אצלנו.

אבי הוא ספר, כך שהוא היה מסדר לה את השיער עם רולים, והיא הייתה יושבת שעות באותה התנוחה בסלון בלי לזוז, לפעמים גם לילה שלם, רק כדי ש"הרולים" לא יזוזו מהמקום.

זה תמיד הצחיק אותנו, והיינו מתגנבים מאחוריה ונוגעים לה ברולים.

היא הייתה פותחת עין אחת כאשר השנייה עצומה, ומגניבה לנו מבט שובב של, אוי ואבוי לכם "עד לרולים".

הייתה לה שמיעה פנומנלית.

כך שכאשר היינו מצחקקים בחדר הסופי בפינת הבית כאשר היא בסלון, היינו לוחשים את השם שלה, ואז היינו שומעים אותה בצרפתית צועקת "שמעתי אתכם"

זה הצחיק אותנו נורא, היא הייתה משעשעת בצורה בלתי רגילה, והיא ידעה את זה.

היא אמנם הייתה בשנות השבעים המאוחרות שלה, אבל עם רוח נעורים שובבית כמו של נערה בת 20.

בגלל הגבס היא הייתה מתניידת ממקום למקום בכיסא גלגלים, ונשארתי לשמור עליה ולטפל בה בכל תקופת החופש הגדול כאשר הורי היו צריכים ללכת לעבודה.

הייתי דואגת לכל ענייני הבית, בישולים, כביסות, נקיונות, קניות של אוכל, לקחת את הילדים לבתי הספר ולהחזיר אותם, ביניהם לדאוג לסבתי לכל מה שהיא תצטרך.

לא עניין אותי בכל מקרה לצאת "לבלות" כמו שכל בני הנוער היו עושים בחופשים, זאת הייתה התקופה שכל הבנות היו יוצאות עם בנים, חבורות של ילדים יוצאים לקולנוע, או מסיבות, או אירועי

חברה, זה אפילו לא נגע בקליפת הרצון הכי שטחית שלי הצורך הזה, זה לא עניין אותי בכלל.

יום אחד סבתי המקסימה התעוררה בבוקר עם "תקרית" ההורים היו בעבודה משעה מוקדמת ואני סיימתי לפזר את הקטנים בבתי הספר, כשחזרתי הביתה שמעתי אותה בוכה.

אני לא אתאר לכם את המצב מפאת כבודה, אך זה היה נורא, היא לא הצליחה להגיע לכיסא הגלגלים בזמן, הכיסא התגלגל לפינת החדר והיא נפלה על הרצפה בלי יכולת לזוז, מתבוססת בהפרשות גוף מכמה סוגים.

"ממה" היא אישה גדולה, בהערכה גסה היא שקלה בסביבות ה-100 קילו, ואני רזונת בת 15, במשקל הרבה פחות מחצי מזה. חייבת לעשות מעשה מהר.

אין לי מושג מהיכן לקחתי את הכוחות להרים אותה למקלחת, גררתי אותה לאט לאט לחדר הרחצה, ונכנסתי איתה לתוך האמבטיה כדי להחזיק שהיא לא תיפול שוב.

לא עניין אותי הריח, או העובדה שאני מקושטת כולי מכף רגל ועד קצות השערות בכל זה, לא רציתי לראות את סבתא שלי בוכה, יותר מבושה מאשר מכאב.

הרגעתי אותה מיד ואמרתי לה, "אל תדאגי אף אחד לא ראה, זה רק את ואני, בואי נתקלח ביחד"

הושבתי אותה באמבטיה, וקילחתי אותה.

הבכי שלה נרגע, שטפתי את כל השאריות, הוצאתי אותה בכל הכוחות שיכולתי לאסוף, לתוך כיסא הגלגלים, והלבשתי אותה בבגדים נקיים,

בזמן שהיא נרגעת, ניקיתי את החדר הזה, והברקתי אותו, החלפתי מצעים והלכתי להתקלח שוב והפעם כהלכה.

סבתי נחה על כיסא הגלגלים בסלון, והתיישבתי בחדר המבריק, עם עיניים פעורות לרווחה.

אני אסתמטית, צריכה להסדיר את הנשימה, לא רציתי להראות לה שאני עייפה.

באותו הערב, כשהורי חזרו ביקשתי מהם לישון בחדר עם "ממה", סיפרתי להם ממש בקצרה שהכל בסדר, בלי לפרט יותר מדי את מהלך האירועים, וסבתי הסתכלה עלי במבט של תודה על השתיקה שלי כדי לא לבייש אותה.

כדי להסביר לכם את מהלך ההתרחשויות הפראנורמאליות שקרו לאחר מכן, אחזור קצת אחורה.

מספר לילות קודם, הייתי ישנה עם אחותי בחדר בסוף הבית, התעוררנו תוך כדי תחושה שיש משהו מהחלון, הורי גרו בקומה הראשונה עם חלון הפונה לרחוב הצדדי השקט.

אחותי בת התשע התעוררה ואמרה לי שהיא מרגישה מוזר, הלכנו לחלון, הבטנו החוצה, וראינו משהו שישאיר לכם צמרמורות.

מחוץ לחלון שלנו עמדו שתי ישויות בלי אוזניים, ללא שיער, עם חליפה שחורה, ומבט רע מאד בעיניים.

הפה שלהם היה קטן מאד, ושוב אני רואה את השלוחות של החיצים
מהאוויר שסובב אותם

הם עמדו מחוץ לחלון והביטו ישר אלינו בלי לזוז.

סגרתי לאחותי מיד את הפה, היא כמעט הוציאה צרחה.

ולחשתי לה, "אני שנייה מסתכלת טוב לתוכם לראות למה הם כאן
ומה הם רוצים".

התלחשנו בינינו בשקט, כי זה נראה שהם באים "לאסוף מישהו" הם
לא נראו אנושיים

שנים לאחר מכן אחותי ואני דיברנו על אותם ישויות והם הגיעו
אליה במספר מצבים, אך את זה אפרט בהמשך.

עמדתי בביטחון על החלון והסתכלתי ישר אליהם ללא פחד, ידעתי
שאם אני משדרת פחד אני מאזנת את הרטט שלהם לשלי, זכרתי
זאת טוב מהמקרה עם אחי כאשר הוא היה קטן.

כאשר התיישרתי והישרתי אליהם מבט לא פוחד, הם הזיזו את
המבט שלהם בתזזיתיות מהירה, אבל לא היו להם אישונים, היו
להם עיניים גדולות עם חלל שחור שמילא את כל המקום של
העיניים.

אחותי התיישרה לידי והציצה מקצה הראש לכיוון שלהם וניסתה
למשוך אותי למטה בבהלה, אמרתי לה "אל תדאגי אני יודעת מה
אני עושה".

באותה השנייה הם נעלמו, שנייה קודם הם היו ובשנייה לאחר מכן הם לא, זה היה מאד לא רגיל, ואחותי בשלב הזה צרחה, הורי הגיעו מהר לחדר והיא ניסתה לספר להם מה ראינו.

אופס..

הנה זה קורה שוב.

אחותי באותו הלילה ישנה עם הורי ואני נשארתי ערה כדי לוודא שהם לא חוזרים.

מספר לילות לאחר מכן, לאחר התקרית עם סבתי "ממה" החלטתי שאני ישנה איתה, משהו לא הרגיש לי נכון לישון בחדר ההוא, בעיקר כי האנרגיה של "ההם" סיפרה שהם מגיעים "לאסוף".

אף אחד לא "אוסף" את סבתא שלי, לא מעניין אותי כלום, אני נשארת על המשמר.

סבתי נרדמה, השעה שעת לילה מוקדמת, הבית חשוך, והופיע אור ירוק חזק במסדרון של החדרים.

האור הזה היה כל כך זוהר שהתיישבתי מיד על המיטה

"אוי לא, זה קורה שוב"

אבל הפעם הייתי מוכנה, אין פחד, מי הם ומה הם רוצים מאיתנו.

האור הירוק הזוהר התקדם מהסלון לכיוון החדרים הפנימיים היכן שאחותי ואחי ישנו, היינו ישנים תמיד עם דלתות פתוחות, לעולם לא סוגרים אותם.

אך בשנייה שהתיישבתי על המיטה הרגשתי מאד נעים, סבתי ישנה,
אני יודעת שאחותי ואחי התיישבו בחדר השני גם על המיטה שלהם,
אבל זה נראה שהם רדומים עם עיניים פתוחות,

הם נראים משותקים עם מבט חלול,

אני לא נופלת לזה, אני ערה לגמרי, בעיקר מסקרנות מה עומד
לקרות עכשיו.

האור הירוק התקדם לכיוון החדר שהייתי בו עם סבתי, הם נכנסו
לראות שאני לא בחדר השני, ואז זה הגיע.

האור הירוק הפך ליותר ויותר זוהר ולבש צורה עם ידיים ורגליים
של מספר ישויות באותו הבית,

זה היה מדהים וזה ריגש אותי.

הרגשתי שלוה ואהבה גדולה, הם לא נגעו ברצפה, הם כאן כדי
לעזור,

התחלתי לדבר איתם אך זה לא היה עברית או כל שפה ארצית,
כנראה יצאו לי הברות משונות מהפה והם ענו לי במספר קולות אך
הבנתי הכל.

הם הכינו אותי שמכאן הולך להיות מאד לא פשוט ויש להם עוד
שלוחה ממני להוסיף לתוכי.

הסכמתי.

לפתע אני שומעת את הורי מתלחשים ליד המשקוף של הדלת, הם
שומעים מספר קולות עמוקים שמשוחחים יחד, מהחדר שאני

נמצאת, בשפה משונה, הסבתא נותרת חזק, אז זה לא הסבתא,
הילדים בחדר הסופי.

אז עם מי אני מדברת?

כאשר הם התקרבו, הם ראו את האורות הירוקים ואותי מדברת
איתם והם עונים לי במספר קולות ב...מה זה השפה הזאת,
הם נשברו.

זהו,

זה הקש שנשבר שפתח שרשרת אירועים מכאן והלאה.

הם ידעו, והם הגיעו להכין אותי לקראת הבאות.

ללא החוויות האלו לא היה נשאר בי טיפה אחת של כח נפשי ורגשי
לעבור את שאר האירועים.

פרק 11 - השינוי

מאותה הנקודה הפגישו אותי עם אינספור רבנים, מומחים בדיקות ראש, שוב, מבדקי אינטלגנציה, מבדקי יכולות פראנורמאליות, דברים מוזרים שהייתי צריכה לשתות, לאכול,

ו...שינו לי את השם מאורליה ל - הודיה, בהמלצה של "רב".

הם ניתקו אותי מהרשת המקורית שברה את הקשר הישיר של התקשורת עם המקור.

שם הכל "נכבה".

גיל 18

עכשיו שאני "בתלם" אין חוויות פראנורמאליות, והכל רגוע ו"נורמאלי"

הלחצים מהסביבה של אימי, וכל השיעורים שהיא הייתה הולכת לשמוע, שיעורי "רבנים" עשו את שלהם,

הגיע הזמן לחתן את "הבחורה",

אני לא יוצאת בכל מקרה לאף מקום, אז נחשבתי ל"שמורה".

לא רציתי לחשוב על זה בכלל,

הגשתי בקשה ללמוד אחיות ורפואה בשירות לאומי, אך הורי נלחצו, הם לא רצו שאעשה צבא, והוציאו לי תעודת פטור משירות צבאי מטעמים דתיים.

אימי התחילה להיות דתייה באותה התקופה, אבי בכלל לא, ואני עושה את מה שמבקשים שאעשה.

רק מה, בעולם הדתי יש דבר כזה שנקרא "סוגי שידוכים" יש סוג א', שבו המיועדת באה ממשפחה מיוחסת חרדית כבר מספר דורות יש סוג ב' שבה שני ההורים דתיים והם חוזרי תשובה גם אם הילדים דתיים מהיום שהם נולדו

יש סוג ג' שבה שני ההורים חרדים אך הם גרושים

ויש סוג ד' - זה הסוג הגרוע ביותר שבה אחד מההורים דתי השני חילוני, והדתי הוא חוזר תשובה, ו"המיועדת" היא חילונית אבל לומדת במוסדות חינוך דתיים.

סוג ד', מביאים את האיכות הגרועה ביותר לשידוכים האלו,

מי ירצה אחת כזאת?

אני דווקא שמחתי, אמרתי, וואי איזה מזל, אף אחד לא ירצה אותי, אני סוג ד', ככה יניחו לי בשקט לפחות עוד מספר שנים.

כאן נכנסה התרמית הגדולה.

הייתי בפנימיה במרכז הארץ כדי להוציא את התואר הראשון, אחת המדריכות שהייתי בקשר טוב איתה, הייתי עוזרת לה עם הילדים הקטנים שלה בכל פעם שהיא הייתה צריכה, היא הייתה קוראת לי, והייתי מגיעה לעזור לה.

באחד הימים היא אמרה לי, תתלבשי יפה, אני צריכה לצאת לאיזשהו מקום אבל אולי תתלווי אלי?

איזה תתלבשי יפה, אני אולי תמימה אבל לא טיפשה בכלל.

וגם מאיפה אני אתלבש "יפה", יש לי את מה שיש לי, בעיקר מתרומות של בגדים שאני מקבלת, ודאגתי תמיד לניקיון ונראות טובה ואסטטית.

ואז נפל לי האסימון,

אימי לפני מספר ימים התעקשה לקנות לי מספר בגדים ראויים, למרות הסירובים הנחרצים שלי שלא תוציא עלי כסף מיותר כאשר היא צריכה אותו לדברים אחרים.

אז לבשתי את מה שהיא קנתה לי, והלכתי עם המדריכה ההיא "לטייל".

הגענו לאישה מבוגרת שנקראת "שדכנית" והמדריכה הציגה לה את "הבעיה" שאני נמצאת בה.

היא הסתכלה עלי במבט משועשע,

יש לי בדיוק את מה שאת צריכה.

הבחור הזה ממשפחה טובה, הם גם מדברים צרפתית, הם גם בעלי תשובה, אמנם הוא היה מאורס פעם, והבחורה ביטלה לו את האירוסים, אבל זה הוריד את הסוג שלו לסוג שאת נמצאת בו אז זה יכול להתאים.

נו, יש לי ברירה?

יצאנו משם, ואמרתי למדריכה ההיא, "את שיקרת לי, עשיתם יד אחת לקחת אותי לאישה הזאת, אני לא רוצה שום בחור ושום להתחתן, אני רק בת 18"

היא אמרה לי בגלל הסוג שלי, יהיה קשה מאד לחתן אותי בעתיד אז עדיף שאגיד כן כי זה בחור טוב.

אין לי עם מי להתיעץ, בעולם הדתי שומרים בסוד גמור את כל התהליכים האלו, אף אחד לא מדבר עם אף אחד על עם מי הוא יוצא ולמה.

אני שוב בתוך השתיקה.

הראייה סגורה, אין תקשור, אסור, הכל כבוי,

אוקיי, אני מסכימה.

מבט ראשון על הבחור זרק אותי לבכות בחדרי שעות רבות, אין מוצא, ואין ברירה,

מה זה הדבר הזה, אבל אין לי ברירה, הם מחליטים ואני חייבת להקשיב.

הסתכלתי עליו, מסכן,

הוא התאמץ להיראות סביר, הוא גם התרגש נורא, ריחמתי עליו, וזאת פעם ראשונה שאני בכלל מדברת עם גבר בשיחה ארוכה.

אבל הזמן תמיד היה קצוב, לא יותר משעה בכל פעם, ואף פעם לא לבד, תמיד בבית של מישוהו מהמדריכים הנשואים, בחדר עם דלת פתוחה שלא יהיה "ייחוד".

לאחר שלושה מפגשים קרים כאלו נקבע ה"וורט" זה קדם אירוסים, הסכם ששתי המשפחות עושות כדי לסגור "תנאים", מי מביא מה וכמה כסף...

וואי, זה הצחיק אותי, למשפחה שלי אין כלום, על מה הם מדברים? באותו המפגש אני רואה את אבא שלי, הוא נהיה אדום, הכעס התחיל לבעבע בו מבפנים, אני מכירה אותו טוב כל כך, הוא הבין מה הולך לקרות,

הוא הסתכל עלי וקרא לי החוצה.

הוא שאל אותי "את רוצה את זה?" אמרתי לו "כן, זה מה שכולם אומרים שטוב"

הוא שאל אותי שוב "את בטוחה שזה מה שאת רוצה?"

הסתכלתי עליו ואמרתי לו

"אתה יודע שאין לי ברירה, מה אני יכולה לעשות? לחזור אליכם הביתה ו...? צבא ביטלתם לי, מהמקום הזה עוד מעט השנה נגמרת ולאן אני אלך? אני יכולה לחזור הביתה"

הוא הסתכל עלי ואמר לי,

"את צודקת, מהמקום הזה יוצאים רק עם חתונה ובכל מקרה מחוץ לבית את לא ישנה אף פעם חוץ מהפנימיה, את לא תגורי לבד, אז אוקיי, אם את אומרת, אני סומך עלייך שאת יודעת מה את עושה"

למעשה, לא היה לי שום מושג מה אני עושה.

אבל אין ברירה, זאת הדרך היחידה, כך האמנתי להם.

שאלתי אותם אחר כך, "רגע, אז מה עושים בעצם? אני לא אוהבת את הבחור הזה, אני לא מרגישה כלום אליו",

אז הם אמרו לי

"זה בסדר, אף אחת מאיתנו לא הרגישה אהבה, כך זה אמור להיות, האהבה תגיע אחר כך"

שאלתי אותם, "ואם אחר כך האהבה לא תגיע, מה עושים?" אמרו לי "אין לך ברירה, אלו הם החיים, תכריחי את עצמך לאהוב אותו, כי זה נראה שהוא מאד אוהב אותך ונמשך אלייך". סבבה, אבל אני לא מרגישה כלום מזה,

אוקיי, נלך על זה.

בהדרגת הכלות שבוע לפני החתונה הסבירו לי איך לקיים יחסי מין, זאת הייתה הפעם הראשונה שאני שומעת על זה.

אני בת 18 אך לא ידעתי מהם יחסי מין, מעולם לא הייתי במגע עם אף אחד.

לא היו לי חברים שיוכלו "להסביר" מה זה, בטלוויזיה לא ממש הייתי חובבת לשרוף שם את הזמן, והיו רק שני ערוצים,

ההורים שמרו עלינו תמימים לחלוטין בכל מה שקשור ליחסים בין בני המין השני, זאת לא שאלה כאשר מראש אין את האינפורמציה על הנושאים האלו.

מעולם אף אחד לא נגע בי או התקרב אלי.

ולמה שאנשים ירצו לעשות את זה לעצמם? זה נשמע נורא.

התגובה הראשונה שלי הייתה, "תשכחי מזה, תבטלו הכל, אף אחד לא ייגע בי, ובטח לא באופן שאת מספרת שצריך לעשות, ולמה בכלל לעשות את זה?"

אז היא נתנה לי משפט מחץ:

"את כלה, האישה עושה רצון בעלה, בכל פעם שהוא ירצה, את חייבת לתת לו את זה, וחוץ מזה איך תהיי מאושרת? את חייבת להביא ילדים לעולם, ואי אפשר להביא ילדים בלי לקיים יחסי אישות"

לאחר חודש וחצי התקיימה החתונה.

יום הכלולות -

בכיתי שעות רבות בבית הוריי, לא רציתי להתאפר, לא רציתי להסתרק, שמלה קיבלתי ממישהי, וכולי רעדתי מפחד, כולם שמחים ואני בוכה מתסכול.

לבשתי אומץ, לבשתי חיוך, אספתי את שיערי הארוך לאיזה גולגול פשוט וניגשתי לעשות את זה.

כמו שהבנתם, נשארתי בתולה שנה לאחר החתונה.

הבעל המיועד לקח אותי לכל מיני רבנים שינסו להסביר לי בצורה רציונאלית מדוע אני חייבת "לממש את הנישואים", אם לא, אנחנו לא נחשבים לנשואים.

זה שיעשע אותי קצת, אבל לא רציתי לצער את האיש שהם חיתנו אותי איתו, הוא היה נראה אבוד. ואני בלתי ניתנת להתקרבות בשום צורה.

הפעם הראשונה שזה קרה כי לא היו ברירות, הייתה באופן כוחני, הגוף שלי התכווץ כאב לי נורא, בכיתי המון, אובדן התמימות, אובדן השליטה על גופי, אני לא מבינה למה אני חייבת לעשות את זה, אבל אין ברירה.

על הפעם הראשונה שזה קרה, נכנסתי להריון של בתי הבכורה. עדיין כל החיישנים כבויים.

הייתי בוויברציה נמוכה.

אין לי מושג מהי "הנאה", זה לא קיים.

לא מורידים בגדים, נשארים איתם, או בחושך מוחלט, אסור להסתכל על הגוף של האישה,

מקיימים יחסים, עד שהיא נכנסת להריון.

וכל יחסי מין הייתי נפצעת,

מזלי שעל פי הדת, אם יחסי אישות גורמים לאישה לדמם, היא נחשבת לטמאה,

ואיך אני יודעת זאת?

אני מצטערת להביא את האינפורמציה הזאת כמו שהיא לכאן, אך זה מידע שאתם צריכים להכיר בתוך התבניות הסגורות שאף אחד לא מדבר עליהן.

"הבעל" בכל הימים שהאישה היא "טהורה" לוקח את התחתונים שלה ובודק האם יש סימנים של דימום,

זה לא הכל, את התחתונים האלו הוא לוקח לרב השכונתי המקומי כדי שגם הוא יסתכל עליהם ויפסוק האם האישה טהורה או לא,

אם הרב הזה פסק שהכתם הזה טמא, האישה מתחילה לספור שוב שבועיים של טומאה וחייבת ללכת למיקווה לטבול שוב,

ביום הטבילה היא חייבת לתת לבעל לשכב איתה, גם אם היא לא רוצה.

וחוזר חלילה.

המקום הקדוש שלי היה פרוץ לאורך השנים האלו.

הגוף שלי, הרצון שלי, המילה שלי, בכלל לא שלי, קנו אותו, ועכשיו הוא רכוש לשימוש של מישהו אחר בכל עת שהוא יחפוץ.

מתתי כל יום עוד קצת ועוד קצת בתוך עצמי.

פרק 12 - נקודת האפס

גיל 20

שגרה. שינה עמוקה בתוך החיים.

הריון לא פשוט, לידה טראומטית, ללא משככי כאבים,

יש "מנהג" מוזר שבכל לידה ראשונה חייב לבצע חתך במקום הלידה
בתעלת הלידה כדי לאפשר יציאה קלה של התינוק,

הרגשתי את החתך בלייב, ללא הרדמה ללא כלום.

עוד פעולה לתוך הרצון החופשי שלי, אף אחד לא שאל אותי האם
אני רוצה שיבצעו חתך לאורך כל החלק הפנימי שלי, במהלך לידה
פעילה,

לא היה סיכון בלידה, זה היה נוהל "שגרתי" של אותו בית החולים,
החלק המקודש שלי שנשאר פרוץ, ללא שום התייעצות עם הרצון
החופשי שלי, זה הנוהל וכך זה מבוצע, ברגעים הכי כואבים שלי,
לידה ראשונה, ללא אילחוש.

זה היה היום האחרון של המילניום,

רבע שעה לפני שנת 2000 ילדתי את ביתי הבכורה

גיל 22.

הבת שלי בת שנתיים, ולחצים מהסביבה מתחילים לתת אותות, מה
עם עוד ילד?

בסתר, מיד לאחר שסיימתי להניק את הגדולה לאחר שנה פלוס, הלכתי לקחת גלולות למניעת הריון, מה שבטוח בטוח,

אני לא אביא עוד ילדים עם האיש הזה, עבדו עלי, אין אהבה, היא לא מגיעה,

מה זה הנאה בכלל, כואב לי כל הזמן, כולי חתכים, אני לא אביא עוד ילד ככה, אין מצב.

רויתי המון והגעתי לתת משקל, הריחות מסביבי היו בלתי נסבלים.

אני מלמדת בקורסי תקשור, שיש חמישה חושים שאנחנו מתקשרים איתם, ויש לכל אחד ואחת חוש ספציפי שהוא חזק יותר מכל השאר, אצלי הבום הראשון הוא ריחות,

אנרגיה נעימה, ריח נעים. וויברציה שלילית, ובכן...זה נורא.

הריחות התגברו מיום ליום. זה הוריד לי לחלוטין את התיאבון.

אבל שגרה, חייבת להמשיך ולחייך ויש לי ילדה קטנה שצריכה אותי, והיא יפיפייה, מיוחדת, פיקחית וחכמה מאד, אדאג לה לחיים הכי טובים שיש כדי שתגדל שמחה.

מצבה של "ממה" התדרדר.

סבתי האהובה נפלה שוב במקלחת אצלה בבית, ועד שגילו אותה היא הייתה במצב קטטוני, נסענו לבקר אותה, ואמי ודודים שלי ביקרו אותה וטיפלו בה במסירות במשך מספר שנים.

נסעתי לראות אותה, והיא הסתכלה עלי,

ברגעים הצלולים האחרונים שלה היא שאלה אותי :

"למה את לא מאושרת? את לא חייבת להיות איפה שאת לא רוצה"
אמרתי לה שאין לי ברירה, והיא הסתכלה עלי במבט החכם
והסתגרה שוב לתוך השקט שלה,

סבתא שלי ואני מאד דומות, והיא הייתה האישה החשובה ביותר
בעולם עבורי, מלבד הורי, היא הבינה מה אני עוברת ולחצה לי את
היד חזק בביטחון ואהבה גדולים.

חזרנו לבית בדרום הארץ כאשר אני נסערת, אלו היו הרגעים
האחרונים של סבתי.

כאשר הגענו לבית היינו צריכים לחזור שוב עם הודעת הפטירה
שלה, היא נקברה באותו היום כאשר אני מפורקת לחלוטין ובוכה
במשך שעות ארוכות ואין מי שינחם אותי על האובדן של האישה
המדהימה הזאת.

חזרנו לדרום.

רצה יד הגורל, ובאותו היום הייתי צריכה ללכת למקווה.

מי ילך לטבול, גם ככה אני לא רוצה כלום מזה, ובטח לא היום.

היו לי שבועיים של "שקט" כל חודש, הייתי צריכה להמשיך את
השקט הזה עוד קצת, רק לא היום.

הבעל, "מכיר" כמובן את אשתו, והוא כל חודש היה מלווה אותי עד
למקווה, מחכה בחוץ באדיקות, באופן דיי קריפי, כדי לוודא שאכן,
יש אישה בפנים שבודקת את אישתי הערומה, מטבילה אותה,
ונותנת אישור שהיא "טהורה".

חוזרים הביתה, ואני עדיין בוכה, אמרתי לו, תקשיב, זה לא יקרה, היום קברנו את סבתא שלי, איפה הרגישות שלך.

הוא אמר "מצווה זאת מצווה, את חייבת לתת לי לעשות אותה" לראשונה בחיי פתחתי את הפה בבכי ואמרתי "לא" נחרץ.

אני במיטה, עם כותונת, יושבת בקשיחות על משענת המיטה, מהדקת חזק את השמיכה חזק על הלב שלי שפועם חזק, ועם מבט בעיניים חזק ויציב שלא משתמע לשני פנים, "זה לא יקרה".

בחדר הסמוך בת השנתיים ישנה עמוק.

אמצע הלילה הוא צלצל לרב שלו,

שמעתי בקול שלו שהוא דיי נואש, לימדו אותו שחייב לקיים את המצווה, הוא לא עובר על החוקים, כי יש גם עונשים גדולים למי שעובר את החוקים, אסור לעבור את החוקים, ויש לו כאן אישה מורדת, מה עושים?

לא כעסתי עליו,

בנקודה מסויימת הבנתי אותו והלב שלי יצא אליו, כי הוא אבא נהדר ובאמת משתדל.

רק מה שקרה לאחר מכן טרף את כל הקלפים.

הרב ההוא שהיה באותו הזמן בירושלים, אמרו לו לשים אותו על מצב רמקול כדי שאוכל לשמוע אותו

"תתביישי לך" הרב הזה צרח עלי "את מורדת, את לא מבינה איזה גיהנום את הולכת לקבל, אני אדאג לזה, תעשי עכשיו מהר את מה שאת צריכה לעשות"

בכיתי המון, אמרתי לו

"אבל אני לא מסוגלת, זה כואב לי, וסבתא שלי נפטרה היום, האישה הכי חשובה לי, בבקשה תוותרו לי, לפחות היום".

"תירוצים תירוצים, סבתא שמבתא, טוב, תיקח את הטלפון ואני אגיד לך מה לעשות" כך הוא אמר לבעל.

אני לא מעוניינת לפרט מה היה באותו הערב

העניינים יצאו משליטה, אני רזה מאד, על תת משקל, הילדה ישנה בחדר הסמוך, אני חייבת להיות בשקט, מנסה להתנגד בכוח ובדממה, אבל לא היה לי כוח, לא רגשי ולא נפשי ולא גופני למנוע את מה שקרה.

באותו הלילה, משהו נשבר בתוכי עם הבנה עמוקה והחלטה.

וגם משהו נוצר.

כך הריתי בהריון של הילדה השנייה כאשר אני על גלולות למניעת הריון, הילדה הייתה צריכה להגיע לעולם.

פרק 13 - ההחלטה

ביליתי את משך ההריון בבית הורי, סירבתי לראות את האיש הזה, זה היה הקש האחרון.

יש לי ילדה בת שנתיים וחצי ועוד אחת בבטן, וברגע שהתרחקתי מהריחות הלא נעימים, חזרתי לבית נעורי עם שלוה עמוקה, ואז זה נפתח שוב לפרקים קטנים, הראייה.

ראיתי את העובר שבביטני, ידעתי שיש שם נקבה מיוחדת ופיפייה. לקחתי דף ממו כחול וכתבתי בו את כל מה שאני רואה, הילדה עם עיניים תכלת גדולות, שיער שחור חלק ועור לבן זוהר, מלאך קטן, איזה מרגש זה היה.

כאשר הראייה נפתחה בחזרה הרגשתי הקלה, עשיתי משהו נכון. את הפתק עם הראייה שמתי בארנק שלי וסיפרתי לאימי מה אני רואה, היא התרגשה. סיפרתי לה את מה שקרה בבכי גדול והיא ידעה מה היא צריכה לעשות.

אימי הלביאה, היא נסעה עד לירושלים לצרוח על הרב הזה, על הטראומה שהבת שלה עכשיו צריכה לשאת כנראה לתמיד "בזכותו".

משם, חיכו עד שאלד כדי לקבל את הגט, לא מגרשים אישה אם היא בהריון.

ילדתי את הבת הקסומה שלי יחד עם אימי האהובה.

התגרשתי.

ואז זה התחיל.

אני חייבת לדאוג לבנות שלי,

לא קיבלתי מזונות, לא היה לו איך, אז וויתרתי לו רק שיניח לי, לא רציתי כלום ממנו, רק שיהיה אבא, אבל שישמור ממני מרחק, את הבנות הוא יראה בכל עת שירצה.

ולראשונה בחיי הרגשתי מהם התקפי חרדה.

חזרתי לבית בדרום לבדי, עם שתי תינוקות.

ילדה בת שלוש, ותינוקת פגית חלשה וקטנטונת.

שלושה שבועות אחרי הלידה, הראייה העל חושית התחילה לפעול
על מצב ON

משהו העיר אותי לקראת שש בערב,

התינוקת נרדמה, הגדולה משחקת אצל השכנים, סיימתי להניק את הקטנה, הנחתי אותה בעריסה לידי לאחר שהיא נרדמה, ונכנסתי לתנומה קלה,

זמן קצר לאחר מכן התעוררתי בבהלה,

משהו לא תקין.

אני מסתכלת על העריסה של הקטנה שלי,

התינוקת שחורה לגמרי.

העיניים אדומות, היא מפרכסת, יוצא לה קצף מהפה.

היא נחנקת

אלוהים אדירים אני לבד אין כאן אף אחד אין לי טלפון בהישג יד,
המוח לא חושב.

אני פועלת על אוטומט.

לקחתי את הקטנטונת שבקושי שקלה שני קילו, ויצאתי החוצה
לחדר המדרגות וצרחתי,

"תזמינו אמבולנס עכשיו!"

אני מבינה שזה עניין של דקות, היא איבדה הכרה, אני בודקת, ללא
דופק, ללא נשימה.

מתחילה לערוך לה החייאה, אף פה יחד, שתי אצבעות על החזה,
בפעימות, ואני צועקת, "איפה האמבולנס?"

השכנים יצאו בבהלה, אין אמבולנס, זה נתיבות, האמבולנס הקרוב
ביותר בטווח של חצי שעה מכאן בבאר שבע,

לא וויתרתי,

המשכתי בהחייאה, אני לא זוכרת בדיוק כמה זמן, הייתי על
אוטומט.

אני לא אוותר על הנס שלי, היא המלאכית שלי, אני לא אוותר, היא תהיה כאן, היא לא סיימה, והיא תגדל ותהיה לאישה מדהימה, אני לא אוותר.

לאחר מספר דקות שהרגישו כמו נצח, היא השתעלה חזק, התעטשה,

יצאו נוזלים מהאף והפה שלה, אך היא עדיין נאבקה על כל נשימה, האמבולנס הגיע לאחר ארבעים דקות, כאשר סטורציה הנשימתית שלה הייתה על 30 אחוז.

היינו מאושפזים מספר ימים.

באותו המעמד חזרנו הביתה עם אקו לב שהיה צמוד אליה עד לגיל שנה,

יום ולילה, היא הייתה ישנה בשיבה,

ואני הייתי בהיכון כל הזמן לוודא מתי המכשיר מצפצץ והיא מפסיקה לנשום, ולהתחיל להפעיל משאבה שתשאב את כל הנוזלים מתוכה עד להקלה נשימתית.

שנה.

שנה שלמה אני ברוטינה הזאת יום ולילה.

כל צפצפוף מריץ אותי עם לב דופק חזק, לעריסה שלה, ולהתחיל הנשמה לתינוקת הקטנטונת שלי.

הייתי צריכה בעצמי לחבר למערכת הנשימה שלה בכל פעם שזה קרה, פעם בפה ופעם באף הפיצפון שלה, צינור ארוך ולהתחיל

לשאוב בעזרת הפה שלי את הנוזלים שהצטברו לה במעברי הנשימה.

אני חייבת לדאוג גם לגדולה,

לתפור לה את התחפושות ואת התלבושות לכל המסיבות שהיא התעקשה ללכת אליהם, להיות איתם אמא במשרה מלאה, שלא ירגישו שהן שונות, שיקבלו את כל האהבה שהן צריכות,

אהיה שם בשבילהן לכל מה שיצטרכו ואגדל אותן להיות עצמאיות ונשים חזקות ובטוחות.

עברנו שלושתנו לדירה קטנטונת בצפון, בזכרון יעקב, אני מכירה שם את האנשים וזה הרגיש בית.

ניקיתי שלושה בתים ביום כדי שיהיה לי מספיק כסף לשכירות, אוכל מיוחד לקטנה שלי שלא עיכלה שום אוכל אחר מלבד התחליף חלב הייחודי הזה,

הגן של הגדולה, ובגדול את כל מה שהן היו צריכות, לא החסרתי מהן כלום,

בגדים, צעצועים, הכנתי להן את האוכל שהן אוהבות, הייתי לוקחת אותן איתי לכל הבתים שהלכתי לנקות, הן לא יזווו מטווח הראייה שלי, חייבת לשמור עליהן.

שינה?

זה לחלשים,

לא זכרתי מתי הנחתי את הראש למצב מנוחה הגוף היה תלוי על קפיץ בהיכון תמידי כשאני בת 23 עם שתי פצפוניות ולבד.

התקפי חרדה, נעים מאד.

מי שחווה יודע למה אני מתכוונת.

באמצע הרחוב, באמצע גן שעשועים, באמצע נסיעה, באמצע ניקיון הבתים, כאשר אני מנסה להחזיק הכל "בשליטה",

הכל מתפרק.

הייתי מניחה את העגלה של התינוקת בצד, מחזיקה את היד של הגדולה שלי חזק, שלא תרוץ ותיעלם, ונשכבת על האדמה מנסה להבין מה קורה פה,

מי אני, מה אני, איפה אני...

לאחר כמה דקות אני מתפללת לאלוהים שיעזור לי, לא עבור עצמי, עבור הבנות שלי. וחוזר חלילה.

עשרות כאלו.

חזרתי לבית הורי.

טראומה שלא מטופלת יש לה השלכות, מה קורה אם יש לכם כמה כאלו? התחלתי להתבונן.

אם לא אטפל בעצמי בטרומות האלו, זה יגמור עלי, הבנות שלי חייבות אמא חזקה.

אני לא בוטחת באף אחד, ולכן זה אילץ אותי להסתכל לעומק ולהיכנס בטרומות בכל העוצמה,

אני יכולה לעשות את זה אני יכולה.

הזמן בו הייתי אצל הורי הייתה תקופת הזמן שהתכנסתי לעומק, לרבדים עמוקים שבתוכי להתבוננות מעמיקה, לזהות את הנקודות, להבין אותן ולשחרר אותן.

חבל לבזבז את הזמן על בכי וכאב, חייבת להתעשת מהר.

הפעלתי את כל הכוחות הנפשיים שלי והתחיל הריפוי.

לא ידעתי מה ההגדרה של מדיטציה וכאלה, אין לי טלוויזיה, אני לא שומעת חדשות, ובכלל כל מה שהעולם החיצון מספר, הוא חלקיקים קטנים של חצאי אמיתות במקרה הטוב, והרוב שקרים במקרה השני, אז אין לי אינדיקציה לכלום או מה צריך לעשות.

אבל הלב יודע

הזיכרון הנשמתי התחיל לפעול שוב.

ההתכנסויות האלו, הן מדיטציות שהכנסתי את עצמי לתוכן בכל זמן שהרגשתי את הטריגר מתחיל להפעיל התקפי חרדה.

לאחר מספר חודשים של התבוננויות, נשימות, ורגיעה עמוקה, התקפי החרדה התחילו להרגע, והתחלתי לעשות הערכת מצב.

להישאר בבית הורי עם שתי ילדות, בלתי אפשרי, מהסיבות השמורות להורי,

אחותי הייתה צריכה להתחתן,

זה לא נשמע טוב שאחותה הגרושה עם שתי הבנות שלה נמצאים
איתה באותו הבית, זה מוריד את הסוג שלה

(זוכרים? סוג א, ב, ג, ד')

ויכול לקלקל לה את השידוכים, אני חייבת להתרחק, ועדיף כמה
שיותר רחוק.

עברתי לגור בראשון לציון עם שתי הבנות, ליד הבית שאביהן
התגורר,

הוא בינתיים התחתן שוב, וסיכמנו שכדי להקל על שנינו ושאוכל
לצאת לעבוד בעבודה נורמאלית עם משכורת מספקת, הגדולה
שתהיה אצלו מטעמים דתיים, היא תלך למוסדות דתיים כמו שהוא
רצה, והקטנה תהיה היכן שאשלח אותה, כמובן לגן לא דתי.

כך היה לבנות גם אבא וגם אמא.

פרק 14 - חיים חדשים

- 2008

חזרתי בחזרה לנתניה לזמן קצר על הצעת עבודה שריגשה אותי
בזמנו,

זוהי בין השנים בין עבודות, הגיוניות ולא הגיוניות, מניקיון בתים,
מלצרית על בית קפה בחוף, קופאית סופר בעיר אחרת, מזכירה
בספריה, טלמרקטינג, מוכרת מנויי לוטו, מזכירה של רופאים, ועוד
...ועוד

בין העבודות האלו הייתי מטפלת בנשים שהתקשו להיכנס להריון.

איכשהו סיפרתי להן על הנתיבים האנרגטיים שחסומים אצלן
שיכולתי לראות, והיכן שהרפואה הרימה ידיים, נכנסתי לפעולה
נטולת ציפיות, אם יעבוד יעבוד.

אישה אחת אחרי שני טיפולים, צלצלה אלי לבשר לי שהיא בהריון,
אמרתי לה, "שום זריקות, תנסי לא לקחת שום דבר ותתני לטבע
לעשות את שלו".

השמועה התפשטה, התחילו להגיע אלי נשים שניסו להיכנס להריון
דרך הפריית חוץ גופיות ולא צלחו את הטיפולים,

איכשהו אחרי מספר טיפולים אצלי הן נקלטו וילדו ילדים בריאים.

לא גביתי כמעט תשלום על הטיפולים האלו, אני "לא מומחית" רק
רואה נתיבי אנרגיה, שמחתי לעזור להן. ושכחתי מזה.

לא התפנקתי, כל מה שהיה בהישג יד שכלל רבע משרה כדי לחזור הביתה בזמן לילדות ולהוציא אותן מהגנים.

הן היו ילדות כל כך טובות, היו משחקות בשקט ובסדר מופתי, אף פעם לא היו ביניהן התפרצויות של ריב, היה ביניהן אהבה גדולה והן שמרו אחת על השנייה,

ילדות מדהימות שלי שכל כך היה קל לגדל אותן, והאהבה שלי אליהן הייתה אינסופית,

תמיד נקיות ומטופחות והייתי מפנקת אותן בבגדים יפים בכל זמן שיכולתי, לא החסרתי מהן כלום, תמיד הריחו טוב ושיערן הארוך היה קלוע בקפידה.

באותו המשרד -

שם התחלתי עבודה בתחום החקירות ופענוח הקלטות במשרד קטן, שהיה שלוחת בת למשרד המרכזי בתל אביב, לאחר מספר חודשים של ניהול המשרד, המנהל הראשי אהב את האופן שבו אני רואה דברים מחוץ לקופסה וקידם אותי למשרד הראשי בתל אביב.

בתל אביב קיבלתי מאד מהר קידום נוסף,

הייתי טוטאלית בעבודה, ומתוך התחום הזה חוקרים ועורכי דין הביאו לנו עבודות רבות,

ראש אגף החקירות מאד אהב את האומץ שבו אני פועלת ללא פחד, מול אנשים בעלי "כוח" והוא לאט לאט הכניס אותי לעבודות מחוץ לשעות העבודה המשרדיות, שכללו חקירות פנים וחוץ, והיו קשורים למשרד הבטחון.

כמו שאתם מבינים, אחרי כל זה, אני חייבת להישאר אותנטית לאמת, כך שהיכן שהיה ניסיון עיוות אינפורמציה, הייתי מגיעה ללא פחד מול הסיטואציות.

עבדתי במשרד הזה מ-2008 עד ל-2015 עם הפסקה באמצע.

בתקופה ההיא הבנות שלי היו בראשון לציון אצל האב, ונכנסו למוסדות חינוך חרדיים בהוראת האב בפנימיה בבני ברק,

כאשר הייתי נוסעת אליהן יום יום, כאות מחאה על כך שגם כאן הרצון החופשי שלי נלקח כי "את חייבת לציית, הן נולדו לבית חרדי, הן ימשיכו כך, ואת חייבת לאפשר את זה"

זה יצא לטובה.

קברתי את עצמי בעבודה יום ולילה, בהפסקות הייתי נוסעת לבנות שלי כל יום באדיקות,

יושבת איתן לארוחת ערב בפנימיה ששמו אותן, מקלחת אותן ומשכיבה אותן לישון,

מנהלי הפנימיה לא אהבו את זה אך זה לא עניין אותי, הם ידעו שאני עובדת בחקירות והם לא רצו להתעסק עם אמא לביאה באותה התקופה.

מה גם שחשפתי בבני ברק בימים האלו שחיתויות בתוך המערכות הדתיות שלא כאן המקום לספר.

בתחום החקירות יש הרבה סודות שלא יוצאים החוצה, במקצוע שלי הסודות האלו עלו על פני השטח ויצאו החוצה, ביניהן אונס של שני ילדים בתוך המערכת המשפחתית החרדית, גילוי עריות, הונאות

כספים בתוך המערכת הישיבתית של לומדי התורה, אלימות בתוך המשפחה, בני ברק הייתה כר נרחב מכל אלו.

במהלך 2012 הכרתי אדם מקסים שעבד ליד אותם משרדים בתל אביב, הוא היה מתכנת של רפא"ל, ועבד על פרויקטים של משרד הביטחון,

הוא הרגיש לי אמין וחזק, שזה בדיוק הביטחון שהייתי צריכה באותה התקופה.

יצאנו תקופה קצרה,

לאחר תקופה של שנים שלא הסכמתי לצאת להכיר אנשים חדשים, שלא לדבר על להיות במגע אינטימי עם אף אחד, זה פצע שעדיין ניסה להחלים את עצמו.

הרגשתי בטוחה,

אני עם עבודה יציבה, הילדות במצב טוב, כולם במצב טוב, אפשר להרגע.

שכחתי דבר אחד.

אני אמנם לוקחת גלולות במשך מספר שנים כדי לסדר את המחזור החודשי,

אבל זה לא עבד בפעם שעברה, למה זה יעבוד הפעם?

פשוט לא קיימתי יחסי מין שנים, שזה לא עבר לי אפילו במחשבה.

יחסי מין ראשונים ויחידים עם אותו האיש.

הבחור נעלם, זה היה מוזר, אבל אוקיי, כנראה כך העולם פועל, ראיתי המון דברים בעבודה שלי באותו תחום העבודה, שלא הקדשתי לזה יותר מדי מחשבה או רגש.

שכחתי מזה,

ממשיכה בשגרת העבודה.

כעבור חודש, במשרד,

ואני מרגישה עייפה מתמיד, אחת העובדות מסתכלת עלי ושואלת אותי מה קורה....

טסתי לשירותים, חזרתי מבולבלת,

היא שאלה אותי, "רגע לפני חודש יצאת עם בחור סוף סוף, מה קורה עם זה?"

אמרתי לה "אני לא יודעת, שכבתי איתו פעם אחת, אבל אני עם גלולות, למה?"

היא הסתכלה עלי ואמרה לי "בואי, הולכים לקנות בדיקת ערכת הריון".

הבנתם.

נגד כל סיכוי באופן מאד לא שגרתי, נכנסתי להריון, עם גלולות, ומה הקשר עכשיו ילד, אני סיימתי עם להביא לעולם הזה עוד ילדים, החיים סוף סוף נכנסים למסלול טוב ושגרתי.

ניסיתי לדבר עם האיש, האבא של העובר הזה, הוא לא עונה, ניסינו בהרבה דרכים ליצור איתו קשר, הוא נעלם.

ואז עלה לי רעיון לצלצל מטלפון של אחד מעובדי משרד הביטחון
שעבד איתנו, הופה, הוא ענה.

שוחחנו קצת,

הוא היה מופתע, אבל אמרתי לו שאני לא מצפה לכלום אני פשוט
מעוניינת לדבר איתו, נפגשנו בבית קפה במרכז תל אביב, וסיפרתי
לו שאני בהריון ממנו למרות שהייתי עם גלולות.

הוא צחק ואמר,

"זה בטוח לא שלי, תבדקי עם מי היית בכל החודש הזה",

כמובן שהוא היה הבחור היחידי למשך השנים של יובש שהייתי
בהם, אך הבנתי אותו, הוא לא הכיר אותי בכלל,

הוא קלט את העניין שאין מצב שהייתי עם אנשים אחרים, הוא מאד
אינטואיטיבי, והוא הרגיש בעומק הנשמה שלו שזה הילד שלו, וסיכם
איתי לעשות הפלה.

קבענו תור דרך החברים שלו. יום לפני ההפלה, העובר הזה הגיע
אלי בחיזיון.

ראיתי בן זכר, זוהר כולו, מלאך של אור, הוא אמר לי,

"את יודעת שאת מכירה אותי, בחרתי בך להיות אמא שלי, וגם בו
כאבא שלי",

והוא הראה לי אותו בגיל 10, כולל כל מהלך חייו עד לנקודה הזאת,
התרגשתי מאד, וואו הרבה זמן לא קיבלתי חיזיון חזק וברור, העובר

הזה מיוחד, מה עושים? אבל האבא לא רוצה, הוא רווק בן 40, יש לו תוכניות.

הייתי ערה כל הלילה עם החלטה, אני לא עורכת הפלה.

נפגשתי עם האבא של העובר בבוקר וסיפרתי לו שאני לא מסוגלת להפיל את העובר הזה,

הוא התחיל לבכות, מיואש כולו, הוא הציע לתת לי את כל הכסף שלו, רק שאפיל,

הסתכלתי עליו בפליאה

וואו הוא באמת לא מכיר אותי, כסף מעולם לא עניין אותי, רכוש חומרי או מותרות, כל חיי הסתפקתי במועט ואהבתי את זה.

חיבקתי אותו ואמרתי לו, "העובר הזה הוא נס, גם עבורי ואולי גם עבורך, אני לא אוריד אותו, כאשר הוא הגיע בדרך כל כך לא טבעית, יש לזה הסבר הרבה יותר גבוה ממה שאני אוכל להבין באותו הרגע".

ואמרתי לו "אני לא אבקש ממך כלום, לא רוצה את הכסף שלך, או שום דבר, אתה יכול להיות רגוע, הסתדרתי עד עכשיו בכוחות עצמי, אם אתה לא רוצה להיות שותף לזה, אתה חופשי לעשות כל מה שתרצה, ואני אבין אותך לחלוטין, אבל אתה צריך להבין, אני לא מפילה את העובר הזה"

קיבלתי עוד בתקופה ההיא כל מיני לחצים ואיומים על לערוך הפלה, גם מצד המנהלים שלי בעבודה ומעוד כיוונים. המשכתי

לראות את התינוק בחזיונות עתידיים, וזה חיזק אותי בתקופה ההיא לשמור את ההריון.

הבחור נסע לחו"ל להמשיך בחייו ואני המשכתי לעבוד עד שנכנסתי לשמירת הריון ואת שאר ההריון עד ללידה ביליתי בבית אימי.

אני רוצה לספר לכם על הסכמים נשמתיים.

אנחנו לא יכולים לראות את התמונה השלמה עד שאנחנו מתחילים לחבר את חלקי התמונה ומתרחקים קצת.

קצת לפני פורים של אותה השנה, הייתי בבית אחותי בירושלים, בחורה מהממת מוכשרת ופיפייה ברמה בינלאומית, היא הייתה אמא לפעוט ועוד אחת קטנטנה,

נסעתי אליה, וישבתי במרפסת, עם בטן ענקית,

היא שאלה אותי שאלה

"את חושבת שזה יהיה אידאלי שהילד יגדל בלי אבא שלו? מה יהיה כשהוא יגדל, מה תגידי לו? שאבא שלו לא רצה אותו עוד לפני שהוא הכיר אותו?"

והלכה לעיסוקיה ומשאירה אותי עם השאלה באוויר.

הילד שלי יגדל בלי אבא שלו.

וואו, זה גמר אותי.

התחלתי לבכות מעומק הנשמה שלי,

ונשאתי תפילה "אלוהים וכל המלאכים, אני מבקשת ממכם, אני אעשה כל מה שתבקשו, אתם יודעים ומכירים את הטוהר שבי, רק שהילד לא יגדל בלי אבא שלו,"

אם הוא רק היה יודע שהמשכתי את ההריון, זה ילד מיוחד, והרגשתי שגם האבא הוא איש מיוחד,

ביקשתי שלילד יהיו חיים נוחים, ביקשתי הרבה דברים באותו הערב מתנדנדת בנדנדה שבמרפסת של אחותי, מעל כיפת השמיים, ובכיתי המון, ביקשתי על הילד, לא ביקשתי עבורי,

ו...עשיתי הסכם.

אמרתי "לא משנה מה יקרה לי, אני רק רוצה שלילד המיוחד הזה יהיה טוב בעולם הזה, שאבא שלו יאהב אותו אהבה גדולה שאין לתאר, ושלא יחסר לו כלום"

ביום הראשון של יום השיוויון 21/3/2013

שלושה שבועות לאחר התאריך המשוער, כל כך לא שגרתי עבורי, כולם נולדים פגים אצלי, זה לא, הוא נשאר בעקשנות רבה, הרבה מעבר לתאריך שלו.

שוחחתי איתו כל ההריון והוא ענה לי, הוא שמע אותי ואני שמעתי אותו, ידעתי שכמו שזכרתי את התחלת החיים שלי בפלנטה הזאת, הוא יזכור גם.

היו לנו כל כך הרבה נושאי שיחה לדבר עליהם שזה ריגש אותי כל התקופה הזאת,

זה לא היה תינוק, זאת הייתה ישות אדירה שהגיעה דרכי, הוא בחר בי להיות אמא שלו, והוא בחר באבא שלו, והיו לו סיבות טובות מאד למה לעשות את זה,

לא פקפקתי לשנייה בבחירה שלו להגיע בצורה הזאת.

הלידה הייתה אחת המורכבות שיכולתי לתאר, שבמהלכה כדי להוציא אותו החוצה שברו לי שתי צלעות בחזה, ושוב קשיי נשימה קשים לאחר הלידה ליוו אותי.

אימי הייתה איתי במהלך כל הלידה הארוכה ללא משככי כאבים, בהתרגשות גדולה ובמסירות גדולה היא הייתה לצידי בכל התקופה הזאת ודאגה הרבה מעבר למה שהייתי צריכה.

כאשר הוא הגיע לעולם המבט שלו פגש אותי.

המבט הזה אני זוכרת אותו והוא זוכר אותי.

"אמא אני אוהב אותך, אני יודע מי את ואת יודעת מי אני, אני לא אשכח, אל תתני לי לשכוח"

כל הנשיקות שיכולתי להרעיף על הילד המיוחד הזה שמתי על פניו העדינות עם הגומה המיוחדת בסנטר שלו, הגומה שיש אותה בדיוק לאבא שלו, למקרה שלמישהו יהיה ספק למי שייך הילד,

הוא יצא שתי טיפות מים אבא שלו, אצלנו כולם בהירים עם עיניים בהירות, עור בהיר ושיער בהיר וחלק.

הילד המיוחד שלי, נולד עם עור מולאטי, גומה עמוקה בסנטר, עיניים כהות עם מבט עמוק ושיער מתולתל, כמה יפה הוא היה בעיני.

בבית החולים חיכתה לי הפתעה יום לאחר הלידה.

אבא של הילד בדיוק נחת באותו היום מחו"ל אחרי כל התקופה שהוא היה בחו"ל, הבן שלי תכנן את הלידה שלו בדיוק ביום שאבא שלו חזר מחו"ל ויהיה ביום הראשון של החיים שלו.

גיסתי, אישתו של אחי, מצאה את הנניד שלו והודיעה לו שבדיוק ילדתי את הבן שלו, ואם הוא רוצה הוא יכול להגיע ולראות אותו בבית החולים.

הוא שאל אותה

"את בטוחה שהיא תרצה לתת לי לראות אותו? את חושבת שהיא בכלל תוכל לסלוח לי ולתת לי לראות גם אותה?"

היא צחקה ואמרה "עוד לא הכרת אותה? אין לה שום כעס או טינה על אף אחד בעולם, למה שהיא תכעס עליך, בטח תגיע, היא תשמח" אני לא ידעתי על השיחה הזאת, הם סיפרו לי לאחר מכן וצחקתי, הם מכירים אותי טוב, למה שאכעס, כל אדם יכול לעשות את כל מה שמרגיש לו נכון לעשות, אף אחד לא חייב לי כלום אף פעם.

לאחר תשעה חודשים מלאים פלוס, שביליתי לבדי בהריון הזה, אני רואה את אב הילד נכנס מבעד לחדר היולדות ומתקרב אלינו בחשש, כאשר אני מחזיקה את בני על הידיים.

פרצתי בבכי,

כל החודשים התנקזו לאותו הרגע של חוסר האונים, הבדידות, ההארה, הקריסות הבריאותיות שחוויתי במהלך אותם החודשים, האישפוזים, הצירים המוקדמים, בחלקם הייתי בטיפול נמרץ,

זה היה הריון מורכב ולא פשוט אבל לא וויתרתי על התינוק בשום שלב, גם כאשר זה הכניס אותי למצב מסכן חיים, השיחות שהיו לי עם בני כאשר הוא בביטני, המקום בו התחלתי להפעיל את הראייה והשמיעה שלי מחדש,

הכל התנקז לאותו הבכי.

ואז זה קרה.

המבט שלו נח על בנו ששוכב על הידיים שלי.

הוא התאהב בשנייה הראשונה, זה היה כמו להסתכל במראה של עצמו, הדמיון החיצוני ביניהם היה לא רגיל.

מאותו היום הוא לא יכול להעביר יום בלי לראות את בנו, הבית של אימי היה תמיד מלא בבני משפחה שלו וחברים שלו שהגיעו לחוות את התינוק שלו וההתרגשות הייתה גדולה.

לאחר שנה הוא הציע לי לעבור לגור איתו, הקשבתי לו בחשש, מלאה בספקות,

מה המטרה?

הוא לא אוהב אותי, הוא אוהב את הילד, אז מה הסיבה?

סירבתי, אנחנו לא זוג, וזה לא מה שאני רוצה, אבל הסתכלתי על הבן שלי והבנתי שאולי זה יהיה הדבר הנכון לעשות,

שאלתי את האב מדוע הוא רוצה שאעבור לגור איתו, בשביל התינוק? הוא יכול להגיע ולראות את התינוק בכל זמן שהוא ירצה,

אני לא צריכה גם כסף, אני עובדת, בדיוק פתחתי עסק עצמאי, ואני מתפרנסת יפה.

הוא אמר שהוא מבין אחרי כל התקופה הזאת של השנה האחרונה שהוא מתבונן בי ובמהלך חיי, שזה גם בשבילי, הוא מרגיש רגשות, ולא רק בשביל הילד,

האמנתי לו, בעיקר בשביל בני, שיראה הורים יחד, זה מגיע לילד המיוחד שלי את זה, שני הורים שאוהבים אותו עד אין סוף.

עדיין בנקודה הזאת אני עדיין לא מבינה מהי אהבה מלבד האהבה לילדים שלי.

הסכמתי ועברתי לגור בביתו שבחולון.

זה היה בית שמח, הרבה צחוק בריא של ילד שמח, הרבה טיולים, הבנות שלי היו גדולות והיה להם "צעצוע" חדש לשחק איתו.

הוא היה ילד כל כך נוח, מעולם לא מתלונן, ילד חכם כל כך בקושי בוכה,

תמיד שמח, מבט שקט ומהורהר ויודע, עם מבט עמוק בעיניים של איש קטן, וכל ההוויה שלו היא "אני רק כאן, אני לא מפריע, אני מתבונן ומקשיב"

שנה לאחר מכן בדרך לא טבעית, שוב אני בהריון, הפעם החושים התחדדו להפליא, ראיתי את התינוק והפעם ברמה רב מימדית, זה היה מיוחד, וסיפרתי לאבא שהילד שבבטן יש בן, הוא בלונדיני עם עיניים בהירות.

הוא צחק, "מה זה השטויות האלו, מאיפה את יכולה לדעת, זה נשמע ממש מוזר, תפסיקי מיד לדבר שטויות".

אבל שוב נזכרתי, אני חייבת לשתוק, מה חשבתי לעצמי שאני מספרת דברים כאלו, הוא לא ידע כמעט כלום על חי, זה לא ממש עניין אותו,

רוב היומיום התבטא בילד, מתי אני צריכה לארח את החברים שלו, מה אני הולכת לבשל ולאפות, רוטינת עבודה, לאן הולכים ומתי, לאיזה טיול נוסעים ואירועים משפחתיים.

אוקיי, אולי זאת שגרה מבורכת, אני אמשיך לשתוק, לילד יש אבא, ועכשיו מגיע עוד אחד,

השגרה הזאת הולכת להפוך כנראה לקבועה.

הוא הציע לי נישואין ביום החתונה של אחי, על הספסל מחוץ לאולם.

אוי לא, למה לעבור את זה שוב?

לא יודעת מה לעשות, מצד שני אני יודעת שאין כאן אהבה לא מצדי ולא מצידו,

יש חיבה והערכה מאד גדולים בנינו, אך יש לחץ מהמשפחה שלו שיתחתן "ויקים משפחה" ולמה לא בעצם, היא אישה טובה ואמא מסורה ומבשלת ואופה טעים, היא נראית גם סבבה, אז למה לא בעצם.

הסכמתי.

שלושה חודשים לאחר מכן, כאשר אני עם בטן של חודש שישי התקיימה החתונה.

חודשיים וחצי לאחר מכן לידה מוקדמת, 8/12, ביום הולדת שלי ה-37.

כצפוי לפי החיזיון,

ילד בלונדיני עיניים ירוקות ועור לבן כשלג

ו...דומה שתי טיפות מים לאבא שלו, למען הסר ספק.

האבא כהה, עיניים כהות עור כהה ושיער מתולתל, ילדתי גירסה כפולה של האבא, שוב, רק בצבעים שונים.

בנקודה הזאת הוא התחיל אותי לשאול שאלות,

"איך ידעת? את מכשפה? מאיפה יכולת לדעת?"

לא שמרתי על הלשון שלי באותה התקופה, מי ששאל אותי שאלות עתידיות, קיבל תשובה ישירה, כל התשובות קלעו, והם סימנו לעצמם את הנקודות האלו שקרו בסביבה שלי שאני חייבת לתת עליהן הסבר.

ידעתי שנוזל לבית אחר, תיארתי במדויק את הבית הבא.

הגיעו בדיוק הקונים של הבית שלו בדיוק בסכום שאמרתי לו בסוד שיימכר.

בתקופה ההיא הוא התחיל את דרכו כעצמאי, והוא היה שואל אותי על נקודות עיסקיות מול אנשים שהוא עשה איתם עסקים, עד לרמת הפרטים הקטנים של מה האיש עושה בצד השני של הטלפון, מה

הכוונות הכמוסות שלו, שהתברר כמדוייק, הרבה עסקים שהוא עשה באותה התקופה הניבו פירות יפים וריווחיים.

המשפחה שלו וגם הוא נבחרו, אם אני רואה אנשים, אני רואה גם אותם.

היו כל כך הרבה נקודות שלא שמרתי על הלשון שלי, הרגשתי בטוחה ומספיק בנוח להישאר בתוך התמימות והכנות לכל שאלה שתישאל, זה היה עבורי הכרחי כדי שהילדים שלי יגדלו בצורה בריאה,

מצד שני אני היא מי שאני, אני לא יכולה לשנות את זה או למחוק את זה.

כאן הבנתי שזה לא טוב. קיבלתי הרבה שיחות מוזרות מצד המשפחה שלו המורחבת, הרגשתי לבד, שוב, בתוך השתיקה.

הפעם אמרתי, יהיה מה שיהיה, אני עם ילדים סיימתי. יש לי ארבעה ילדים מקסימים, שתי בנות, שני בנים, לא צריך יותר, אני מבינה לאן זה הולך, אבל השגרה עם הילדים הייתה בזמנו מבורכת, וויתרתי על השקט הנפשי שלי, רק שלילדים האלו יהיה טוב בחיים. והיה להם טוב ומדהים.

עשרה חודשים לאחר מכן כאשר אני עם שתי מניעות הריון, טבעת ומדבקות, אני מגלה השג'ינס לא נסגר לי.

התבוננתי על הבטן וראיתי שיש שם חיים, אבל זה לא הגיוני, אני עם מניעה, מחליפה כל חודש. אוקיי, בדיקה.

בדיקת דם אחת, שלילית, בדיקת שתן יומיים לאחר מכן, שלילית, עוד בדיקת שתן ביתית, שלילית, בדיקת דם נוספת שבוע לאחר מכן, שלילית... אבל הבטן ממשיכה לתפוח,

אני יודעת שאני בהריון אבל זה מוזר, אין שום תיעוד שיכול לאשר את זה, אני עדיין עם המניעה, על כל מקרה שאני "טועה". אני עורכת בדיקת שתן ביתית נוספת, בום. הריון.

פרצתי בבכי ליד האבא והילדים,

זה לא קורה לי, מה קורה פה?

הגדול שהיה לידנו חכם כל כך ובן שלוש שאל

"אמא למה את בוכה?"

והאבא ענה לו "הולך להיות לנו עוד אח או אחות, איזה יופי, אתה שמח נכון?"

הגדול המדהים שלי התחיל לצחוק בהתרגשות

"כן אני שמח, איזה כיף יהיה לנו עוד תינוק"

הוא הרגיע אותי ואמר "אני מבין שהאינטואיציות שלך תמיד מדויקות, מה שתרצי נעשה"

אמרתי לו "זה לא הגיוני, הקטן שלנו בן עשרה חודשים, אני עם שתי מניעות, אולי זה טעות, אני אסע מחר לעשות אולטראסאונד ונראה מה עושים".

נוסעת לבדי, נכנסת לרופאה,

יומיים לפני עשיתי בדיקת דם שיצאה שלילית, היא מסתכלת עלי, "כן, מה את עושה כאן עוד פעם?"

אמרתי לה, "אני יודעת שעשיתי כמה בדיקות וכולן יצאו שליליות אצלכם בקופה, אני חושבת שאני בהריון אז באתי לבדוק", היא צחקה, ואמרה

"לא סביר, שתי בדיקות דם שליליות ועוד שתי בדיקות שתן שליליות, ואני רואה שאת עדיין עם מניעה" התעקשת.

בשנייה שהיא הניחה את האולטראסאונד, היא מלמלה, לא יכול להיות, יש כאן עובר ב-12 שבועות, ו...רגע, יש כאן עובר בן 12 שבועות. אמרתי לה, "כן אמרת לי את זה כבר".

היא אמרה "לא! יש לך עוד עובר כאן, יש לך שניים בני 12 שבועות!" נפלתי פיזית מהמיטה.

זהו נסגר הגולל.

יש כאן שניים שהסתננו לפורטל שלי בתחכום ממש גדול, והם כאן, חיים ובוועטים בכיף שלהם בתוך הבטן שלי וצוחקים "יאי, הצלחנו להגיע בלי שאף אחד ישים לב"

שמעתי אותם כמובן, צחקתי המון כל ההריון הזה, הם היו שוכבים להפליא עם הומור מאד קסום וייחודי, ומיוחדים מאד, הם תכננו את זה כמובן, והם ידעו בדיוק היכן להגיע ומתי.

בדיוק עברנו דירה למושבה בשרון לבית פרטי, והחיים התנהלו על "מי מנוחות"

הייתי מנגנת לילדים ושרה להם בכל ערב לחנים חדשים, אבא שלהם היה חוזר כל ערב מהעבודה ומשחק איתם ומשתולל ומקפיץ אותם והם היו צוחקים בקולי קולות,

צבעתי ועיצבתי להם את החדרים ובכללי את כל הבית, תפרתי להם תחפושות, והגעתי לכל המסיבות שלהם,

ילדי אורות מיוחדים שלי אחד אחד, והבית היה שמח, מלא בריחות של בישולים, צעצועים אינספור, צחוק בריא של ילדים, ובית נוצץ ומבריק.

הפעם הייתי יותר נינוחה לספר לאבא שיש לי בן ובת בבטן, הילד בהיר ודומה לי, הילדה כהה ושתי טיפות מים של הגדול, הוא תייק את הנתונים אצלו במוח וחיכה.

פרק 15 - לידה

ההריון של התאומים מגיע לסיומו.

הבת השנייה שלי בת 14, הגדולה בת 17 עברה לגור בבית לידנו, הגדול בן 4 אחריו הבלונדיני שלי בן השנה וחצי.

ואני בשבוע ה-33 להריון,

לא מבינה לאן זה עוד יכול להתנפח, עוד שנייה אני מתפוצצת כמו בלון.

ואז שמעתי אותם בתוך הבטן שלי בשיחת "סיכום".

"למדנו את כל מה שהיינו צריכים לדעת, אתה מוכן?"

והוא עונה לה: "לא, אני לא רוצה עדיין לצאת, אבל את יכולה בכיף לצאת קודם, אני אשאר כאן"

"תשכח מזה, אני מחליטה כאן, אני תפסתי ביצית ראשונה, וחוץ מזה אנחנו חייבים לפעול בדיוק על פי התכנית, זוכר?"

"יהיה לי קשה, טוב לי כאן, וחוץ מזה את תשאירי לי הרבה מקום, תראי את אמא שלנו, היא לא יכולה לזוז כבר"

"אתה יודע שאני לא אשאיר אותך כאן לבד, למה שרק אתה תהיה במקום נוח ורחב, אני לא הייתי בנוח, גם אתה לא תהיה בנוח"

בכל השיחות האלו אני עדה ואני עונה להם,

"אתם מבינים שאני שומעת אתכם, כן?"

הם ענו לי, "ברור, למה את חושבת שהתחבאנו בהתחלה, כדי להגיע אלייך"

שאלתי אותם, "אתם מוכנים? כי אני מוכנה, מיציתי".

הם ענו "כן"

ונסענו לחדר לידה כאשר אני ללא צירים, בכיף שלי, נכנסתי עם חיוך מבודח, הרופאים הסתכלו עלי במבט מופתע, מה את עושה כאן, את בלי צירים, אמרתי להם "אני יולדת היום".

הסתכלו כאילו נחתתי להם מהירח.

בגלל שזה הריון תאומים, ועוד הריון בסיכון גבוה, הם לא לוקחים סיכונים, מבחינת הרפואה כשהאמא מרגישה צריך להקשיב למה שהיא מרגישה.

שעה לאחר מכן בטווח בית החולים התחלתי לדמם, צירים סדירים, הכניסו אותי מיד לחדר לידה, זה מוקדם עדיין התינוקות בקושי קילו וחצי, אבל ידעתי שזה היה היום שהם יוצאים.

הסיבה שאני מספרת לכם את כל זה היא האירועים שקרו לאחר מכן.

לאחר עשר שעות, הבהילו אותי לחדר לידה חירום, מלא ברופאים ומתלמדים רופאי ילדים וטיפול נמרץ, זאת לידה מוקדמת והיא בשלב מתקדם, חצי שעה של לחיצות, כאב בלתי נסבל, והופ כצפוי הבת יצאה ראשונה, הניחו אותה עלי לשנייה וחצי ולקחו אותה מייד לטיפול,

היא נשמה בכוחות עצמה הפייטרית הזאת, היא הייתה בסדר גמור.

אני מרגישה שהכוחות שלי נוזלים החוצה, חייבת להיות חזקה. מה קורה, למה השני לא יוצא?

כמו שהוא הבטיח, יש לו עכשיו הרבה מקום להתרווח, והוא ממש לא מתכוון לצאת בקרוב.

אז מה עושים? הוא נשכב לרוחב, שיטח את הרגליים שלו הכי חזק שאפשר לרוחב הבטן שלי והתקבע במקום.

עכשיו הוא נח, כל הספייס שלו.

הדקות עברו כמו נצח, הוא הסתבך עם כל הסיבוכים שלו בפנים והמייילדת החליטה שאין זמן, חייב להוציא אותו עכשיו.

ניתוח לא בא בחשבון, כל שנייה היא חשובה.

לידת תאומים רגילה ללא הרדמה

אני מרגישה הכל

במהלך אותם הדקות הזמן נעצר.

לא ראיתי אף אחד, לא הרגשתי שום דבר.

מישהו גבוה נכנס, עם עיניים לא מהעולם, בהירות וצלולות, עם חלוק ומסיכה על הפנים, הוא התקרב אלי קרוב מאד לראש, ואמר לי בשקט באוזן,

"אין לך מה לדאוג, כולם מלמעלה נמצאים כאן עכשיו לצידך, את תהיי בסדר גמור".

החדר זהר כל כך חזק שפתחתי את העיניים לרווחה, הסתכלתי על אבא של הילדים, הוא דואג, אני מכירה את המבט שלו טוב,

הוא מסתכל עלי ואומר לי "את אלופה, את יכולה לעשות את זה, יאללה עוד קצת"

אני הולכת כנראה למות אם הכל בהיר כל כך, וכולם כל כך נחמדים,

כבר לא כואב לי, הייתה הפסקה בין הצירים.

ואז הנחיתה לקרקע, האור הבהיר הפסיק בבת אחת.

הכאב הגיע בגל לא אנושי, הילד הפוך בתוך הבטן שלי ואני צועקת לאלוהים שיעזור לי.

המיילדת הכניסה יד אחת לתוך הבטן שלי, וניסתה לתפוס את התינוק מכל כיוון, אך הוא החליק לה, הוא נתקע לפני תעלת הלידה,

ושוב, ושוב, התינוק מחליק, היא לא מצליחה לתפוס אותו.

ברגע האחרון לפני שאני מאבדת את ההכרה, היא הכניסה את שתי הידיים שלה, תפסה אותו מהעכוז ושלפה אותו החוצה, הפוך.

כניסה דראמתית מהיישבן.

כמו שהוא הבטיח

יהיה לו מקום אחרי שאחותו תצא, הוא נשאר עד הסוף.

התינוק סגול, לא בוכה, ללא נשימה, במצוקה קשה,

הצלחתי להציץ על הגוזל הקטן הזה לפני שהכניסו אותו לטיפול והחייאה דחופים.

12 דקות לאחר לידה הבת הוא יצא לעולם בכניסה מרשימה.

24 שעות לא ראיתי את האפרוחים שלי שהגיעו לעולם, מבט חטוף על הקטנה שהניחו עלי לשנייה וחצי, ותינוק פצפון שהטיסו לטיפול נמרץ.

אבא שלהם הלך אחרי העגלות שלהם לוודא שהם בסדר ובינתיים טיפלו בי בסיום הלידה המאתגרת הזאת.

המפגש הראשון איתם הוליד פרץ בכי והתרגשות מבעד לאינקובטורים שלהם

"אמא כאן, אני אוהבת אתכם מלאכים שלי, אני תמיד אשמור עליכם שובבים קטנים שלי, חסר לכם ואתם עושים לי צרות".

ואז ראיתי את החיוך הקטן והשובב של הבת, רוני.

החיוך הזה הוליד גומה עמוקה ומתוקה להפליא בלחי השמאלית שלה. את החיוך השובב הזה כאשר היא בת 24 שעות, הנצחתי במצלמה.

"הם לגמרי הולכים לעשות כאן סדר ולהסביר מי הבוס בבית הזה" אלו אנשים קטנים, לא תינוקות

יש להם, ויהיה להם הרבה מה לספר לי אחרי שהם יגדלו.

פרק 16 - ההתחלה של הסוף

שיגרה?

למה, אם אפשר רגע להפוך את כל העולם על פיו?

עוד לפני הקורונה שהייתה באותה השנה, היו לי חזיונות רבים על התקופה הזאת, הפסקתי לעבוד מחוץ לבית, והקדשתי את כל היומיום שלי עבור הילדים והמשפחה,

שישה ילדים בבית, בת גדולה, בת בגיל ההתבגרות, ילד בוגר אחד, ושלושה שובבים שכמעט באותו הגיל,

יואבי, התאום קטן לא מפסיק לבכות, יום ולילה,

משהו לא תקין.

אני מתבוננת עליו ומטפלת בו בכל שעות היממה, משהו לא תקין, לא כואב לו כלום, אבל הוא ממש לא אוהב את העולם הזה, לא טוב לו כאן.

"ילד יפיפה ומושלם שלי, אתה ילד של אור, אני מה זה מבינה אותך, גם אני לא ממש מחבבת את העולם הזה, אבל חמודי, אנחנו תקועים כאן ביחד, אנחנו יותר חזקים מזה".

הייתי מחבבת אותו חזק בתוך התקפי הטנטרום שהוא היה חווה ולוחשת לו "הכל בסדר, הכל בסדר, אני כאן, אל תדאג"

היו קוראים לי כל יום מהגן שאקח אותו מוקדם יותר, הוא בהתקפי בכי במשך שעות

היו ימים שהשארתי אותו בבית. אוקיי, חייבים לבדוק מה קורה, הוא סובל כאן.

הילד המיוחד הזה התגלה כאוטיסט בתפקוד גבוהה עם וויסות חושי על גבול המקסימאלי, לאחר מבדקים רבים, אישרו את הקביעה הרפואית, הוא עונה על כל הקריטריונים של אוטיזם.

התחלתי להתבונן בתוכי.

אני אשמה.

לא רציתי את ההריון הזה בהתחלה, הוא הרגיש אותי, הבאתי אותו לעולם הזה כשלא טוב לי,

האשמה התחילה לחלחל, יחד עם עייפות אינסופית, ללא מנוחה כמעט, עובדת בבית 24 שעות, כולל קימה לילדים, ריצות לבתי הספר, עוד ילדים עם ADHD, גם הם צריכים אותי.

יואבי הקטן היה דבוק אלי כמעט 24 שעות.

ואז הקול השני,

"את מיוחדת, את יכולה לעזור להם להסתגל כאן, את אוהבת אותם באהבה אינסופית, הם צריכים אותך".

אני חייבת להיות חזקה בשבילהם.

במקביל הלכתי ודעכתי לתוך רוטינה ללא מנוחה בכלל.

האבא עבד שעות רבות מחוץ לבית, הוא היה המפרנס היחידי ואני הייתי זו שדואגת לכל השאר, יש לי שישה ילדים שלי בבית, כולם צריכים אותי.

נכנסתי לרוטינה ללא מנוחה כלל, מהזריחה עד לזריחה, בסייקלים סביב השעון.

בתי ספר, תיכון, גנים, פעוטונים, מסיבות, פגישות עם גורמי חינוך, טיפול רצוף בבית, כביסות, קניות, בישולים, ניקיונות, קימה בלילות לילדים,

הייתי עורכת לילדים ימי הולדת מפוארים, עוגות מעוצבות שעיצבתי בעצמי יחד איתם, כל אירוע הייתי מארחת את כל החברים של האבא, עם הילדים שלהם, ואירוח כמו שאני חייבת לעשות, חייב לתת לכולם להרגיש בנוח וטוב, שאף אחד לא יהיה רעב שלכולם יהיה טעים,

ובסיום, צריך לנקות את כל זה.

מידי פעם היו לי הרהורים קלים על הזוגיות שאני נמצאת בה, הייתי אומללה בחברתו, ולא כי הוא היה לא בסדר, הוא היה איש נהדר ואבא מדהים, תמיד דואג ומפנק ועובד קשה כדי שלא יחסר כלום לאף אחד.

אלא, מלידת התאומים התחלתי להתבונן יותר לעומק - אני איפשרתי למקום הזה להיווצר.

לא היה לנו שום שיח משותף, שום תחומי עניין משותפים, הוא לא היישיר אלי מעולם מבט, זה תמיד היה "דרך אגב", משימות ומטלות שאני צריכה לעשות, ובסיום "משוב".

הרגשתי שאני בנסיעת מבחן והבוס מפקח על העבודה.

הייתי מנקה את הבית במשך שעות ארוכות אחרי שהילדים היו נרדמים, אחרי שגרת ערב, מקלחות בסדר רץ, פיג'מות, סיפור, נגינה נשיקות הרדמות.

הבית כמו אחרי הפצצה בשעות האלו, ומי שיודע מהו בית ברוך ילדים, יודע בדיוק למה אני מתכוונת. בסוף יום, ערימות של כלים, הרצפה דביקה, טיטולים, כביסות, ברגיל ארבע מכונות ביום, ניקיון שירותים, סידור הגינה, אינספור חלקיקי צעצועים בכל פינה. הייתי מנקה,

אהבתי את זה, עד שהידיים שלי נראו כמו פועל בניין, הייתי בורחת לזה כדי לא לנהל שום שיחה עם אב הילדים, זה בדרך כלל הציב נקודות שבהן אני לא בסדר ואני צריכה להשתפר.

הייתי מקבלת "משוב" על כל יום, והייתי מנסה להימנע מזה.

לרוב הייתי נרדמת על הספה בסלון או בחדרים של הילדים על המיטה של אחד מהם.

אני אוהבת להסתכל לאנשים בעיניים ולהרגיש אותם ושהם ירגישו אותי.

השיח שהיה לי עם הילדים תמיד התנהל בגובה העיניים שלהם, מעולם לא "מעליהם" כדי שלא ירגישו מאוימים.

אהבתי לרדת איתם לגובה הרצפה וזה היה על בסיס קבוע איתם, הם אהבו את זה, וגם אני.

להבדיל, מעולם לא נוצר קשר עין איתי במהלך כל שנות הזוגיות הזו, וכאשר הייתי מיישירה מבט כמו שאני רגילה ואוהבת, המבט שלו היה פונה לצדדים, רק לא אלי.

רוב השיח היה בענייני בית משפחה וילדים. עניינים טכניים

הייתי רואה את הפה שלו זו, אבל אני לא מבינה מילה

ושוב המקום של הקול הפנימי הזה,

"תכריחי את עצמך להבין, מה יש לך",

אבל אני לא מצליחה, יש לזה רטט אחר, וויברציה אחרת, וזה ממש לא נעים לי.

הפה זו, והמילים השונות התחילו להיכנס לתוך התודעה שלי,

אוקיי בגלל זה לא נעים לי, אין סנכרון בין מה שיוצא מהפה, לתדר האנרגטי שלו, המחשבות שלו סיפרו דברים אחרים.

אוקיי, מתחילה לכבות את השמיעה הארצית ועוברת לשמיעה על חושית.

וואו זה עולם אחר.

אם אנשים היו יודעים שהמחשבות שלהם מייצרות שיח שלם, והם שקופים, אף אחד לא היה יוצא מהבתים, או יוצר אינטראקציה עם אף אחד.

ללא שיח עמוק למהות הפנימית, או רגש מסויים, משהו מת בתוכי לאחר לידת התאומים, וזה הלך והתרחב ככל שהזמן עבר, וכיביתי

את הצורך הזה של להרגיש אהובה, או להרגיש אהבה, אין לי מושג
מה זה, זה מעולם לא קרה.

אולי זה בכלל לא קיים וזוהי איזשהי פנטזיה שאנשים מספרים?
אולי בכלל שאשתוק ואגיד תודה, שיש לילדים שלי משפחה אוהבת
עד אינסוף, ומה זה בכלל הרצון שלי לעומת מה שהילדים צריכים,
איזה מחשבות אנוכיות יש בתוכי, אני אשים את עצמי יחד עם כל
הרגשות הכואבים בצד, הילדים מקום ראשון.

אתם מבינים שזה לא עובד ככה.

נגמרתי גופנית ורגשית

התחלתי להרגיש כאבים בבטן חזקים.

הייתי מתקפלת באמצע היום עד כדי אי יכולת לזוז, התיאבון ירד,
הפסקתי לאכול, לא הצלחתי לשתות מים,

החברים שלי היו הילדים שלי שהקדשתי את כל יומי עבורם אבל
אני לאט לאט דועכת,

משהו לא תקין.

אני מזהה את זה לצערי. אבל ביטלתי את זה, מי יקשיב לי עכשיו,
אני אשתוק, חייבת להמשיך לתפקד.

כדי שמשהו חדש יוולד' משהו ישן צריך למות.

כדי להכניס יותר אורות לנשמה' משהו ישן חייב להשתחרר.

כל הכאבים והתדרים הנמוכים ששוקעים בתוכנו אינספור גלגולים'
הם עדיין שם' עד שמשהו ייכנס' ויזעזע את המערכות.

כאב ותסכול ושתיקה גדולה נכלאים בתוך המערכות הגופניות עד לרמה התאית המולקולרית של הגוף האנושי.

נפש רוח ונשמה קשורים, יש לנו את הגוף הארצי, מעליו את הגוף האסטרלי ומעליו את הגוף הרגשי, הרוחני- אלו הם גופי האור, והם מחוברים אחד בשני בחיבור אחד.

כשאין הרמוניה ביניהם, הגוף לא יכול לעמוד בזה, והוא מגיב.

והזעזוע לא איחר להגיע

שבוע לאחר מכן, בדיקה מקיפה,

גידול בבטן במעים, 3/3, שולחים לביופסיה, גידול שפיר, מסירים אותו, אך המצב ממשיך להתדרדר.

כאבים בחזה מה זה?

מה קורה לגוף שלי?

הוא קורס.

ניתוח נוסף, גידול שפיר, מסירים לי את רקמת השד משני הצדדים, שלום ולא להתראות לנשיות שלי, חוויתי את ההרגשה של להיות אישה ללא חזה בכלל, "פלאט",

לגברים היה חזה יותר ממה שלי היה, זה שעשע אותי, הרצנו על זה הרבה בדיחות

"עכשיו אני יכולה לקפוץ בטרמפולינה של הילדים בלי שיכאב לי"
"אני יכולה לשים את בגד הים של הילדה בת השנתיים, זה מתאים
בול"

רגע, מה זה בשד השמאלי?

ממוגרפיה נוספת איזה יופי, עוד גידול, הפעם לא חיקיתי,

מה יורידו לי עוד שם?

התחלתי להתבונן פנימה, מה לא הבנתי?

הגוף ממשיך לייצר דברים "שמחים" וזה לא נראה שהוא מתכוון
לעצור

על מה אני צריכה להסתכל בתוכי?

הייתי בתת משקל, 37 קילו על 170 גובה חלשה מאד, בקושי
מתפקדת בבית, לא מצליחה לאכול או לשתות, לא מצליחה לנשום,
הייתי נשכבת על הספה בשעות הצהרים המוקדמות באפיסת כוחות
לא יכולה להוציא מילה מהפה או לתקשר עם הסביבה.

עוד בדיקות, הנה קינוח

הופיעה לי רגישות לגלוטן ברמה הגבוהה ביותר,

איך גילנו?

אכלתי ביסקוויט, כל מעברי הנשימה התחילו להתנפח, כל הגוף
התחיל להאדים ולהתנפח, אמבולנס, בית חולים. ושם היה הסימן
הראשון.

טבעת הנישואין סגרה על האצבע שלי עד כדי נמק באותו האפקט של הרגישות לגלוטן,

ראשית הזריקו לי חומר שיפתח את מעברי הנשימה, אין לי מושג מה זה, אני לא לוקחת תרופות משום סוג באופן עקרוני.

התחלתי להחנק, וזה קרה מאד מהר.

כל מעברי הנשימה התנפחו

ואז הביאו כירורג רוסי מצחיק, שכדי שהאצבע עם הטבעת לא תעבור נמק וכריתה, צריך לנסר את הטבעת ולשלוף אותה.

במשך שעות,

הכירורג הגיע עם מנסרה פצפונת ומזמר לאורך כל הניסור של טבעת הנישואין.

כל היד כבר סגולה, התחושה של הכאב נעלמה, ואני מתבוננת על הכירורג המזמר והתחלתי לצחוק.

מה זה המטאפורה הזאת?

מה עוד אני צריכה להבין?

חזרתי הביתה חלשה מאד, ללא טבעת הנישואין, אחרי מספר ניתוחים, כל החלק הקדמי של הגוף שלי צלקות, רגישות שסגרה לי כל אפשרות למאפים, ואהבתי להכין מאפים מכל הסוגים כל הזמן, מאיפה זה הגיע בכלל? ולמה דווקא עכשיו?

המצב בעולם התחיל להיות לחוץ,

התחלתי לקבל חזיונות אחד אחרי השני לקראת הבאות,

אני רואה אנשים מסוגרים בבתים, רואה את המשטרות מפטרלים
ברחובות, אני רואה הרבה אנשים מתים, ואני רואה מה גרם לזה,
עוד לפני שבכלל כל זה התחיל,

אף אחד לא ידע כלום, הכנתי את המשפחה שלי שמשהו גדול עומד
להגיע.

בדיוק בנקודת הזמן הזאת הגיע יום ההולדת 7 של הבן הגדול, אבא
של הילד ובני משפחתו החליטו לקחת אותו לראשונה לסקי בחו"ל.
נסעתי מספר פעמים עם אב בילדים לחו"ל, אך הפעם הרגשתי
מחנק,

אני לא רוצה!

משהו גדול קורה בקרוב, ואני לא רוצה לצאת לשום טיול עכשיו,
אני עדיין חלשה, על תת משקל, עדיין מנסה לפענח מה להכין לי
לאכול שלא כולל מוצרי חלב, בשר, דגים וגלוטן.

הפכתי לטבעונית לחלוטין שנה לאחר לידת התאומים, מבחירה, זה
הרגיש לי נכון.

נאמר לי "אין לך ברירה, אנחנו נוסעים, זאת עובדה, הבטחנו לילד",
ניסיתי להסביר שאני מרגישה שהמדינה הולכת להיסגר, אנחנו
עלולים להיתקע בחו"ל, אני לא מוכנה להשאיר את שאר הילדים
בישראל אם אנחנו נתקעים שם.

ושוב, המשפט שאני מכירה טוב "אין לך הרבה ברירות, כך החלטנו וכך עושים"

כשאין ברירה אין ברירה. נסענו.

גלשתי עם הילד שלי במשך יום וחצי מתוך עשרת הימים שהיינו שם, אוכלת פריכיות אורז שהבאנו מישראל, וקצת שימורים, בזמן שכולם יושבים במסעדות ואוכלים, ישבתי בצד והתחלתי לעשות הערכת מצב, כולם שמחים וצוחקים, אני מרגישה על קוצים.

נשארתי בחדר כאשר כולם הלכו לגלוש,

וחישבתי מסלול מחדש.

נסעתי למקום שאני לא רוצה, כל העולם במצב מתוח, מתחילים לסגור גבולות כמו שראיתי, אין לי עם מי לדבר, כל מה שאני מנסה לומר נופל על אוזניים אטומות,

"מה יש לך? זה סקי, את אוהבת את זה, אנחנו עושים את זה כל הזמן, תהני"

בולעת את החזיונות בשתיקה וממתינה.

יום הטיסה חזרה הגיע, איך שנחתנו בישראל, נחתנו היישר לתוך סגר, משדה התעופה ישירות לבית, אין יוצא ואין בא.

אבא של הילדים הסתכל עלי "את מכשפה, מאיפה ידעת? את מדברת על זה הרבה לפני שמישהו ידע, איך ידעת?"

אני חלשה מכדי להסביר.

סגר של מעל חודש, והתחילו כמו שצפיתי להופיע פטרולים של ניידות לוודא שכולם בבתים. מעל חודש היינו מסוגרים תחת אותה קורת גג.

חייבת להעסיק את הילדים, הייתי ממציאה להם משחקים כל יום, וזה היה הזמן היפה ביותר עבורי להיות איתם ועבורם כל שעות היממה, הופיעו לי לחנים חדשים ושרתי להם אותם כל הזמן, אירגנתי להם הופעות והצחוק חזר להתגלגל בבית. הגיע הזמן להתחסן.

ממש לא אני!

תוציאו אותי מהמשוואה הזאת!

הבנתי את התרמית מההתחלה.

אימי האהובה מכירה אותי מאד טוב והיא ידעה שצפיתי את כל זה מההתחלה, אמרתי לה אמא תקשיבי, תיזהרי מהחיסון הזה, זה לא חיסון, אני לחלוטין לא הולכת לעשות אותו, תישארי חזקה, הם מנטרלים את כל המבוגרים והחלשים.

ואז התחילו הלחצים מצד משפחת האב,

"את מסכנת אותנו, תתרחקי מהילדים, את לא מבינה שאת מסכנת את כולם?"

לא עניין אותי כלום.

אמרתי להם בנחרצות, הדבר הזה לא יגע בי ולא יתקרב אלי, אני לא מתחסנת ובטח שלא נותנת למטוש הזה לקחת ממני דגימה, לא בדיקות ולא חיסונים, תוציאו אותי מהמשוואה.

מלבד אימז, אחותי, הבת השנייה שלי ואני שלא התחסנו - כולם התחסנו,

כל בני המשפחות מכל הצדדים, שוב ושוב ושוב ושוב.

כולם נפלו חולים, אני נשארתי היחידה שמעולם לא חלתה, זה לא נגע בי, אך עדיין הייתי חלשה.

וכאן הגיע שלב הקריסה.

פרק 17 - חוויה חוץ גופית

גיל 40.

סגרים, קורונה, אנשים נופלים כמו זכוכים, החזיונות מתגברים והמשקל שלי הולך ופוחת.

משהו לא תקין, עדיין לא הבנתי משהו שורשי. הנשמה שלי זועקת ואני לא מקשיבה.

ידעתי שמכאן אין דרך חזרה, אני נפרדת יפה לשלום מהילדים שלי, זה כנראה יהיה במפגש בגלגול אחר.

הייתי עורכת המון מדיטציות בתוך עצמי ומקבלת המון אינפורמציה, והיא נשארה שם, למי אני אספר, ומה זה יעזור?

למה, מישהו יקשיב? ברור שלא.

ואז הגיע השלב בו ההדרכות העליונות החליטו להתערב שוב "הגברת העקשנית הזאת לא מקשיבה לסימנים, רגע לפני שאנחנו מסיימים איתה, ניסיון אחרון"

הבנות שלי שמרו על הילדים הקטנים, הן עזרו לי המון בתקופה הזאת, אבא של הילדים היה קשוב מאד ועבד קשה מחוץ לבית, וניסינו להקל עד כמה שאפשר את התקופה הזאת עבור כולם.

נכנסתי למדיטציה בחדר למעלה, שם היה שקט.

הייתי חייבת להסדיר נשימה, הרגשתי שקוצר הנשימה מתחיל
לעלות שוב עד כדי חנק. נשכבתי על המיטה, ידיים ורגלים פשוקות,
כמה נשימות רגיעה

ו.... מה זה הרעש הזה?

אני זוכרת משהו כזה אבל מאיפה?

הרעש הלך והתגבר,

רעש לבן חזק מאד והוא הולך ומתגבר יותר ויותר חזק, כאילו מישו
חיבר את כל התדרים בעולם למקשה אחת וכולה בתוך הראש שלי.
ואז התחיל הרעד.

מישהו מכדרר אותי ממש חזק, אני יודעת שהגוף לא זו, מה קורה
כאן?

אוי ואבוי, הידיעה נפלה בתוכי באלפית השנייה -
אני הולכת למות.

הרעד והרעש התגברו למצב בלתי נסבל, נכנסתי לשיתוק עמוק, לא
הצלחתי לפתוח עיניים, לא הצלחתי להזיז שריר.

המחשבה היחידה שעברה לי באותם הרגעים

"מסכנים הילדים שלי, הם יגדלו בלי אמא והם כל כך קטנים"

בבת אחת הרגשתי יד יוצאת אלי מבעד למימד הזה ומושטת לעברי,
היי לא ידעתי שזה אפשרי, ומה זה היד הזאת, זה הרגיש נעים,
הושטתי את היד שלי לעבר היד המושטת

ו..הופ, אני מחוץ לגוף.

לא זכרתי את זה ככה מהפעם הקודמת, הייתי ילדה, הפעם זה נעים,
לא כואב לי כלום, הרגשתי על ענן רך ואוהב.

היד שהושטה לעברי לקחה אותי במהירות אינסופית לתוך עולם
אחר, לפני ההתרחקות הספקתי לראות את הגוף שלמטה, ידעתי
שזה הגוף שמשמש אותי במימד הזה,

חמלתי אותו, ידעתי שהוא עבר הרבה, אבל לא הרגשתי שום
שייכות או סנטימנטים מיוחדים לאותו הגוף.

ראיתי אותו שוכב ללא תנועה, כמעט ללא רוח חיים, יש תנועות
מינימאליות של בית החזה, אוקיי הגוף הזה חי עדיין ובסטנד ביי,
מעניין למה, עדיין לא היכתה בי ההבנה השלמה מה הולך לקרות,
היה לי נעים מידי כדי להרהר בעולם שלמטה.

העולם שלקחו אותי אליו היה מימד אחר, בהיר כל כך ואוהב,
וקבלת הפנים שקיבלתי שם ריגשה אותי מאד, הם כל הזמן היו שם
צופים בי ושומרים עלי, והרבה ישויות זוהרות הקיפו אותי באהבה
גדולה ואמרו את השם שלי הנשמתי שוב ושוב.

אנסה לתאר עד כמה שאני יכולה את החוויה הזאת, כי העולם
האנרגטי מתרגם את עצמו במובנים מסויימים לאנרגיה נקייה,

רוב התצורות שראיתי שם כולל את התצורה שלי היו אנרגיה
אוורירית זוהרת עם קווי מתאר של בני אנוש,

אבל זה לא היה שום דבר מזה, רחוק מאד מלהיות אנושי.

אף פעם לא ראיתי דבר כזה במונחי ארץ והייתי סקרנית מאד לדעת
מה קורה עכשיו.

הקול שדיבר אלי היה עמוק ואוורירי, הקול הזה עטף אותי בכל כיוון, הראייה שלי הייתה לכל כיוון מכל כיוון,

הכל היה פעור הכל היה ערום, היה לי טוב בתוך העירום הזה, אני לא צריכה להתחבא, אני כאן בתצורה האמיתית וטוב לי באופן הזה, אני לא צריכה להסביר את עצמי, כל האינפורמציה שבתוכי מועברת באופן מלא לכל אלו שהיו מסביבי, וכל האינפורמציה שבתוכם מועברת באופן מלא לכל מה שבתוכי.

כך האור הגדול דיבר אלי, בתוכי מסביבי ובכל כיוון למעשה,

הם הראו לי את החיים האלו שחייתי את כל החוויות

יש להם הומור בלתי רגיל לישויות מהבית והרגשתי הרבה מעבר להגדרה של שמחה או התעלות, הרגשתי שאני מתרחבת באושר אינסופי עוד ועוד ועוד.

הקול דיבר אלי והראה לי את הייעוד שלי, הם שלחו לי סימני דרך, אינספור למעשה לאורך כל החיים האלו, אך לא התייחסתי כמעט לאף אחד מהם הם הגדירו אותי:

"עיניים שרואות אך עצומות בכוונה".

המקור הנשמתי שלי הגיע עם ייעוד מסויים וכאן, הם הראו לי איש, זה היה מוזר, הוא נראה בדיוק כמו האנרגיה שלי, אבל מי זה, ולמה הם מראים לי אותו,

הרגשתי אהבה כל כך גדולה אליו,

רגע, הגוף למטה בעל משפחה, מה זה?

הם הראו לי את המאחורה שלו, הוא הגיע איתי מספר פעמים אבל עדיין לא הזמן להתגלות, יש לי עוד החלטה לעשות ועוד דרך לעבור.

הראו לי מתחילת העולם ועד סופו, עבר הווה ועתיד היו שזורים בו זמנית כמקשה אחת, הרגשתי את כולם בו זמנית וראיתי את כולם בו זמנית, כל האינפורמציה הולבשה בתוכי כמקשה אחת.

אותה הנשמה שהם הראו לי הייתה ההשתקפות שלי, אך לא ידעתי האם היא בעולם הזה, או משהו שממתין לי למעלה.

זה לא שינה הרבה, ידעתי שכדי להשלים את משימת ההגעה שלי לעולם יש דברים שאני צטרך לעשות, אם אסכים לכך.

ראיתי את תחנות העגינה האנרגטיות שעליתי בהם וירדתי מתוכן, ראיתי את הציורים שאציר, ראיתי את המוסיקה שאלחין אשיר ואפרסם,

ראיתי את התלמידים, ראיתי את העזרה שאתן, וראיתי עוד הרבה דברים שיקרו בעתיד לי ולילדים ולא העזתי להביא אותם לקצה המחשבה כדי להתחיל לעשות אותם, הם היו חבויים עמוק בתוך שכבות האמנויה של העולם זה בתוך הגוף ששכב שם למטה.

ידעתי שאי שם בעתיד כל מה שאני חושבת שישאר יציב, לא יקרה, הילדים שלי יהיו בסדר אך לא בדרך שאני מצפה שזה יקרה, אני אצטרך לעבור הקרבה לא אנושית בלתי אפשרית כדי לחזור בחזרה לגוף.

ראיתי את ההקרבה הבעתי את ההסכמה שלי לחזור והפעם לפעול. זה לתועלת הכלל, והילדים האהובים שלי יהיו בסדר.

הכניסו אותי לתוך מימד של תיקון יחד עם הידע איך לרפא את הגידול הנוסף שהופיע בחזה, הכניסו אותי לתוך "פוד" אם אפשר לקרוא לזה כך, ממימד שקרוב למימד הזה, נמוך יותר מהמקום שהייתי בו.

בתוך הפוד איבדתי הכרה במונחי רבדים עמוקים, פשוט יש חלל בתוך הזיכרון שלי מאותו המעמד על אופן הפעולה שהפוד הזה פעל כאשר הייתי בתוכו,

חזרתי לאותו המימד, הישויות הזוהרות ערכו לי סריקה נוספת, והכניסו לתוכי עוד ממני באותו המעמד, הרגשתי יותר אור ממני בתוכי.

הגיע הזמן לרדת בחזרה לגוף, והרגשתי שמורידים אותי לאט לאט דרך אותן תחנות אנרגטיות עד לגוף, בתוך הלב הזה הרגשתי אושר עילאי אינסופי, יש לי עוד הזדמנות, הגוף הזה יכול לעשות את זה, לא נוותר עליו בשלב הזה.

ובבת אחת גלשתי בעדינות לתוך הגוף הארצי.

פתחתי את העיניים הארציות. אני בהלם מוחלט, הגוף הארצי ניסה לסדר את עצמו בצורה רגשית,

מה אני עושה כאן? למה? למה החלטתי לרדת בחזרה? מה חשבתי לעצמי? טוב שם,

ואז הידיעה,

יש לי משימה לעשות, אני חייבת לפעול.

אבל הגוף הארצי קיבל חבטה חזקה לתוך המודעות העמוקה, אני רוצה לחוות עוד מהאושר העילאי הזה, דחוס כאן כל כך, אני לא יודעת איך לאזן את זה בצורה טובה בתוך המימד הזה.

ואז הגיע הבכי.

בכי היסטרי של הארה, של הבנה, של היזכרות, הכל חבט בי מכל כיוון, אני זוכרת, אני זוכרת כמעט הכל, אני זוכרת מי אני ומה באתי לעשות כאן, להכל יש סיבה, הכל זה אלוהים, וכולם הם הכל והכל זה כולם.

הבכי הזה הביא את יעלי, הבת שנייה שלי, לעלות מהר לחדר, היא חכמה מאוד, היא הניחה על מבט אחד מבין ויודע, ואמרה לי

"אמא אני אוהבת אותך אל תדאגי, תנוחי אני אטפל בילדים"

נשכבתי על המיטה במשך שעות ארוכות בוחה באוויר, הנחתי את היד על החזה השמאלי והזרמתי לשם את הפולסים הזוהרים כמו שהראו לי שצריך לעשות, לחבר תודעה עם כוונה ותפילה ולראות את רסיסי האורות פועלים עם בינה עליונה מתוך עצמם לתיקון.

סיימתי את הריפוי בכוחות אחרונים ונשכבתי לישון.

למחרת בבוקר התעוררתי כאשר הדמעות ממשיכות לזלוג לי על הלחיים הרזות ועל הגוף השדוף והחולה.

ירדתי למטה, התיישבתי על כסא הנדנדה בהיתי לחלל, הילדים כהרגלם, הם קטנים הם צריכים אותי, הם התיישבו עלי, נדנדתי אותם.

ו...אני במצב קטטוני.

נכנסתי לסמהדי לא כאן ולא שם.

נכנסתי למצב כל כך עמוק, שום רגש לא בקע ממני.

היום במבט לאחור למדתי לערוך מול עצמי סליחה ומחילה סליחה לילדי, סליחה לאבא של הילדים, סליחה לכל מי שהיה בסביבה שראה אותי במצב הזה. וחווה את הקיפאון הזה מולי.

לא יכולתי לספר אותו לאף אחד, נכנסתי לנעילה פנימית של שתיקה.

שתיקה רגשית שתיקה מנטלית.

מדטתי כל היום על אותה הנדנדה במרפסת, עם אוזניות על האוזניים ומעשנת סיגריות בשרשרת אחת אחרי השנייה.

קמה להכין לאכול, כביסות, החלפות, הלבשת הילדים, מקלחות, השכבות שינה.

כאשר על כל זה אני מבצעת את הפעולות כמו מכונה, שום רגש, ריק.

אני פועלת על אוטומט

נכנסתי למצב הלם, המעבר החד בין העולמות השאיר בתוכי חותם, ולא ידעתי איך לאזן את המעבר הזה.

מאמא שמחה וצוהלת ועושה שטויות בכל הזדמנות עם הילדים, ננעלתי על מנעול ובריה.

לא זאת הייתה כוונת המשוררים הזוהרים שם שלמעלה שזימרו לי מנגינות של אורות. אז מה העיר אותי בסופו של דבר?

קצת לפני סיום הסגר, אבא של הילדים כבר לא יכל יותר, הוא היה חייב להוציא את כולנו לאווור מחוץ לעיר.

העמים את כולם על הג'יפ שלו, אני ישבתי ליד, לא במצב של לנהוג, גם ככה לא רציתי את הנסיעה הזאת, אבל לא בא לי להתנגד יותר, שיעשה מה שצריך, אני כבר מזמן וויתרתי.

הילדים שמחים וצוהלים מאחורה, נסיעה של שעה וחצי עד למושב בצפון לאחותו ולבני הדודים שישחקו עם הילדים.

משטרות ומחסומים בכל פינה, לא עצרו אותנו, המשכנו ליסוע.

הגענו לשם, כהרגלי בקודש, אני לא שותפה לחגיגות משפחתיות וברחתי ישר לאיזו פינה כדי שאף אחד לא ידבר איתי, זה היה משהו שבשגרה, לא אהבתי אף פעם להתערבב.

הייתי יושבת בצד או בחוץ מעשנת כמו קטר.

הגיע שעת אחרי הצהרים, האב החליט שמספיק, הגיע הזמן לחזור הביתה.

הילדים אף פעם לא חגורים כיאה לילדי מושבה שובבים, הם היו מתירים את עצמם מהחגורות בכל הזדמנות או וויתרנו להם.

מחסום ביציאה מהמושב, אין ברירה, ואין גם איך לחזור אחורה בחזרה.

הילדים מקפצים בקולות צהלה מאחורה, ואבא של הילדים נכנס ללחץ.

מי שזוכר, יציאה ללא סיבה בזמן סגר תעלה 4000 שח. ואז הוא ניסה לתכנן:

"תקשיבי, אם ישאלו אותך תגידי שיצאנו בגלל איזשהו... כך וכך" אמרתי לו "במילים אחרות אתה רוצה שאשקר? לא יקרה" הוא נלחץ,

"מה עושים עכשיו, איזה שטות זה המשטרות כאן" אמרתי לו "אתה רצית לצאת, אני רק זרמתי איתך, אני לא משקרת, אם ישאלו אותי אגיד את האמת" אב הילדים מכיר אותי דיי טוב בחלקים האלו, ואז הוא הוציא משפט מהפה שהפליא אותי מאד.

"תקשיבי, אני בשלב הזה מוכן להכל, הכל, תעשי ג'די".

מי שלא יודע מה זה ג'די,

אלו פעולות לא טבעיות שהייתי עושה שהיו בנוכחותו, במילים אחרות, תעשי משהו לא טבעי רק תוציאי אותנו מזה.

אמרתי לו, "הרי גם יקרה לך נס מול העיניים אתה סותר אותו, אתה לא מאמין בכלום, אז למה? תשלם 4000 ש"ח וזהו, רק מה שהעיניים שלך רואות אתה מאמין" מכונית אחת לפנינו נשארה.

הניידות הורידו מכונית אחרי מכונית מהכביש, הוציאו אנשים מהמכוניות שלהם, פתחו להם את תא המטען, הם לא פסחו על אף אחד.

אנחנו לא רק נחטוף קנס אחד, אנחנו נחטוף כמה, גם על הסתובבות בזמן סגר, וגם הילדים לא חגורים.

הוא ענה לי "אני מבטיח, אני מאמין, את יודעת שאני מאמין, תוציאי אותנו מזה, אני מאמין להכל, רק תעשי ג'דיי"
עדיין הייתי בין העולמות בימים האלו.

פתחתי עיניים ומיקדתי אותם על השוטרים, הרמתי את הידיים באוויר והזזתי אותם לצדדים ואמרתי:
"אתם נכנסים למכוניות שלכם ואתם נוסעים".

המכונית שלפנינו עם תא מטען פתוח, הנהג מחוץ לרכב השוטרים לידו ממלאים פרטים.
השוטרים קפאו באותה השנייה.

אב הילדים ראה את השוטרים הולכים כמו זומבים, כאשר הנהג שמחוץ לרכב שלפנינו לא מבין מה קרה פה.

הם הסתובבו, נכנסו לניידות שלהם שמשני צידי הדרך, ונסעו.

לא הזזתי שריר בפנים שלי.

אב הילדים הסתכל עלי, אמר לי,

"זהו, את נוהגת, את כמו קמע של מזל טוב, אני אשב לידך".

חייכתי, אולי, אולי יש תקווה כאן.

התחלתי לנהוג ואני מרוכזת בכביש, כבר חשוך, הילדים בחלקם נרדמו מאחור, ואב הילדים מתעסק עם הנייד שלו.

לפתע אמרתי לו "חבר שלך בשם... שולח לך הודעה" הוא הרים אלי מבט של איזה שטויות את מדברת, נכנסה הודעה שתי שניות אחרי שאמרתי את זה, מאותו החבר.

מכאן זה הפך להזוי בכל קנה מידה. לא שמתי לב מה אני עושה, הייתי במצב "פעור"

תיארתי לו את אופן ההתכתבות, עד לרמת התכנון של מה הקבוצה שלהם עושה, מה הם קבעו ומה הם מתכננים וכל זה כאשר העיניים שלי על הכביש ואני צופה את ההודעות שהוא מקבל עוד לפני שהן נשלחות.

ההלם של אב ילדי הגיע לשיא. הוא שמר על שתיקה.

"מה עוד היא יכולה לקרוא שאני לא רוצה שהיא תראה בטלפון שלי, אוי ואבוי, היא רואה הכל"

שמעתי את המחשבות שלו כמובן,

המחשבות של כולם מדברים כל הזמן, צריך רק להקשיב, והייתי במצב הקשבה מוחלט.

הגענו הביתה, הכנסנו יחד את הילדים למיטות, כולם ישנו, הכנתי לנו קפה, ובזמן שאני במטבח, אמרתי לו,

"גם את זה שמעתי, ביטלתם את התכנון למחר",

כאן הוא נשבר ונכנס ללחץ.

"מה עוד את רואה? תני לי את הפרטיות שאני צריך"

אמרתי לו "אתה רצית לדעת איך אני עושה את זה, אבל סתרת כל חלק לא טבעי ממה שקרה סביבנו במהלך השנים האחרונות, אני נותנת לך טעימה מתוך העולם שלי איך זה להיות ערום, לדעת שאני רואה את כל זה, ולשתוק, כך נפלתי חולה, אבל לא עוד"

הוא הבין.

הוא איש טוב ואבא נהדר, אך העולם שלי הפחיד אותו, הכרתי את זה טוב מאוד מכל חיי.

שלא יראו שלא ישמעו שלא ידעו, כדי שלא יפחדו.

לכל אדם יש את הסודות שלו וזה בסדר, אך יש נשמות שהגיעו לכאן שונות עבור משימה מסויימת אולי אפילו כמה.

מאותה הנקודה נפלה בי ההבנה, ריחמתי עליו, הבנתי כמה אטומה הייתי, הוא עבד קשה כדי לפרנס את המשפחה, ואני עבדתי קשה כדי להחזיק את כל זה שלא יהיו לו דאגות בתוך הבית.

אני טיפלתי בתוך הבית הוא טיפל בחוץ.

זאת הייתה החלוקה וזה עמד להשתנות.

אני לא ידעתי את זה, וגם הוא לא ידע את זה. הגענו לשבר שממנו לא ניתן לאחות בחזרה את השברים.

ראיתי את השינוי בתוכי, שהשם שהחליפו לי, עשה לאורך השנים האלו-

"הודיה" זה לא השם שנולדתי איתו,

הגיע הזמן לחזור בחזרה הביתה - עדכנתי את כולם שהשם שנולדתי איתו הוא "אורליה", ואני מחזירה אותו לחי,

השם הקודם נגנו יחד עם כל מה שהיה כרוך בו בכל אותם השנים.

ההבנה הרגשית הגיעה למלואה.

כל האסימונים נפלו בבת אחת.

למחרת בבוקר קמתי למיטות של הילדים ופרצתי בבכי.

נכנסתי לילדים למיטה, חיבקתי אותם חזק וביקשתי סליחה סליחה על כל התקופה שהייתי אטומה סליחה שהייתי יכולה להיות טובה יותר

נישקתי אותם בלי סוף, הם נישקו אותי, הייתי חייבת להגיד להם משהו שטוטי כהרגלי,

"ילדים כולכם מנשקים אותי בבת אחת שאני לא מצליחה לזהות של מי הנשיקות האלו, אתם כמו ערימת ילדים אינסופית על הפרצוף שלי"

הם צחקו חזק "אמא את מצחיקה" היה על מצב קבוע איתם,

אמרתי להם "זהו, אמא חזרה ובים טיים, עכשיו אני כולי שלכם וכולי עבורכם".

פרק 18 - מפגשים מהסוג החמישי

חודשים לפני,

עזבתי את הבית עם הילדים לתקופה קצרה אצל אימי, נקודת השבר הייתה הפערים שידעתי שאני צריכה לעשות, לעומת הרצון של אבי ילדי לשמור על שגרה ללא שבירת רצפים,

"תשאירי את מה שהיה כמו שזה היה, עדיף לעד, ולא..."

לא אהבתי את ה "ולא" וחזרתי לבית שלו.

אבל לא לגמרי שלמה, קיבלתי את כל הסימנים שאני צריכה להתחיל לפעול.

אני עקשנית, מודעת למינוס הזה.

אם אני מתחילה משהו אני חייבת להשלים את המשימה שלו, אז החלטתי שאני משנה כיוונים, גם בבית, חדר השינה ירד לקומה למטה, ואת הילדים כולם העליתי לקומה למעלה,

החדרים אמנם היו פשוטים מאד, אבל סידרתי להם באופן שיהיה להם חמים ונעים, הם אהבו לישון יחד, זה תמיד היה כך, וקל יותר עבורי להתחבק עם כולם לפני שהם נרדמים, לנגן להם ולשיר להם במקום אחד.

ואחד אחד לעטוף אותם עם צלילים חיבוקים ואהבה אינסופית, לתוך עולם החלומות כאשר הם בתדר יפה ונעים.

את החדר של הבת השנייה יעלי, שהייתה בגיל ההתבגרות, גם העברנו למעלה,

אהבתי את החדר הזה, הייתי מבילה בחדר של הבת שלי בכל זמן שיכולתי,

את כל הכביסות הייתי מעלה לחדר שלה כדי לקפל אותם שם, בכללי, החדר הזה היה עם חלון שפונה לטבע של עצים, וזו הייתה פינת השקט שלי בתוך המקום הסגור שהבית היה ממוקם, שהשאר לי תחושת מחנק קל באופן תמידי,

אני קלסטרופובית במובן מסויים.

הסיבה שאני מספרת לכם על החדר הזה, בעקבות האירועים שקרו לאחר מכן.

מקפלת כביסה בחדר הזה, שעת בוקר מוקדמת, לקחתי את כל הילדים למוסדות החינוך, זו הייתה תקופת בין המרווחים של הסגרים.

הבית שקט, ואני חוזרת לעבודה משמרת - 1 דהיינו, כל מה שקשור בתפעול המרכזי של בית של שישה ילדים, שני מבוגרים, ושתי קומות,

ויש לי זמן קצוב עד לשעה 12 שאז בדרך כלל "הצלצול הגואל" (שגואל את הגננת) מהגן, שמבקש ממני לקחת את הילד התאום המיוחד שלי הביתה ארבע שעות לפני הזמן, כי "הוא בטנטרום היומי".

אוקיי, חייבת להספיק, אבל היי, למה שמשוהו יעבור שגרתי אחרי החוויה החוץ גופית?

אני מרגישה שאני לא לבד בחדר. החלונות פתוחים לרווחה, החלון הזה היה ללא תריסים, רק זכוכית ומקיר לקיר, זה היה חדר ישן וכנראה עם מרפסת שהסבו אותו לחדר.

אני מפסיקה את קיפול הכביסה, מסתכלת ישר על חלל החדר ואני רואה יישות עם "בגד" שצמוד לגוף עם עיטורים סגולים וזהב, היא מחייכת חיוך מושלם שחושף שיניים מושלמות, העור שלה לבן זוהר פנינה,

אין לה שיער, אבל היא יפה מאד,

זה ארך שתי שניות.

מצמצתי פעם אחת.

המוח לא הספיק לעכל מה זה.

מוצאת את עצמי בקומה למטה, יושבת בחדר הסופי ובוהה בתקרה.

רגעעעע, מה השעה?

השעה אחת בצהריים, אויי ואבוי, שלוש שעות!

לאן נעלמו שלוש שעות במצמוץ אחד? ומה אני עושה בקומה למטה?

צלצלתי מהר לגן, אמרתי להם "תתמודדו" אני אגיע בארבע לקחת את כולם באותה השעה.

עליתי מהר לקומה למעלה, הבגד האחרון שהחזקתי ביד כשהתחלתי לקפל אותו, היה על הרצפה, שאר הערמה נשארה מקופלת, פלוס ערימה שלא קופלה עדיין, אוקיי הכל במקום.

יורדת בחזרה למטה, אני לא מבינה.

שנייה אחת יש כאן יישות, יפיפייה, אני חייבת לציין, לא משהו שאני לא רגילה לראות, זה דיי על בסיס קבוע,

אבל הפעם זה היה שונה נעלמו לי שלוש שעות מהיום, אני רוצה לדעת מיד מה קרה פה!

התיישבתי על אותה הנקודה האחרונה שזכרתי שישבתי ואמרתי בקול

"אני יודעת שאתם יודעים שאני מדברת איתכם עכשיו, אם אני לא אקבל את הזיכרון האבוד שלי בחזרה אני לא עושה שום עבודה רוחנית, תשכחו מזה, אני לא אעזור לאף אחד, לא אעשה מוזיקה, לא ציורים, כלום מזה לא יצא החוצה, אני יודעת שאתם צריכים שאוציא את זה בגלל התדרים, לא יקרה, מבחינתי קחו אותי עכשיו, או את מה שקרה פה כשאתם מוחקים לי את הזיכרון? היה לכם ברור ששלוש שעות אבודות, אני אשים לב, כן?"

לא זזתי מהמקום, ואמרתי זאת בביטחון מוחלט.

באותה השנייה קיבלתי זרם חשמלי חזק לתוך הראש שלי כל הזיכרון של מה שקרה באותו טווח הזמן האבוד, חזרו אלי באלפית השנייה - וואו הם טובים.

אבל למה רק באיומים הם מבינים, לא היה יותר פשוט להשאיר את זה ככה?

מה שאני הולכת לשתף כאן, אני מביאה כמו שזה ולא מעניין אותי מי יגיד אחרת, זו החוויה המוחשית שלי בתוך המימד הזה.

בתוך טווח השלוש השעות, שנייה לאחר שהישות המקסימה הגיעה אלי, היא החזיקה אותי בעדינות ועברנו דרך החלון הפתוח לחללית שהייתה מעל הבית בקו ישר מעל לעננים - אור יום, אנשים כנראה שמו לב רק לצללית, אין לי מושג, זה לא הטריד אותי,

האנושות בימים האלו גם ככה בתדרים כל כך נמוכים שהם לא ישימו לב אם פיל יתחיל לדבר איתם, כשהוא הולך על שתיים.

בתוך אותה החללית שהייתי, פגשתי ישויות ממספר סוגים, רובם נראים משימתיים מאוד, ומבצעים פעולות נמרצות והכנות גדולות, שהם זזים ממקום למקום בחללית הענקית שלהם,

הסיבה שהם הביאו אותי לשם הוא לבדוק את ההתקדמות של קצב ההחלמה שלי ולהוסיף שדרוגים נוספים ברמה התאית בתוך המימד הארצי, לקראת הבאות.

אחד המדריכים שהיה שם, היה מוכר לי אבל לא ייחסתי לזה חשיבות, הוא פעל נמרצות לחלק הוראות לקבוצה של ישויות,

הכל היה קדחתני מאוד, כולם ממהרים, למה הם ממהרים? החללית הזאת עצומה, ראיתי את הפלנטה הזאת מלמעלה דרך החלון השקוף המעוגל. מיד לאחר מכן הובילו אותי לחדר תדרוך.

בחדר הזה שמו לי בגד שהולבש עלי ברמת הדיוק התאי של ה-DNA שלי.

הלכתי איתם לחדר אחר, הביאו לי קריסטל כהה ואמרו לי קחי, זה נשק אבל הוא לא נשק - נשק שהוא לא נשק? אוקיי, הם הסבירו לי מה זה עושה ואיך אני יכולה לעבוד עם הקריסטל הזה.

המדריך שהיה עם השיעור עד לכתפיים והיה נעים אלי, לקח את הקריסטל הזה והניח אותו על הלב שלי בצד שמאל.

עבר לי בראש: "מזל שאין לי ציצים, זה יכל להיות מאד מביך", שמעתי את המחשבות שלי מתורגמות בקול. הם צחקו חזק, וגם אני, הכל שקוף שם, זה היה משעשע ומדהים.

הם ערכו לי תדריך מהיר ומפורט על התפקיד שלי בספינה הזאת, כי לא בעוד הרבה שנים הם יצטרכו את הפעולה שלי להעלות נוסעים, וזה משהו שאני חייבת לדעת, ברור שאני בעניינים.

ראיתי את מערך הטיסה, מסלולים, ומשימות מיוחדות, ולכל אחד ואחת היה תפקיד חשוב שם.

הם הראו לי את הקוד הייחודי שהגעתי איתו והוא בקרוב יקבל עוד מספר הפעלות.

כך שהם אמרו לי שכנראה אלקח עוד מספר פעמים כדי לקבל עוד שדרוגים.

הסתכלתי על האיש הנמרץ עם המבט הרציני אך מבודח, עם השיעור החום היפה והמלא עד לכתפיים, וואו מה זה הרגש הזה, הלב שלי התרחב, ידעתי שאני מכירה אותו, אבל מאיפה.

התדריך המלא הסתיים לעת עתה, צריך להחזיר אותי למטה, הם יושבים בין המימדים שלנו, אך הם יכולים להיראות במימד הזה בכל עת שהם ירצו,

הם יכולים לזוז ממקום למקום דרך קיפולי זמן בתוך המימדים הדחוסים והפחות דחוסים, הטכנולוגיה שלהם מאד מתקדמת, זה היה מוכר לי מאד.

החללית שלהם ירדה למטה עד מעל לעננים מעל הבית שלי, והם החזירו אותי דרך הקומה הראשונה למטה.

אין,

הייתה לי הרגשה שאני אצטרך לעשות משהו שישאיר אותי עם שאלות, אני שמה לב לכל שינוי בתוך המטריקס הזה, זה היה גאוני.

נכנסתי לחדר האחרון יחד עם המלווה היפיפייה שלי, היא הניחה יד על המצח שלי - והיא נעלמה באלפית השנייה, כאשר זה הסתיים.

מיותר לציין שאת החוויה הזאת סיפרתי רק לקרובים ביותר, שהתחילו לחוות תופעות פראנורמאליות בעצמם.

עדיין קורונה, כל מי שבסביבה שלי חוסן, כנראה אני היחידה ואולי עוד בודדים לא חוסנו, זה לגמרי צמצם את היציאות שלי למרכזים הומי אדם.

אהבתי את זה.

אם אין לי תו ירוק אני מסומנת ומסכנת את הציבור.

אין לטוס, אין קניונים, אין בתי קולנוע, אין מסעדות, בגדול על כל זוגית של חלון ראווה היה את התו "אין כניסה ללא תו ירוק".

זו התקופה המאושרת בחיי, וואלה, אני פטורה מכל האירועים האלו שכל כך לא אהבתי ללכת אליהם. חלום.

מתוך המקום הזה הייתה לי את ההתמודדות עם בני האוטיסט ועם בני הגדול שהתחיל כיתה א' היישר לקורונה,

הוא לא נכנס לשיעורי ה-ZOOM ואני לא האצתי בו, היו לנו דברים חשובים יותר לעשות יחד, ובימים האלו לימדתי אותו את כל מה שיכולתי מעבר לגבולות הקופסה שנקראת לימודי "ליבה".

בין המרווחים של הסגרים.

סגר נוסף אבל אפשר לטייל ברחובות הסמוכים.

יצאתי לרחוב יום אחד לטיול בתוך השכונה עם בני הגדול, טיול התאווורות.

היה לי מנהג מסויים שלכל ילד היה את היום המיוחד שלו ביחד איתי והיינו עושים את כל מה שמשמח אותם, הייתי כולי שלהם ביום שלהם.

באותו היום, היה היום של בני הגדול, ויצאנו לשכונה לנשום קצת אוויר, הילד הזה כל כך דומה לי, הוא היחיד שלא ביקש צעצוע יקר, או לשבת במסעדה או בית קפה, הרגישות הגבוהה שלו למקומות שאני לא יכולה להיכנס אליהם כי אני לא מחוסנת, היא מהגבוהות ביותר שיכולתי להתחיל להבין מילד בן 7.

והוא היה מספר לי את החוויות הלא טבעיות שלו שהוא עובר, הרגשתי דו"ה וו.

הילד המיוחד המדהים הזה, הוא אני.

מתוך המקום שהוא מספר לי שהוא שומע מחשבות של אנשים, הוא רואה שדות אנרגטיים כולל צבעים, ועוד המון דברים מדהימים שיכולתי להסביר לו על כל שאלה שהוא רצה לברר.

אנחנו רואים מרחוק איש ואישה מבוגרים רוכנים מעל פח עירוני. עצרנו.

שעת צהרים, הם מביטים לצדדים, ורוכנים מעל פח, מה הם עושים? הילד המיוחד שלי ישר אמר "אמא הם רעבים, הם מחפשים אוכל" התחבאנו מהר ליד אחת הסמטאות כדי שלא יתביישו והסתכלנו, הם הוציאו שאריות אוכל ושמו בשקית, האנשים האלו רעבים.

אני לא אתן לזה לקרות, כל הדם עלה לי לראש, אנשים שחסכו לפני הקורונה והיו להם מאגרים רזרביים, הצליחו לשרוד את התקופה הזאת.

ואנשים מבוגרים שחיים על קצבה? מה איתם? או אנשים קשי יום שנאסר עליהם להפעיל עסק עצמאי? אנשים הסתובבו עם חור בכיס ברחובות, שוברים את הראש איך להאכיל את המשפחות שלהם.

אמרתי לבן שלי

"יש לי רעיון אנחנו נחזור הביתה עכשיו, שנינו אוהבים להיות במטבח ויש לך לב זהב, בוא נכין להם מאפים טעימים, ונהיה בגינה

הציבורית ונגיד לכולם שמי שירצה שיבוא וייקח בחינם, מה אתה אומר?"

הבן שלי התרגש כל כך ואמר "כן, כן בואי נעשה את זה ביחד, זה גם היום שלנו, אז נהנה ממנו בזה שנעזור לאנשים שלא יהיו רעבים וזה גם ממש ישמח אותם"

נכנסנו למטבח, שמתי מוזיקה שאנחנו אוהבים, הפעלתי את התנור, את המיקסר והתחלנו להכין מאפים מכל מיני סוגים, ואני שומעת את ההתרגשות, השמחה והאכפתיות של הנתינה של הילד המיוחד המופלא שלי עם הלב הכי רחב ואוהב שהכרתי בחיי.

סיימנו לאפות, כבר שעת ערב, לאן נצא בשעה הזאת, שאר הילדים רעבים פלוס תאום שדבוק לי באהבה רבה לרגל, תמיד אמרתי שהרגל שלי קיבלה הכי הרבה אהבה מהילד הזה באותן השנים...

שאת כל המאפים הם אכלו בעצמם באותה ארוחת הערב, בכל זאת, שישה ילדים, פלוס מבוגר אחד, זה היה יום ארוך.

אני רגישה לגלוטן, אז לא הצטרפתי לחגיגה, אבל החיוכים המרוצים שלהם היו שווים הכל.

חשבתם שאני אוותר נכון? יום למחרת היה היום של התאומה יחד איתי, גיברת פלפלת קטנה ומתוקה מאין כמוה, עם חיוך שובב שמגלה גומה עמוקה ומתוקה.

נכנסנו למטבח על הבוקר, היה יום שישי, עדיין אין גנים או בתי ספר, כולם בבתים, מוסיקה כיפית, וכאן נרתמנו למשימה,

כולם היו במטבח, הם אהבו לשבת לידי כאשר אני אופה ומבשלת, הריחות מילאו את כל השכונה.

סיימנו לאפות.

שמנו את הכל בכלים חד פעמיים, והבת שלי התאומה המתוקה שהייתה אז בת שלוש, עזרה לי לקחת את כל זה לגינה הציבורית, ישבנו וחיכינו, אף אחד לא בא, זה לא היה משנה, זה היה היום שלנו לנתינה וזה היה קסם בפני עצמו.

חזרנו הביתה עם כל המאפים ואמרתי לילדים:

"תקשיבו חבר'ה, יש לי מלא ילדים, כוללככם שלי, יצאתם ממני, כל אחד מכם דפק כניסה דרמטית מתוכי, לעולם הזה - ונראה לי שלא סתם, אז בואו נועיל בצורה חכמה".

הילדים צחקו חזק,

יש.

זאת הוויברציה שאני רוצה.

שמנו את כל המאפים בשקיות, ועברנו בקבוצות לבתי השכונה העניים, זה יום שיש, הנחנו את שקית המאפים על כמה דלתות, דפקנו חזק על הדלת והלכנו מהר כדי שלא יתביישו.

שבוע לאחר מכן זה הלך וגדל, השמועה התפרצה, יש בית שאופה מאפים ומחלק בחינם לבתים של אנשים, אמרתי לילדים לשתוק, לא להתרברב, כדי שכאשר נחלק לאנשים אוכל הם לא יתביישו לראות אותנו ברחובות.

הגיעו בשבועות הבאים לאחר מכן עשרות מתנדבים ילדים ונוער כדי להשתתף בפרוייקט הזה של חלוקת הלחמים.

התנור הביתי הפשוט שלי, ומיקסר אחד, יחד עם מאות חלות שהכנתי לבדי מידי שבוע, העלו את המוראל של תושבי המקום.

זה התפשט מחוץ לכתלי המושבה והגיעו אלינו לפתח הבית מערים נוספות לקחת ארגזים של לחמים לחלוקה לכל מי שיצטרך.

הרחבתי את הפעילות לקופסאות אוכל בימי שישי, אוכל בייתי על דלתות המבוגרים, והילדים היו מאושרים מתוך העשייה הזאת.

האירוניה השמחה? הנתינה הייתה חייבת להגיע ללא תמורה, אני רגישה לגלוטן ברמת הרגישות הגבוהה ביותר, שום דבר מתוך המאפים האלו לא יכולתי לאכול, נתינה ללא תועלת אישית עד הסוף, זה היה מדהים בעיני.

זה הוליד את הרעיון הבא.

זה אוכל ארצי, עכשיו צריך להוציא את מה שאני רואה ושומעת גם החוצה.

בנקודה הזאת אני עדיין שרה ומנגנת את הלחנים שלי, רק בין כתלי הבית למשפחה וילדים.

כי יש לי פחד קהל קיצוני, אם זה לא בני המשפחה שלי, אני נחנקת ויוצאת לי איזה יבבה עלובה ורועדת.

אבל אני אעבוד על זה, היה לי ברור.

הציורים התחילו לבטא את עצמם, לא יכולתי לעצור את זה, נכנסתי לאוטוסטרדה של ציורים לפי חזיונות שאני מקבלת, את רובם חילקתי בחינם.

לא ציפיתי לשום דבר רק רציתי לעשות את זה, זה שימח אותי והרחיב לי את הלב.

השמועה התפשטה מהר מישום מה.

יש כאן מישהי שמציירת בדיוק לפי צבעי הנשמה שלכם, והציור תמיד קולע.

אוקיי, אני מבינה לאן זה הולך, התחלתי לקבל הזמנות.

בהתחלה הנשמות שהגיעו אלי ביקשו ציור נשמה, הוספתי מספר מילים, מדוע ציירתי להם את זה, מהם צבעי ההילה שלהם, חוזקות חולשות, מקור נשמתי ומה הייעוד שקיבלתי בקשור עבורם, את כל זה הם קיבלו בשורות בודדות על נייר בכתב יד.

ההזמנות גדלו, ככל שעברו החודשים, זה הרחיב את עצמו למצב של ציור נשמה ודפים מודפסים של 19 עמודים על ההסבר על הציור בהרחבה עמוקה של תקשור עמוק עבורם.

ואז הגיעו בקשות מנשמות לקבל רק את הדף המודפס של התקשור, בלי ציור.

זה הרחיב את עצמו לפגישה אישית של קריאת נשמה, וכך הלאה והלאה.

הייתי כל כך עמוסה בעבודה באותה התקופה, גם עם הטיפול בילדים, וציורים חדשים ומפגשים אישיים וקריאות נשמה, שהלב שלי התחיל להתרחב עוד יותר.

באותה התקופה שהתחלתי את "פרויקט הלחם" הייתי הולכת למספר "מפגשי רוחניות" היו שם כל מיני אנשים מכל רחבי הארץ שרצו להקשיב ללימודי קבלה, והייתי מסוקרנת כדי להגיע ולשמוע.

שמועת המתנדבים לחלוקת הלחם התפשטה מהר, ובהפסקה של אחת ההרצאות יצאנו כולנו החוצה, אני לא מכירה את האנשים, אבל הם רצו לברר אצלי עוד פרטים ולאפות גם ולהתנדב באיזור מגוריהם.

מתקרב אלי בחור צעיר ושאל אותי:

"את זאת שמכינה את הלחמים כל שישי לנוקמים?"

"כן"

"אני לא יודע לאפות אבל אשמח להתנדב להביא את הלחמים שלך לכל מיני מקומות עם הרכב שלי בימי שישי, אני גר לא רחוק ממך ליד המושבה"

"אני אשמח, תודה רבה לך"

אני פותחת את הטלפון שלי ומתחילה להקליד הבחור מסתכל עלי בפליאה

"מה את עושה?"

"אני מקלידה את הטלפון שלך"

"אבל אני לא אמרתי לך את הטלפון שלי!"

סביבינו המון אנשים, והם עצרו את מלל הדיבורים והסתכלו עלי. אני לא מבינה מה הבחור הזה רוצה, הוא עדיין אומר לי את המספר שלו, אני ממשיכה להקליד את סוף המספרים.

"תקשיבי, את מפחידה אותי, אני לא אמרתי לך את הטלפון שלי, תראי לי מה הקלדת"

זה בחור ראציונאלי מאד שהגיע בפעם הראשונה שלו לאותם ההרצאות, אני מראה לו את הנייד,

הוא התחיל להרים את הקול שלו: "אני לא אמרתי לך את הטלפון שלי, זה מספר הטלפון שלי! איך לכל הרוחות יכולת לדעת את זה?" פה התחלתי להתבלבל אני שומעת אותו בתוך הראש שלי.

אבל זה נשמע בדיוק כמו הדיבור שלו, חזק וברור, מה קורה לי? לחצתי על המספר שלו כדי לוודא שהבחור לא צוחק עלי או משהו, הטלפון שלו מצלצל עם המספר של הנייד שלי על הצג שלו.

"איך יכולת לדעת את הטלפון שלי? אני פעם ראשונה רואה אותך, אנחנו לא מכירים, אני נמצא לידך ועוד מלא אנשים, איך עשית את זה?"

"אני לא עשיתי כלום, אתה חשבת את המספר בראש שלך?" "כן, סידרתי את המספר בראש שלי שכאשר תשאלי אותי אני אמסור לך אותו"

התחלתי להילחץ.

בראש שלי זה נשמע בדיוק כמו הקול שלו,

חייבת לכבות את הדבר הזה בראש שלי, אין לי כוח שעוד פעם יתחילו לפחד ממני, אבל זה היה חדש, תמיד שמעתי מחשבות של אנשים אבל הפעם זה היה חזק, והיו עדים, ולא היה מקום לטעויות כמו שתמיד אמרו לי, זה "נדמה לך" שאת שומעת מחשבות, זה לא באמת, זה בראש שלך".

הקלדתי את הטלפון של הבחור וצלצלתי כדי לוודא שזאת לא מתיחה עלובה, הטלפון שלו צלצל וסביבינו היום עשרות אנשים עדים לדבר הזה.

השמועה פשטה מהר, והזמינו אותי לתכנית של איש ידוע בתחום שניסה לדובב אותי על טלפתיה ושמיעה על חושית, ניסיתי לקבור את עצמי מבושה, זה לא משהו שאני מתגאה בו, לא רוצה שאנשים יפחדו לחשוב במחיצתי.

הבחור המדהים הזה הפך למכר מאד טוב, הוא היה מגיע להתנדב כל ימי שישי לחלוקת הלחמים, ו...עזר לי להתגבר על הפחדים שהיו לי באותה התקופה לשיר ליד קהל

הוא היה מגיע עם עוד בחורה מהממת ואהובה לליבי עד היום, שהייתה באותה ההתקהלות, והם היו "הקהל" שמקשיב לשירים שלי.

השליחים של הבריאה נמצאים בכל מקום בו הלב שלכם רחב לנתינה, היכולות שלכם יפתחו ויתעצמו, והם תמיד יעזרו לכם לטובתכם העליונה.

מיותר לציין שלא כיביתי את היכולת הזאת למרות כל החששות
שהיו לי בנוגע לזה טוב שלא ביקשו ממני לגלות מספרי לוטו...
זאת הייתה תקופה שמחה ומדהימה אז למה לא לתת עוד דחיפה
קטנה מהמלאכים השומרים שלי, יאללה, בכיף שלהם הם העבירו
אותי לשלב הבא.

פרק 19 - "זה נראה בדיוק כמוך"

כאשר מגיע רגע בו צריך להבין את המהות העמוקה של היומיות שלנו, אין מצב להגיד "פוס" תעצרו את החיים אני רוצה לרדת.

הרכבת הזאת כבר יצאה לדרך, והיא בתנועה מהירה מאד בשבילי החיים.

באותה התקופה מכרה הייתה צריכה לעבור דירה, היא הייתה חד הורית עם שני ילדים, בחורה צעירה ותוססת, היא הייתה צריכה עזרה, הגעתי עם עוד מכרה לארוז לה את הבית.

מספר ימים לפני פייסבוק שלח ללא ידיעתי "באג" לכל 4000 החברים שהיו לי בזמנו בפייסבוק, אבל אין לי מושג, אני כמעט לא נכנסת לרשתות, אין לי את המותרות של הזמן הפנוי הזה כאשר היומיום שלי עמוס עד אפס מקום.

מישום מה נכנסתי להודעות ונכנסה הודעה אחת ויחידה, מוזר.

מי זה? האיש הזה שלח לי הודעה כזאת

"את בטח לא שמת לב אבל פייסבוק שלח הודעות מהחשבון שלך בשם "זה נראה בדיוק כמוך", אז רציתי להגיד לך לא לפתוח את זה, אני מניח שזה לא משהו שאת שלחת, רק רציתי ליידע"

איש נחמד, תודה רבה, אבל היי, הלב שלי קפץ.

האינסטינקט הראשוני שלי היה מאד מוזר בעיני, שלחתי לאיש הזה "תודה רבה, עכשיו רק שמתני לב שזה שלח את זה לרשימת החברים שלי, תודה על שימת הלב וסליחה"

ו - שלחתי לאיש הזר שיר שהקלטתי באולפן ולא הוצאתי אותו החוצה, שהיה קאבר של שיר לועזי שערכתי לו עיבוד, שלחתי את זה לאיש, ואמרתי לו,

"זה לא אופייני לי, אבל אני לא שואלת שאלות, אני שולחת אליך את השיר הזה כי אני מרגישה שאתה צריך לקבל השלמה אנרגטית".
ו...שכחתי מזה.

באותו היום של מעבר הדירה של המכרה, קיבלתי הודעה נוספת, האיש שלח לי הודעה שהוא ישמח לדבר איתי עוד על רוחניות.

על רוחניות, כן, אני אוהבת, הנה אחד שמבין עניין, האנרגיה הייתה נעימה לי, מאד לא אופייני מבחינתי, מסרתי את מספר הנייד שלי לאיש זר?

וואלה, כן, מסרתי לו את הנייד שלי, אוקיי, נקשיב לקול הפנימי כנראה יש כאן משהו שאני עדיין לא הבנתי.

האיש הזר מצלצל אלי כאשר אני באמצע האריזות של אותה המכרה, אמרתי לה, אני שנייה חוזרת...

השנייה הזאת הפכה לכמעט שעה.

האיש הזר שהיה מעבר לקו הטלפון, היה גנאדי, בעלי האהוב.

באותה התקופה כמו שאתם מבינים, שנינו היינו בקו השבר של מערכות היחסים שהיינו בהם, ושנינו חזרנו בחזרה לבתים כדי לאחות בחזרה את השברים שנוצרו באותה השנה.

כך שהשיחות היו עניינות בלבד, ללא רקע רגשי מעבר לשיח אינטלקטואלי רוחני,

מישום מה ראינו שאנחנו עשויים מאותו החומר, חלוקת הידע הרוחני קלחה בצימאון שלא ניתן להרוות אותו, אני חלקתי איתו את כל מה שאני יודעת, והוא חלק את המימצאים המחקריים שלו באותם השנים,

לא עניין אותי להסתכל מה הוא עשה או עושה ביומיום, הוא סיפר שהוא מטפל משהו עם נשימות, לא ידעתי מה הכוונה אבל אוקיי, ואני סיפרתי לו שאני עושה ציורים, מוסיקה וקריאות נשמה.

שם זה נגמר, התחלתי לחלוק איתו מידעים רב מימדיים אחת לתקופה, תוך כדי שאנחנו ממשיכים בשגרה יומיומית של גידול ילדים ובני המשפחות שלנו.

הבהרתי שהכוונה חייבת להיות טהורה לחלוטין, חלוקת מידעים מרובדים אחרים, לא מעבר.

פרק 20 - הצליבה

עולם הרוח, אוהו, מהו עולם הרוח?

לא היה לי מושג.

ידעתי רק את מה שאני יודעת מתוך החוויות האישיות שלי.

טלוויזיה לא עניינה אותי מעולם.

לילדים היה מנהג משעשע כל פעם שהם היו רוצים לראות איזשהו סרט הם היו שואלים אותי

"איזה סרט לשים לנו, כדי שתירדמי בו?" אני לא כיפית בעניין הזה, הם גם היו אומרים לי את זה כל הזמן.

אין סרט שהם שמו שהצלחתי להחזיק בו מעמד מעבר לחצי השעה הראשונה, לפני שאני משתעממת ונרדמת.

מבחינתי זה היה אקו עלוב לעולמות האחרים שחוויתי בחוויות ישירות, אבל כולם נהנים מזה אז הייתי יושבת איתם.

בבוקר, הייתי מקבלת תמונות שלי בתנוחות שינה שונות, עם פה פעור, שיער סתור, שהילדים היו מצלמים אותי עם פרצי צחוק גדולים, אין ספק, טנק יעבור מעלי כאשר אני ישנה ואני לא אתעורר מזה.

הטלפון שלי מלא בתמונות משעשעות שהילדים צילמו אותי לאורך השנים, כאשר הייתי קמה, היה עלי איפור בגוונים שונים על הפנים, מדבקות, משחות שונות, נצנצים ועוד ועוד.

הייתי זורמת איתם

"מעניין מה אני אפגוש כאשר אלך למראה הבוקר, הא? מה אתם אומרים?"

והם היו צוחקים בצחוק גדול ומלא בהנאה, ומושכים אותי בידיים הקטנות שלהם למראה במקלחת, כדי שאעשה מבטים מופתעים וקולות משונים על מעשי הקונדס שלהם.

באותה התקופה התוודעתי לאנשים בתוך "עולם הרוח", לא הבנתי למה צריך את זה, סלדתי מרבנים לאור ההיסטוריה שלי איתם, הם לא נחשבים לרוח בעיני, אבל יש "רבנים" מסוג אחר, אוקיי זה מעניין.

בוא נקשיב,

עוד בתקופה של המגורים שלנו במושבה בשרון, התחלתי להקשיב למספר הרצאות של אחד האנשים מעולם הרוח, זה היה מאד מעניין,

ו..היי הוא יודע הרבה דברים שידעתי אותם והוא לא פוחד להוציא את זה החוצה, כל הכבוד, זה איש אמיץ, הוא אומר את האמת שלו בלי לפחד ממה יגידו עליו.

המשכתי להקשיב.

באותה התקופה של הקורונה והסגרים, סירבתי לשים מסיכה על הפנים, שלא לדבר על להתחסן או אפילו להיבדק, שום דבר מתוך זה לא ייגע בי, ולא עניינו אותי הלחצים מהסביבה.

והנה, האיש הזה שמדבר בקול בוטח, הוא מעולם הרוח, הוא אומר בדיוק את אותו הדבר, אני אסע לאחת ההרצאות שלו, אולי אני לא לגמרי לבד במערכת הזאת.

נסעתי.

פגשתי את האיש, הוא חזק מאד, הוא קלט אותי מתוך עשרות אנשים שהיו מגיעים מדי שבוע להרצאות שלו, והוא היישיר אלי מבט והסתכל אלי, ניגש ואמר לי: "שתדעי שאת מתקשרת". לא הבנתי מה הכוונה שלו.

הוא חידד את העניין, אני רואה את האנרגיה שלך, את "רואה".

"כן, אני רואה, אבל לא במובן הארצי, אבל אסור לי לדבר על זה, אסור לי להראות את זה" הוא הסתכל עלי במבט מאד רגיש ומבין "עברת הרבה, הא?" "כן, זה לא בטוח לדבר על זה, למדתי שאת כל זה אני אשמור לעצמי" "שתדעי שכאן את יכולה לדבר על זה, אנשים לא יפחדו מזה שאת רואה ומתקשרת, כאן זה מרחב בטוח"

אוקיי, זה היה מעניין אולי באמת אפשר סוף סוף "לנוח" ולהיות אני?

המשכתי להגיע לעוד מספר שיעורים, הכרתי אנשים שם והם לא פחדו ממני, ההיפך, הם התרגשו כאשר יכולתי לומר להם דברים לעומקי הנשמה שלהם, לאט לאט החשש שלי התחיל להתפוגג.

בטחתי באיש הזה, הרגשתי בטוחה לספר את כל מה שאני יודעת על העולמות שמעבר,

הוא היה מתפאר בעיני המורים שלו, תראו מה אורליה יכולה לעשות

"אורליה תראי להם, הנה תחשבו על מישו והיא ישר תראה אותו ותגיד לכם"

הייתי שמחה, מדהים, הם לא פוחדים, הם אפילו מתפלאים איך זה הגיוני, אבל זה אפשרי, ידעתי שכל אחד יכול לעשות את זה.

האיש היה מצלצל אלי לשיחות של שעות ארוכות והיה מתייעץ איתי על עניינים שלו, והייתי עורכת עבורו תקשורים בכל זמן שהוא ביקש, היה לי טוב, לא מתחבאת יותר, זה הרגיש כמו חברות אמיתית נטולת אינטרסים, משהו טהור שלא רוצה ממני כלום, רק שלא אפחד להראות את האור שלי החוצה.

ובבית פחדתי.

תקופה ארוכה, והילדים שלי מתחילים לדבר על חזיונות שהם רואים, גלגולים שלהם ועוד דברים, הרגשתי שטבעת החנק סוגרת עלי, אני יכולה לשתוק רוחניות, אבל הילדים לא יכולים לשתוק רוחניות.

השיחות האלו התרחבו לשיחות עם אנשים שהיו בשיעורים האלו והם רצו לדעת דברים, ותמיד הייתי עונה לכולם, הרגשתי טוב, הרגשתי שאני יכולה לתת אמון,

"זה לא עולם הרכבים, זה עולם הרוח והוא שונה מעולם הרכבים".
הרגשתי בתמימות

אני כמובן מספרת לאבא של הילדים שאני נוסעת לשיעורים האלו, זה עושה לי טוב, אני גם ככה לא עושה כלום עבור עצמי, ושם המקום שלי להיות בחברת אנשים שהם כמוני, הוא לא אהב את זה, אבל אישר לי ללכת.

ערב שישי אחד, אמרתי לו שאני מבקשת רשות לנסוע לבית של האיש הזה.

הוא נשוי אז אין בעיה, ויהיו שם עוד אנשים, אני זהירה מאד ושומרת על עצמי, כך שהיה לי ברור שאני נוסעת לטפל בבעיית העישון המאסיבית שלי,

אני מעשנת המון מאז שהבת השנייה נולדה, ורציתי המון פעמים להפסיק לעשן, והנה ההזדמנות, האיש הזה יכול לעזור לי, ויהיו שם גם עוד אנשים אז בכלל זה יהיה ערב נעים וטוב.

אבא של הילדים מאד לא אהב שאני מעשנת, זה משהו קבוע שהפריע לו, אז יכול להיות שבגלל זה הוא הסכים לי לנסוע,

אמנם בחששות גדולים, אבל הוא מכיר אותי ואת הטוהר שלי, כך שלא הרגשתי שמשהו כאן לא היה "כשר", מה גם שהיה נמאס לו שכל מפגשים משפחתיים אני בורחת החוצה לעשן כדי לא להיות בחברה שלהם, לא הסתרתי את זה, לא אהבתי לנסוע לאף מקום של התכנסויות עם נושאי שיחה שלא מעניינים אותי בשום צורה, שבהם אני יושבת כמו דג ומטפלת בילדים המתרוצצים הלך וחזור.

אז היה לו טוב כמובן מסויים, שאסע לטפל בזה.

נסעתי.

הגעתי לבית של האיש, היו שם עוד שתי נשים, הן מקסימות, אני מכירה אותן, וישבנו וערכנו תקשורים, זה היה מאד מרענן עבורי, ואז זה הגיע.

ללא התרעה מוקדמת, לא טוב לי בלב.

אני מסתכלת על האיש, ומשהו באנרגיה נתן לי אגרוף בבטן, כל הדם ירד לי מהפנים, שפתיים לבנות, העיניים שלי פעורות לרווחה, ואני קמה מהר מהספה לביוון הדלת יציאה

האישה אומרת לי

"מה יש לך?"

"אני לא יכולה להיות פה"

"אבל למה, אנחנו מדברים, את רואה את האנרגיות, הכל בסדר, מה קרה?"

"אני רוצה ללכת מכאן"

כן, אני רואה את האנרגיות ולא טוב לי, לקחתי את התיק שלי, התקדמתי לכיוון היציאה האיש רץ אחרי למעלית

"את חייבת לספר לי מה ראית, אני יודע שראית משהו, תספרי לי מה ראית"

מה ראיתי? אני לא יכולה לתאר את זה במילים, רק שזה הפחיד אותי נורא, וכל מה שרציתי זה לברוח משם

"אני פשוט רוצה ללכת הביתה"

חזרתי על המשפט הזה שוב ושוב.

"את לא הולכת, אני יודע שראית משהו עלי, את חייבת לספר לי מה ראית"

"כן, ראיתי, ראיתי אותך"

הוא מתקשר רב עוצמה, הוא הבין.

המבט שלו השתנה באותה השנייה, ממבט מחייך למבט מאיים

"את יודעת, את לא רוצה להסתבך איתי, כן?"

"כן, אני מבינה, שמה שאני רואה אני משאירה אצלי, לא הולכת לספר כלום לאף אחד"

"אין בעיה, תלכי, אבל שתדעי שזה לא יהיה טוב"

יצאתי משם הלב שלי דופק מהר, זה אנשים שבטחתי בהם.

הם אנשים טובים במהות שלהם, אבל יש שם הסכמים אפלים מתחת לפני השטח, מה זה היה הדבר הזה, זה תפס אותי לא מוכנה, ראיתי את הצורות המקוריות שהיו דבוקות להם מאחורי המהות, ונבהלתי נורא.

מכאן, סגרתי את "השיבר" אני לא מתקשרת עבור אף אחד מהם יותר, עבור אף אחד למעשה, לא רוצה לתקשר, אין אמונה, אין ביטחון באף אחד.

אם זה עולם הרוח, אני לא רוצה שום קשר אליו, הוא לא שונה מעולם הרבנים.

חזרתי באותו הלילה הביתה, לסרט חדש נוסף,

אבא של הילדים עם האשמות שלא היו ולא נבראו.

ואת הלילה ביליתי מחוץ לבית על כסא הנדנדה שהיה לי בגינה,
בבכי בלתי נשלט

הבנתי דבר אחד. אף אחד בעולם לא מכיר אותי, אף אחד לא יודע
מי אני, זה יכל להיות נהדר אם הייתי חיה בשלווה, אבל זה לא היה
המקרה.

נעלמתי בתוך עצמי, בתוך האמת שבתוכי ואין אף אחד שמקשיב
לה, לא בתוך הבית ולא מחוצה לו, ומעבר לזה, לקחו את האמת
שבתוכי והפכו אותה למשהו מאוד מכוער.

יומיים לאחר מכן הבנתי מהו לינץ' נשמתי.

יצאה הוראה מפורשת מאותו האיש לכל האנשים שהוא מכיר
ושמכירים אותי, להתרחק ממני.

עם הוראה שאוי ואבוי מי שיתקרב אלי וידבר איתי, כי הוא ידע, ואף
אחד לא רוצה להכעיס אותו.

כולם נעלמו עם פחד גדול בעיניים, אסור לדבר עם אורליה.

לא כעסתי עליו, הוא פחד.

ואני יודעת מה פחד עושה לאנשים, הוא פחד שאוציא את מה
שראיתי עליו בתוך תוכי העולמות הפנימיים שלו, החוצה,

אבל הרי הם מכירים אותי טוב, כך חשבתי, אני לא מדברת רע על
אף אחד, אני בטח לא אלכלך עליהם, אני יודעת שמה שאני רואה
אני שומרת לעצמי.

איזה טעות.

חזרתי לתוך כוך השתיקה וכאן קיבלתי את המתנה הגדולה ביותר.
כאשר יש משהו שמטלטל את המערכות, תשמרו על נתיב טהור ללא
שיפוטיות או רגשות שליליים כלפי אף אחד, זה יפתח לכם מתנות
גדולות בהמשך.

יש לי פחד קהל קשה מאד, שלא לדבר על לדבר מול אנשים, אלא
להרים את הגיטרה שלי ולהתחיל לשיר מול אנשים.

יום למחרת קמתי בבוקר, הבנות המדהימות שלי הסתכלו עלי מבעד
לדמעות הכאב שלי, על שבירת האמון שאני חווה שוב ושוב.

הן הרימו את הגיטרה שלי, ואמרו לי: "את מה שאת שומעת עכשיו
בנשמה שלך, תתחילי לשיר את זה".

הן צדקו.

הרמתי את הגיטרה, ומילים ולחן יצאו באותה השנייה ללא הכנה
מוקדמת, הבת הגדולה הסריטה את זה, והעלתה את זה לרשתות,
והסכמתי.

זו הייתה הפעם הראשונה שעשיתי דבר כזה, לא פחדתי מה יגידו או
מה יחשבו, זה נתן לי כוח אדיר להתחיל להוציא את המוסיקה
החוצה.

באותו החודש, הקלטתי באופן עצמאי ביותר מספר שירים, דרך
תוכנת מוסיקה שאב הילדים רכש עבורי, והודיתי לו על כך, על
המקום שבו הוא הרגיש שאני צריכה להיות ולבטא את המוסיקה
שבתוכי.

הערכתני באותם הרגעים את הרגישות הגבוהה שלו אלי ולמצב שהייתי באותה התקופה

וואו השירים יצאו טוב "מלאכי המרכבה", "הגן" "קול הנשמה" "יד ביד" "כשהנשמה מאירה" "המלאך השומר"

החלטתי להסריט את המלאכי המרכבה, הבת שלי צילמה אותי בטלפון, והלכנו לאחי המוכשר שעורך וידאו, והעלינו את זה לרשתות, היו תגובות מדהימות, לא ציפיתי, זה היה חובבני מאד.

אבל אנשים כנראה מרגישים את התדר.

ואז אני מקבלת טלפון.

ערוץ 24 בטלוויזיה ראה את השיר שלי איכשהו, אין לי מושג איך זה התגלגל לשם, ומעוניין להעלות אותו לטלוויזיה במספר רשתות, הלב שלי דפק מהר, "למה? זה חובבני מאד?" "זה חומרים טובים, רק עם תרצי, אנחנו נשמח לשדר את זה"

הסכמתי.

בימים שהמוסיקה שודרה, הילדים היו צורחים בצהלה מול המסך, ורצים לספר בכל המרכזונים שלהם שאמא שלהם בטלוויזיה.

התחילו להזמין אותי לשיר לילדים, בגנים, בבתי הספר, במרכזונים

וואו אין פחד קהל יותר, מעניין מה קרה לי, אני שרה מול עשרות ילדים, זה היה טוב, הם מכירים את כל השירים שלי, והילדים שלי מאושרים עד לשמיים

"אמא שלי מנגנת לנו כל לילה לפני שאנחנו נרדמים", שמעתי אותם מספרים.

הייתי אומרת להם "חמודים שלי, לא להשוויץ, יש ילדים שאמא שלהם לא מנגנת להם בלילות, אתם לא רוצים להכאיב להם נכון?" ואז הגיע המשפט המרגש של הגדול שלי:

"שתדעי שאני מסכים שתהיי האמא של כולם, כי אני כל כך אוהב אותך ואני יודע שכל מי שרואה אותך רוצה שגם תהיי אמא שלו, אני יודע כי הם אומרים לי, אז אני מאד אשמח שתהיי האמא של כולם, בגלל זה אני אוהב שאת באה לנגן לכולם"

הגדול שלי, איזה לב יש לו, הפעמים שבכיתי מהתרגשות על הטוהר שלו, לא ניתן לספר במילים.

"כן אהוב שלי, אני אהיה האמא של כולם, למה לא, שיש ילדים קטן עלי, בוא נסיף עוד 600" צחקנו.

סגרנו ערב שירה בקיבוץ בצפון, והגיעו אנשים מכל רחבי הקיבוץ כדי לשמוע, והחלטתי לחלוק את השיר שמרגש אותי יותר מכל, זהו השיר שכתבתי עבור הילדים שלי, ללוות אותם לעולם החלומות עם המלאכים השומרים שלהם.

"השמיים פתוחים להשפיע טוב,

ליבי פועם,

העולם סובב,

ובכל נשימה נמצא הלב שלך,

אלא היער העמוק הנשמה חופשייה,
מכאן עולים נרחף לאור, והקרקע יציבה.
הכל מאיר בתוכך, כשהנשמה מאירה,
והכל זוהר ומלאך שומר, אתה כאן תמיד כאן"

ואז אני שומעת ברקע, גם המבוגרים מתחיל לשיר איתי את השיר
הזה, איך הם מכירים? ניגנתי אותו רק לילדים שלהם, מתברר
שהילדים שלהם זימרו אותו בכל הזדמנות,
"זה השיר שאמא של הילדים שרה להם כל הזמן",

זה נתן להם תחושת בית נשמתי, עיטוף רוחני עם אהבה אינסופית
לכולם, כן אני הרגשתי וכך כולם הרגישו.
ההופעות לא איחרו להגיע,

התנדבתי במספר בתי אבות ללא עלות כדי לנגן להם ולשמח אותם,
בבתי הספר, בגנים של הילדים, במרכזונים של הגדולים, והופעות
אורח שחברים הזמינו אותי לשיר שם.

פחד הקהל כמעט נעלם.

השחקנים בתוך תפקיד החיים שלי לימדו אותי שיעור גדול וחשוב
מאד על פחד.

והוא פתח אפיק קסום חדש, בזכותם, ואני מודה להם בכל רגע על
המתנה הזאת עבורי ועבור כל השאר.

פרק 21 - אוטיזם

מי שזכה לחוות ילד מיוחד, ילד של אורות בחווית החיים הראשונית שלו לפני האיבחון, יודע בדיוק על מה אני מדברת.

אלו נשמות מאד מיוחדות שהגיעו לפלנטה הזאת לחלוק את הטוהר המושלם שלהם עם העולם.

אז התינוק המושלם שלי נולד מראש "על רגל שמאל" שלפו אותו עכוז, ללא נשימה, החיאה מהירה, אינקובטור, ורק לאחר שעות רבות הוא פגש את אמא.

בכל התקופה של הינקות, הנסיך שלי לא הפסיק לבכות, יום ולילה, והייתי מתבוננת בו ולא יודעת מה לעשות.

בתקופה ההיא הייתי כל כך טרודה ועייפה, גופנית ורגשית, שלא היה לי פנאי לעצור ובאמת להתבונן מה הוא עובר.

לקחנו אותו לבדיקות ראייה, ראיתי שהוא נופל המון, הוא התחיל ללכת מוקדם, הוציא שיניים מוקדם, הכל נורא מהר, הילד הזה לא הולך "הוא מרחף"

וההליכה שלו היא מאד מהירה, מאד זריז, ומאד עדין, עדינות לא ארצית בכלל.

אוקיי, אז לילד בן השנתיים יש עכשיו משקפיים, זה אמור לפתור את הבכי.

איזה תמימה אני ברור שזה לא זה.

התקפי טנטרום ארוכים, יום ולילה, עד כדי התשה מוחלטת, הוא היה חייב להיות על הידיים שלי כל הזמן, או דבוק לרגל שלי, הוא חובט בי כל כך חזק שכל הגוף שלי סימנים ושריטות,

חצי מהשיער הארוך שלי נתלש ונקרע בכל כך הרבה מקומות, לא יכולה להיות בציבור באף מקום,

נסיעות מטריפות אותו בגלל הטלטולים, ובכללי כל שינוי אווירה או אנשים בסביבה גרמו לו להתקפים קשים.

הוא היה פותח את הבוקר בבכי, ומסיים אותו בבכי חפצים היו מתעופפים באוויר, ובנס אף אחד לא היה נפצע "קשה".

הוא היה ננעל על מילה אחת או הברה אחת במשך שעות, בטונים שונים ובצרחות גדולות.

הוא היה יושב על משחק, הוא לא היה זו עד שהוא לא היה מסיים אותו, הוא היה "חייב" לסיים אותו,

אתם מבינים שזה בית עם מלא ילדים, מישהו ייגע לו במשחק, עם הסתברות של 100 מתוך 100 אחוז.

אם היה קורה דבר כזה, הבית היה מתהפך, הוא היה צורח שעות, זורק חפצים צובט נושך ושורט.

התבוננתי על עצמי ברוב טיפשותי בתקופה הזאת,

"מה, הוא לא מבין שיש לו עוד אחים קטנטנים פלוס התאומה שלו, שאני צריכה לדאוג להם? למה אני צריכה להתמודד עם זה?"

אני לבד במערכות האלו, זה לא "פייר"

אבל, עברתי מספיק דברים בתקופות האלו כדי להכריח את עצמי לעצור. אני אקדיש יום אחד איתו, להסתכל עליו, באמת להסתכל עליו.

למחוק את כל המלל שהוא מנסה לבטא, הוא ילד כל כך חכם, עם אוצר מילים רחב ולא הגיוני בכלל, ולמרות כל זה בהתקפים האלו הוא משתמש באחת בלבד?

נמחק את המלל הארצי ונתחיל להקשיב למה שמתחת.

אלו היו ימים מאוד מרגשים עבורי.

הוא היה איתי מספר ימים לבד, ואני "מקשיבה" אין אף אחד בסביבה שידליק טריגר, אבל הנה הטנטרום מגיע - ואני מסתכלת ולא מאמינה למה שקורה.

היה שינוי תדרי באותה השנייה בסביבה שלו, זה בכלל לא האנרגיה שלו, זאת אנרגיה סביבתית, והוא רואה אותה, הוא מרגיש תדרים, וואוו.

ילד האור שלי מנסה לספר לי בתוך ההתקפים שהוא עובר, בין הדמעות שזולגות לו על העיניים, התדרים האלו מכאיבים לו, פיזית מכאיבים לו.

הוא בתוך ההתקפים האלו לא מצליח לדבר או לבטא את עצמו חוץ ממילה או הברה אחת שחוזרת על עצמה, כמו תקליט שבור.

הוא מתפתל ומתקפל על הרצפה או על הידיים שלי בהתקפי כאב, זה לא זעם, זה כאב.

אני זוכרת את הכאב הזה מאד טוב.

אנשים עם תדרים נמוכים, אנשים כועסים, אנשים פוחדים, אנשים ששולחים חיצים, זה כואב,

פיזית.

העמקתי את הראיה עוד יותר, התדרים האלו יושבים בתוך הבית, הילד שלי סובל, עברתי חלק חלק בבית, הרמתי חפצים, הרמתי ספות, וגיליתי כל מיני דברים, ללא האשמות כמובן.

מי שם את זה שם? ולמה? לא עקבתי אחרי שובלי האנרגיה כדי שלא אכנס לשיפוטיות והאשמות.

פשוט ניקיתי הכל.

הילד רגוע עכשיו.

בזמן שהוא על הידיים שלי מחייך אלי, עברנו ליד אחד הציורים שהיו בבית, ופתאום הוא מסתכל עלי ואומר לי בקול הקטנטן והמתוק שלו, "את יודעת שפעם כשהייתי גדול רכבתי על סוס שחור?"

רגע, מה? הוא בן שנתיים.

הילד לא מקרטע במילים, המשפט יצא לו חלק מהפה.

"חמוד שלי זה ממש מיוחד, אתה רוצה לספר לי על זה?"

"פעם, אני הייתי גדול מאד, היה לי סוס שחור גדול ואני אהבתי אותו, והיה לי משהו כזה ארוך על היד כמו חרב אבל זה לא חרב, והיו הרבה אנשים גדולים ויש להם משהו על המצח"

הילד שלי זוכר את אחד הגלגולים שלו, אני מתרגשת כל כך.

"אתה כל כך מקסים, אני אוהבת אותך, תספר לי עוד"

"זהו, ואז אני מת"

"אתה רוצה לספר לי על זה חמוד?" "אני הייתי עם הרבה אנשים וכולם היו על סוסים, גם אני הייתי על הסוס שלי, עם הדבר הארוך הזה על היד, ואז משהו דקר אותי בלב ואז אני מת"

חיבקתי אותו חזק חזק עם אינספור מילות אהבה.

שמתי אותו על השיש במטבח והכנו ביחד ארוחת צהרים לפני ששאר הילדים יגיעו הביתה.

הוא המשיך לספר לי על הרבה דברים שהוא זכר, ואני הקשבתי.

יש לי ילדים כל כך מיוחדים, הם רואים, הם זוכרים, ואני בטח לא אשתיק להם את זה, אני אתן להם את כל המהות שלי להקשיב למה שיש להם לספר, לא רק מחוויות החיים האלו אלא מכל חוויות חיים שהם יזכרו.

בן השנתיים, המוגדר עם אוטיזם, היה בעל שפה עשירה ופיוטית כאשר הוא דיבר על הגלגולים שהוא זכר, שם הוא לא גמגם, שם הוא לא נתקע,

השיחה קלחה באופן רציף ועשיר, וידעתי שאם אני אקשיב לו, האוטיזם יכול גם להיעלם,

כי אולי זה לא אוטיזם? אולי זאת הנשמה שמנסה לספר לי כאן משהו חשוב על עצמה?

"אני כאן להקשיב, אני תמיד אקשיב לך מלאך מתוך שלי"

רוב היום היינו מבליים מחוץ לבית בגינה של הבית, ללא אנשים זרים, היה לו טוב קצת יותר מאשר בתוך הבית בתוך ההמולה של כל שאר הילדים.

עוברים מספר שבועות של ימים טובים יותר וטובים פחות.

ובזמן שאני עסוקה בחדר השני, ראיתי משהו שגרם לי לעצור את הנשימה, הבית שלנו תמיד היה פתוח, בני משפחה של אבא של הילדים היו מגיעים על בסיס קבוע, חברים של אבא של הילדים.

לי אין חברים, זה לא ממש הפריע לי או לאף אחד, אני אארח את כולם באופן שווה.

הצצתי מהמעבר של החדרים וראיתי משהו שגרם לי להחסיר נשימה.

מה זה החומר הזה?

אוקיי, טסתי לנקות את זה לאחר שהבית היה ריק ורק אני נשארת בו, והתחלתי לחפש בעוד מקומות שגם מצאתי את אותו החומר, ניקיתי הכל.

ונשארת עם שאלות גדולות.

מה הכוונה מאחורי זה? למה לשים אותו בבית שלי, תקופה לאחר מכן שיתפתי את האבא במה שראיתי,

וכאן קרה פיצוץ גדול.

"איך את מעזה להאשים", אמרתי לו,

"אני אומרת לך את מה שראיתי, אני לא יודעת מה האפקט של זה, אבל יש לנו ילדים רגישים, והם מרגישים בתדרים שהם שליליים, זה כואב להם פיזית".

מיותר לציין שלא הצלחתי להסביר לאדם שלא מעוניין להקשיב לכל מה שקשור בעולמות שמעבר לחושים הארציים, נשארתי עם האשמות, פלוס כל מיני רמזים עדינים שיסגרו אותי באיזה מקום סגור אם אמשיך לדבר על הדברים האלו.

רצה יד הגורל כי יש לי וילדים שמירה מעולה ותודה להדרכות על זה

באחד הערבים כל המשפחה יושבת מול הטלוויזיה, בחלון השקוף ממול עוברת צללית שחורה.

אבא של הילדים קפץ בבהלה, יש מישחו מחוץ לבית.

אני הלכתי מצד אחד, הוא הלך מהצד השני, אין אף אחד.

מתיישבים שוב,

הפעם הוא דרוך.

הצללית עברה הפעם, ולאט יותר, כדי שבטוח הוא לא יפספס את זה, הקפנו את הבית משני כיוונים במהירות של שנייה, אין כלום.

תבינו, אין סיכוי שמישהו ייכנס לחצר שלנו, אלא אם הוא דילג מעל שער גבוה, ובקצה של הבית יש קיר אבן גבוה, המהירות שיצאנו החוצה לא השאירה מקום לספק,

יש יישות בחצר.

זה הרגיש לי מאד לא טוב ואמרתי לו את זה.

באופן מפתיע הוא שתק ולא סתר את מה שאמרתי.

הוא בינתיים התיישב דרוך, מנסה לתת לעצמו הסבר רציונלי, ולא מצליח.

זה לא נגמר

הייתי בסערת רגשות מאד גדולה, מידי פעם היו קורים לי דברים כאלו, כאשר אני בפחד גדול, כוס שהייתה על מדף חיצוני הרימה את עצמה והוטחה עד לקצה השני של הסלון, כאשר אנחנו עומדים באמצע הסלון ורואים שכלום "הגיוני" לא יכול לעשות את זה, כלום שהעיניים הרגילות לא יכולות לראות.

אני יודעת שאני עשיתי את זה, לצערי

ואני לא מתגאה בזה,

כשהייתי פוחדת האנרגיה שלי הייתה מגבירה הילוך לכיוונים האלו ודברים היו זזים בבית, או נופלים, מנורות מתפוצצות ומכשירי חשמל מתקלקלים, דברים שהייתי מסתכלת עליהם.

לפעמים הייתי נתקעת על מנורה עד שהיא מתחילה להבהב ואז הייתי "משחקת" עם העוצמה של המנורה על ידי מבט בלבד, תמיד המנורה נשרפת בסוף, עדיין עובדת על זה...

מה קורה פה? קורה הרבה.

אני פוחדת.

שעה לאחר מכן, התאומה בת השנתיים התעוררה משינה והגיעה למטבח עם פנים לבנות סיד, עיניים פעורות לרווחה וחולצת פיג'מה וורודה.

היא נעמדה לידנו

"חמודה שלי מה קורה?"

לפתע היא נשכבה על הרצפה עם צרחות אימה,

"אייי, אייי",

אני מרימה אותה מהר, האבא מרים את החולצה שלה,

ואנחנו רואים "בשידור חי" היוצרות של שריטה שעדיין ממשיך לשרוט אותה בשלושה כיוונים לכל אורך הגב שלה,

זה המשיך לשרוט אותה כאשר אנחנו מתבוננים על זה קורה, ואין כלום "הגיוני" שיכול לעשות את זה.

המשפט הראשון שלו היה

"מה זה, יש כאן שדים?" הסתכלתי עליו ואמרתי לו

"אתה לא מאמין בכלום מזה, עכשיו אתה מבין?"

הוא לא נרגע וחיפש הסבר רציונלי, הוא הפך את כל הבית, הלך לחדר כביסה שבקצה של הבית הוציא חגורת ברזל והראה לי,

"הנה את רואה? זה שרט אותה".

צחקתי חזק.

"אני הרמתי אותה, אתה היית לידי, הרצפה מבריקה, ושנינו לובשים כותנה ללא חגורות עם ברזל.

את החגורה הבאת עכשיו מסוף הבית".

הוא התעקש.

אמרתי לו

"סבבה, נזרום עם הקו הזה, בוא נבדוק את השיניים של החגורה לפי הסימנים הלא סימטריים שקרו לקטנה שלנו"

זה לא תואם,

מרווחי השיניים רחבים יותר וישרים, הסימנים על הגב שלה עמוקים ולא סימטריים והם נחלשים ומתחזקים במספר מקומות, וכל זה קרה במספר שניות כאשר היא על הידיים שלנו.

הוא ניסה להוציא אותי מאיזון, זה לא ממש הצליח.

אמרתי לו

"אתה מחליט אם לנקות אנרגטית את הבית מקשקושים שנמצאים כאן, או שאתה מתעלם ומחכה לעוד דברים מוזרים"

זה יצר עוד קרע בזוגיות.

התבוננתי בו, זה אדם חכם, הוא מבין ויודע, אך הוא פוחד וגם אני.

וזה היה שיעור עבורי והודיתי לו לאחר תקופה על כך.

כדי לנטרל פחד, אנחנו מתכחשים לו הוא לא ייעלם, הוא תמיד יהיה, אבל ככל שנתכחש לו או נבטל אותו, הוא יהיה קיים בחוויה אבל לא יפריע.

הדבר הזה לחלוטין הפריע, כי המשיכו לקרות דברים נוראיים לכולנו שלא בשום הסבר ארצי והחלטנו לעבור דירה

עברו חודשים, בינתיים עברנו עם כל המשפחה המורחבת שלנו לקיבוץ בצפון, שם היה חינוך מיוחד לבני הקטן, וחינוך תומך לילדי הגדול, בכללי הקיבוץ היה מדהים למשפחות עם ילדים וקבלת הפנים הייתה מדהימה.

הקטן אובחן סופית כאוטיסט, ונכנס לגן מיוחד במושב ליד, הגדול אובחן סופית כ-ADHD שניהם עם ויסות חושי כבד.

החיים נכנסו לשגרת מסלול "נורמלית" אוחח, ההדרכות שלנו מאד לא אוהבים את המילה הזאת.

אתם מבינים, כאשר יש לכם ייעוד גדול, ואתם מגיעים עם מטען נשמתי שיכול לעזור להרבה אנשים, אלו לא המתנות שלכם, הם המתנות של כולם, אתם לא יכולים לחבק את המתנות האלו ולהגיד, "כולם לזוז, זה שלי, שלי!"

כלום לא שלנו בכל מקרה

אנחנו אורחים כאן בכל כך הרבה משחקי תפקידים, המשימה שלנו היא לראות את המתנות, להוקיר תודה עליהן, ולהתחיל לעזור לכל מי שצריך.

הגענו לצפון, סידרתי את הבית יפה, הילדים מסודרים, לאבא שלהם טוב, לילדים טוב, לכולם טוב - לי טוב.

הייתה התרגשות של התחלה חדשה באוויר.

בשלב הזה אני עדיין עורכת ציורי נשמה, קריאות נשמה, ועוד לחנים חדשים שהוספתי למאגר העצום של השירים שכתבתי והלחנתי לאורך השנים.

הילדים מאד אהבו את המוסיקה שלי, היינו עורכים כל הזמן "הופעות" בבית, הבן הגדול שלי שר כמו מלאך, כל פעם שהוא היה פותח את הפה לשיר היו יורדות לי דמעות, כל כך טהור הוא, כולו אור וטוב ואכפתיות ואהבה אינסופית לכולם.

היינו מדברים המון, הייתי שואלת אותו מדוע הוא היה מתפרץ בבית הספר על ילדים? הוא ענה לי

"שמעתי אותם, הם לא מדברים בפה, הם מדברים בראש, וזה חזק, הם מדברים עלי ואני לא אוהב את זה"

ילד אהוב שלי, אתה שומע מחשבות.

שאלתי אותו "סיפרת למורה?"

הוא ענה לי

"ניסיתי, היא בכלל לא מבינה מה אני מדבר, אף אחד לא מבין מה אני מדבר, אני רוצה להגיד להם שאני שומע אותם בתוך הראש שלי, אבל זה רק אני שומע את זה, אף אחד מהם לא שומע כלום, המורה שלחה אותי לעונש אצל המנהלת"

ילד בן 8, וואוו, לא היה לי ספק שקיבלתי מתנה מדהימה בעולם הזה, הוא ידע לאן להגיע.

"מה עוד אתה רואה חמוד שלי?"

"אני רואה את הכוונות של אנשים, זה כוונות עם חיצים"

הופ.

אני זוכרת טוב את ההגדרה שלי בתור ילדה לאנרגיות שליליות, בהוראת האב אני מנועה מלדבר עם הילדים על כל מה שקשור לעולם הרוח.

זה לא יכול לעצור שום דבר כאשר יש ילד "רואה", והילד הזה הוא גם שלו.

"חמוד שלי תקשיב, אל תפחד, כשאתה רואה כוונות עם חיצים אתה יכול לרפא את האנרגיה שלך עם אורות שאתה מקיף את עצמך ואתה יכול לבחור איזה צבע אור שאתה רוצה"

ואז זה הגיע

"כמו שאת עושה כשאת מרפאה אותנו עם אורות כל הזמן?"
"תרחיב לי מה אתה יודע" חייכתי.

"אני יודע למה אנחנו לא חולים בכלל, כל פעם שאת מרימה את הידיים על הגוף שלנו, אני רואה שיוצא אור מסתובב מהידיים שלך, ככה וככה והוא נכנס לתוך הגוף שלנו ומרפא אותם, זה אורות מאד יפים, קופצים זוהרים כאלו" והוא מסמן לי עם הידיים הקטנות שלו צורה ספיראלית.

"אני גם יודע מי אני, אני הגעתי אלייך, אני זוכר אותך, הפעם בחרתי אותך כאמא שלי, כי ידעתי שתביני אותי ויש דברים שאני צריך לעשות כמו שהייתי פעם כשהייתי גדול"

"ועכשיו אתה לא גדול?"

"כן, אני גדול בהשוואה לאחים הקטנים, אבל הייתי הרבה יותר גדול מזה פעם, הייתי איש גדול, והיו כמה פעמים שהייתי איש גדול"

הילד רואה אנרגיות הילד זוכר גלגולים - אין לו מושג ארצי מה זה גלגולים, והוא מתחיל לתאר לי איך הוא היה נראה, איזו תקופה זאת הייתה, ואיזו פלנטה, כאשר אין לו מושג מהן פלנטות,

הוא יודע שהיה כדור אחר שהוא כמו הכדור הזה אבל בהיר יותר, וגם שם הוא חי והוא היה הרבה יותר גדול מעכשיו.

הלב שלי התרחב והתכווץ בו זמנית.

אם זה יוצא החוצה, אני בבעיה והוא בבעיה.

אבל אני לא יכולה לומר מילה לאבא, ואני לא יכולה לומר לילד לשתוק.

אוקיי, אול אין,

"חמוד שלי, אנחנו דבקים באמת, אם ישאלו אותך שאלות כאלו, תענה תמיד את האמת, את האמת שלך, אל תפחד!"

לקחתי בחשבון וזו הייתה קבלה פנימית שלי, כל מה שישאלו, אענה את האמת בלי לפחד יותר, ואלמד את הילדים לעשות את אותו הדבר, יעלה לי כמה שיעלה.

בשנים האחרונות קיבלתי חלקי זיכרונות מגלגולים נוספים, פרטים מדוייקים שאין סיכוי שמישהו יכל לדעת אותם אם הוא לא חווה אותם, והתחלתי לחפש את הגלגולים במקורות עתיקים, את חלקם מצאתי, חלקם עתיקים יותר.

אז איך נכנסים לבדוק חלקים עתיקים יותר.

אני חייבת למצוא את הלופ שמחבר את הכל למקשה אחת בתוך העולם הזה.

כולנו תקועים בו, ואנחנו יותר מידי רפיטטיביים כדי למות ולהיוולד שוב ולעשות בדיוק את אותו הדבר.

זכרתי מי היה אבא של הילדים, זכרתי את כולם, ראיתי את הדבר הזה חוזר על עצמו.

זכרתי את הילדים, זכרתי את האנשים שמגלמים כאן תפקידים, לטוב ולפחות טוב.

השיעור שלי כאן הוא להתבונן.

לא לשפוט להתבונן ולתייק את זה בתוכי, אלו נתונים, ואני ארשום את כל הנתונים האלו.

סיפרתי לחברה שהייתה לי בזמנו, עוד כשגרנו בשרון, את כל המהלך העתידי שהולך להתרחש גם בחיי וגם הרמה העולמית לשנים הבאות.

שנים לאחר מכן היא צלצלה אלי ואמרה לי תקשיבי איך ידעת זה מה שיקרה לך? איך ידעת שזה מה שיקרה ברמה העולמית? לפרטי פרטים, ראיתי הכל.

הם עושים את זה הרי אינספור גלגולים, אם האנושות רפיטטיבית, אז עד הסוף.

כל הנתונים שקרו ושצפיתי אותם, קרו אחד לאחד.

אז איך שוברים את הלופ הזה?

ידעתי איכשהו שיש דבר כזה שנקרא האינפורמציה של הכל.

באותה התקופה הוצאתי את עצמי מהתודעה, כדי לטייל במקומות אחרים בין הרובדים של המימדים, הנתונים שם תמיד היו מדויקים, בין אותם הרבדים היה את עולם התדרים והצלילים, ואת המוסיקה שהלחנתי הייתי מביאה משם.

לדוגמה: אתם נכנסים לעולם התדרי, אתם מכוונים בתודעה שלכם את המלודיה הנשמטית שלכם, אתם מרגישים אותה דרך משהו שנקרא תדר רגשי אבל זה לא ממש רגש זוהי הגדרה של רגש, ואז אתם מתחילים לשמוע את ההיווצרות של אותו הלחן באינספור קולות ואינספור כלי נגינה, ואתם יכולים ליצור בעזרת הרגשות שלכם באותו העולם, אינספור רבדים של מוסיקה.

זה היה מדהים, וכל פעם שהייתי מורידה את זה לעולם הארצי הייתי מתאכזבת, איך אפשר לשיר ולנגן אותה ברמה ששמעתי את זה? זה תמיד היה אקו עלוב ללחן המקורי. אותו הדבר עם עולם הציורים ואותו הדבר עם עולם הזיכרונות

יש מקום שמכיל את כל האינפורמציות האלו עבר הווה ועתיד, שם נמצאות ומתויקות המחשבות שלכם, הכוונות שלכם, הדיבורים שלכם, המעשים שלכם, והם מתויקים בדיוק אלוהי, כלום לא "נמחק" או "נעלם"

אז לשם הייתי הולכת כדי לבדוק גם גלגולים ועוד הרבה דברים אחרים.

תוכלו לקרוא לזה הספרייה האקאשית או בכל שם שתרגישו שעושה לכם טוב.

מצאתי את השורש של הלופ שחוזר אצלי שוב ושוב.

אני יכולה לשבור את הלופ הזה, אבל יהיה לזה מחיר כבד, ידעתי את זה, אבל היי, כל גלגול חוזר על עצמו, יכאב כמה שיכאב, אני עושה את זה.

כל משבר או טלטלה רגשית שהייתי חווה, הצית טריגר הטריגר הפעיל מסה אדירה של רגשות חזקים הפועלים בו זמנית בתוכי. הרגשות הציתו היזכריות בעקבות אותם טריגרים.

תודה לטריגרים.

פרק 22 - אותנטיות

האמון שלי מול העולם החיצון לא השתנה, למדתי לדבוק בתוך האותנטיות של עצמי.

ידעתי לפני ולפנים מי אני, הכרתי אותי מכל הכיוונים, מה החולשות שלי, איפה הדפקטים שלי, מה החוזקות שלי, מהם הכישרונות שלי, מהן נקודות התורפה שלי, ומהם הטריגרים שמציתים אצלי טריגרים רגשיים, היכן אני נשברת, היכן אני חזקה, היכן אני משתבללת, היכן אני לביאה, מה אני עושה כאן בעולם, מה הייעוד שלי,

ואני לא הולכת לבזבז את הגלגול הזה הפעם על דברים שהם לא עבור האלוהות השלמה, שהולכים לעזור לשאר האנושות, אם היא תחפוץ בכך.

אלוהים הוא בכל אחד ואחת אלוהים הוא בתוך הנשימה שלנו אלוהים הוא גרגר האבק שעף עכשיו לתוך העין שלי ואלוהים הטיפה שירדה מתוך הגשם על הדשא הרטוב אלוהים נמצא בתוך כל הדמעות שלי שזלגו על לחיי, הדמעות שעברתי ושאעבור. אלוהים הוא הכל

הוא לא איש זקן למעלה בשמיים שמחפש את הדפקטים שלכם, והוא יושב שם זחוח וחמור סבר עם מטה ביד, ודופק עונשים על ימין ועל שמאל.

אלוהים הוא אתם, בכל הפרטים הקטנים שמרכיבים אתכם.

ואם אלוהים הוא אני, אז למה יש אנשים רוצים להיות משהו אחר? זו שאלה שהעסיקה אותי הרבה כמה קל להיות בתוך האותנטיות השלמה שמרכיבה כל אחד ואחת? מתברר שזה לא פשוט לאנושות להגיע לנקודה הזאת.

"אם אני אותנטי, זה אומר שרוב העולם לא יאהב אותי, ואני חייב שכולם יאהבו אותי, הנה זה הצליח לזה ולזו, והם עושים את זה וכך וכך, אולי אם אני אעשה את מה שהם עושים, אתנהג כמו שהם מתנהגים, אחשוב כמו שהם חושבים, אדבר כמו שהם מדברים ואעבוד במה שהם עובדים, אולי אז, אני אהיה מאושר"

אוי איזו טעות אני מנסה לבדוק את נקודות האותנטיות בתוכי, וזה היה מעניין כל המסע הזה הוא גילוי עצמי, כנגד כל סיכוי של למצוא

חן בעיני מישהו, ההיפך, זה יצר אנטגוניזם כל כך גדול בסביבה שלי,
אך משום מה המשכתי לדבוק באני האותנטי שלי,
וזה עלה לי, זה עלה הרבה,

ואתם בהמשך תבינו מהם השיעורים הלא פשוטים שהמסע האנושי
צריך לעבור בחיים כדי להגיע ולנקות עד לשורש האותנטיות
האלוהית.

זה התחיל בתור ילדה בבתי הספר, שום "סלנג" לא התלבש עלי,
שום סגנון לבוש או דיבור או התנהגות של אנשים אחרים, לא נדבק
בי, אני זאת אני וזה מספיק לי. ז
ה היה דיי חריג.

תהיו בתוך קבוצת חברים לאורך זמן, אתם תתחילו לסנכרן את
עצמכם מולם, וזה יראה כמו שכפול עלוב ללא צבע של התמונה
המקורית של זה שפתח את האדווה הזאת.

חבר מקורי אחד, וכל מה שמסביב חקיינים שלו.

לראות את זה זה היה עצוב.

בעולם בו אמרו לי "תפסיקי להיות מי שאת ותתחילי להיות מה
שכולם מצפים שתהיי" בעולם שבו

"את לא יכולה להיות אותנטית, יפחדו ממך, זה לא מותאם לעולם
הזה, תתאימי את עצמך לעולם הזה, את לא חיה שם את חיה כאן"

בדבר אחד הם צדקו

אני חיה כאן, אבל אני לא מכאן

אני באה ממקומות אחרים, עם מטען היזכרותי עמוק ומלא,
וככל שעובר הזמן אני מקבלת עוד ועוד חלקים אבודים לתוך
ההיזכריות, זה היה מסע לא פשוט שבחן כל רגע ורגע את
האותנטיות שבתוכי.
לא נשברתי.

גם אם אהיה לבד בעולם, אני עם האמת שלי, לא זוה ממנה.
בתוך נקודות האמון הפנימי, משהו מול העולם החיצון נבנה וגם
נשבר בו זמנית.

חיפשתי נקודות אור של אותנטיות, ואני לא מוצאת, הדבר הטהור
ביותר שיכולתי לפגוש סביבי היה הילדים שלי,

וזה היה האור של חיי בכל התקופה הזאת, כמה טוהר, כמה חוסר
התייפפות מוחלט כמה פשטות, כמה צניעות, כמה אמת.

התמוגגתי עליהם כמו אדם צמא באמצע המדבר, הם היו טוהר
מוחלט בתוך כל הכאוס.

האם יש עוד כמוני? כאלה שרואים? כאלה שמרגישים? כאלה
שחווים?

ואז קיבלתי הודעה מהאיש המיוחד שפגש אותי לראשונה על גבי
הבאג של יוטיוב, גנאדי.

הוא שאל אם ארצה להגיע ולפגוש אותו בסטודיו החדש שהוא פותח
בתל אביב, עד לאותו הרגע, אנחנו רק שוחחנו בטלפון, וזה היה
לעתיים נדירות.

הרגשתי דחף מוזר לצייר לו ציור,

מה קורה לי? אני לא כזאת, אבל אוקיי, למדתי לא לשאול שאלות
כאשר הנשמה מתחילה לדחוף אותי לעשות פעולות.

ציירתי לו ללא שהוא ידע, ציור על שני קנבסים קטנים, זה ציור אחד
שמפוצל לשניים.

שלחתי לו את התמונה של זה ואמרתי לו שזה מתנה לסטודיו שלו
שעדיין לא נפתח.

דחיתי את המפגש הזה מספר פעמים לאורך השנה האחרונה כי זה
פשוט לא הרגיש לי.

אתם זוכרים, יש לי בעיית אמון עם אנשים שמגדירים את עצמם
מעולם הרוח, אבל הפעם זה הרגיש שונה, ויש לי קצת ניסיון בתחום
הזה כדי לזהות מה נקי ואותנטי, ומה לא.

הפעם ערכתי בדיקה מעמיקה נוספת, אוקיי, זה בטוח, אני יכולה
לנסוע לפגוש את האיש הזה.

אני בעלת משפחה, הוא בעל משפחה, האנרגיה נקיה, אני נוסעת.
מגיעה ברכב למרכז תל אביב, יום לפני שהוא פותח את הסטודיו,
צלצלתי אליו,

"אני למטה" הוא ירד לפתוח לי את הדלת.

אוו, מה זה האנרגיה הזאת, אוקיי אני מבולבלת

עולה אחריו במדרגות, נכנסים לסטודיו שעדיין לא נפתח ואני רואה
שהוא מתבונן עלי ובזווית הפה שלו חיוך ביישן:

"את הרבה יותר גבוהה ממה שחשבתי שתהיי"

אחלה משפט פתיחה חשבתי לי, אהבתי את זה, מה שעבר לו במחשבה הוא הוציא מהפה.

אבל מה אכפת לי, נעים לדבר רוחניות, בוא נראה את האנרגיה שלו.

התיישבנו אחד מול השני על מזרונים מרוחקים, מתחילים לדבר ולעשן בשרשרת ואז נתקעתי -

קורים לי מדי פעם "ניתוקים" כאלו, כאשר אני נכנסת למצב תקשור וראייה אינפורמציה נכנסת ואני נעצרת.

הוא מסתכל עלי והבין, וואו הוא שומע אותי בלי מילים, זה מעניין, הוא שאל

"מה את רואה?"

אמרתי לו "אני לא יודעת להסביר את זה, אבל מה שעומד מאחוריך הוא ההדרכות שלי, ולמה שיהיו מאחוריך, אני צריכה לבדוק את העניין הזה"

לכל נשמה יש ישויות שמלוות אותה כל הזמן, החל מיישות אחת ויכול להגיע לפמלייה של מלווים ושומרים, תלוי בגודל המשימה הארצית שהנשמה ירדה לכאן לעשות.

אצלו זה היה שונה.

מה הישויות השומרות שלי עושות מאחוריו, מה, אין לו את שלו?

הוא שאל אותי "אוקיי, אבל מה זה אומר?"

"גם אני לא יודעת"

"את מבינה שאני ארצה לשמוע בהמשך על הסבר על זה, נכון?"
וחייך

"ברור, ברגע שיהיו לי תשובות אני אעדכן אותך"

המשכנו לחלק מידעים, הפגישה הייתה מאד עניינית, אינפורמטיבית, סיפרתי לו את כל מה שאני יודעת וחוויתי בחוויה ישירה, ועוד דברים שהוא רצה לדעת על עצמו מתוך העולם הפנימי הוא היה שואל אותי המון שאלות על עצמו, הרבה דברים ארציים, שבכללי אף פעם לא בתחום העניין שלי, אך הוא ידע לנסח אותם כל כך טוב, שיכולתי להביא את הראיה הרב מימדית לכל שאלה ארצית שהוא שאל

הרבה מהמידע שנתתי לו הוא גם העביר כחומרי למידה לתלמידים שלו, אבל זה לא באמת מה שהיה חשוב עבורי, אם הוא מצליח להעביר מידע רב מימדי לכלל, עשיתי את שלי.

מצאתי שם המון המון עוצמה וכוח, כל כך אהבתי את האסרטיביות שבתוכו, ידע עצום, את הכל הוא חווה ולומד בעצמו תוך חקר מעמיק דרך ספרים ומקורות של אנשים והוא לא עושה לעצמו שום פשרות.

הוא סיפר לי על הדברים שהוא עושה, ושאל אם הייתי רוצה להשתתף בשיעורים שלו כהכרת תודה על זה שהגעתי ובכללי הכרת תודה על כל השיחות של המידע שאני מעניקה לו.

"תודה, אבל לא תודה, אני מרגישה שאני לא יכולה להגיע לשיעורים שלך, זה לא מה שאני רוצה, אני אעזור ואתן מידעים כל זמן שתמצא, אבל לשיעורים שלך לא אגיע, כי אני לא רוצה כלום ממך ולך אין כלום לתת לי וככה טוב לי"

וואו, לזה הוא לא ציפה

"אני מכבד ומבין, ואני מרגיש שכך זה צריך להיות"

עד לאותו הרגע, לא צפיתי בסרטונים שהוא עשה, או חומרים שהוא העלה לרשתות, לא נכנסתי לפרופיל שלו לבדוק מי הוא ומה הוא, השארתי את הידיעה שלי עליו עניינית ללא קבלת נתונים חיצוניים.

ידעתי ממה שהוא סיפר לי שהוא מלמד נשימות, שיש לו תלמידים, שהוא מעביר תהליכים, ושיש לו שותף חדש שהיה תלמיד שלו, והם מתחילים את הסטודיו ביחד,

שהוא נשוי עם שתי בנות, וזהו, שם נגמר הרצון שלי לדעת עוד על חייו האישיים, זה לא הייתה מטרת הפגישה והשיחות.

זה כל מה שידעתי, והשארתי את זה באופן הזה

אין לי חברים, אין לי "מורים", כנראה גם לא יהיו, ואת עולם הרוח אשאיר בערבון מוגבל לעניינים טכניים ופרקטיים לחלוקת מידעים.

חזרתי הביתה לצפון ושכחתי מזה.

שגרת היומיום יכולה לסחוף כל אחד בקלות רבה לתוך רוטינה רציפה וקבועה ללא אפשרות להכניס משהו נוסף בין המרווחים האלו.

בינתיים המשכתי לערוך קריאות נשמה ומפגשים אישיים, אנשים הגיעו עד לצפון מכל הארץ עבור המפגשים האלו.

כאשר הילדים שלי מתרוצצים סביבם, וזה היה אותנטי שמח ומעניין.

אהבתי את התקופה הזאת, יכולתי לעזור לאנשים בלי להתחבר אליהם, וכך נשאר גבולות ברורים שהרגישו לי בטוח ולא מעורבב.

הציורים שקיבלתי בחוויות אסטראליות הורידו את עצמם לכאן גנאדי צלצל באחד מהחודשים וביקש שאערוך לו שלושה ציורים, עברו ועבור שני התלמידים שלו, גם באותה התקופה הוא הפנה אלי תלמידים שלו לכל הנ"ל.

התחלתי עם הציור שלו.

הלב שלי דפק מהר, איזה מוזר, וגם מוכר, ניקיתי את כל המחשבות וניגשתי למלאכה, נכנסת למצב טראנס, פותחת מכחולים וצבעים, כאשר אני מתחילה לצייר ציור נשמתי אני בטרנס ועם עיניים עצומות. פותחת את העיניים ומסתכלת.

פורטל ירוק זוהר? רגע מה?

אני זוכרת את הפורטל הזה בשני מקומות מתקופות החיים המוקדמות שלי, מעניין למה זה מופיע כאן בציור שלו, אני ממשיכה לצייר ושומעת את המסרים בנשמה שלי, יש ישות שיוצאת מהפורטל הזוהר הזה.

התחלתי לבכות

מה אני עושה עם המידע הזה אני עדיין לא יודעת שום דבר, אני מבינה שיש לי חיבור נשמתי איתו, אבל מה זה הקשר הזה? אני לא מרגישה שום דבר מיני או משיכה וזה דיי באופן כללי כל חיי, החלק הזה כבוי אצלי הרמטית, רק התרגשות עמוקה של היזכרות. הצירור שלו הסתיים.

אני מתבוננת על הצירור האנרגיה שלו דומה לשלי, לא לחלוטין זהה, אבל למה? אין לי את כל התשובות בשלב הזה ואני מכבדת כל שלב במסע החיים, אז אם אני לא יודעת הכל, זה בדיוק מה שצריך להיות באותו הרגע.

אני יודעת שיש נשמות בעולם ויש כמה סוגים מהם, יש ישויות, ויש נשמות בני האדמה, אך יש נשמות מפלנטות אחרות, אני יודעת שאני אחת מהם, אבל היי, גם הוא, הוא לא מכאן בכלל והוא עתיק נורא,

יותר עתיק ממני.

ישבתי מול הצירור שעות ואני בוכה, זה הדליק אצלי את הטריגר הרגשי של המפגש של ישויות האור הזוהרות באור ירוק כאשר הייתי
בת 15

קיבלתי בתוך הזעזוע, זיכרון ראשוני נוסף.

הוא ואני אנרגיה אחת בעולם הזה, אבל איך זה אפשרי בכלל? חייבת לשתוק, אסור לספר את זה, אני לא יכולה לתת שום אינפורמציה שלא הגיעה קודם לצד השני.

הוא מגיע אלי לצפון יחד עם השותף שלו, הם יושבים בסלון ניגנו קצת בגיטרה, אבא של הילדים היה, נכנס להגיד שלום ונסע משם, הוא רגיל שהבית מלא באנשים שמגיעים לקבל תקשור והכוונה וציורים, זה משהו שבשגרה.

הם התיישבו בסלון אוכלים את המאפים שהכנתי, תמיד היו מאפים בבית שהכנתי, כך שלא משנה מי יגיע אני תמיד אוכל לתת להרגיש בנוח.

כמה עדינות לא רגילה יש בו, אף פעם לא ראיתי את זה אצל אף אחד,

אני רואה שהוא מתבייש.

אתם צריכים להבין.

לכל אדם בעולם יש את הסודות שלו שהוא מסתיר, ואתן לכם טיפ איך לזהות את זה.

אני אוהבת להסתכל לאנשים ישירות לתוך הנשמה שלהם ובאותה המידה אני חשופה גם בעצמי.

מעולם לא נתקלתי באנשים שהיישירו אלי מבט בחזרה, ולא מבט מתריס או מסתיר, אלא מבט גלוי וטהור.

מבט בוטח ישירות לתוך הנשמה שלי.

זה מעולם לא קרה, כולם מזיזים את המבטים שלהם לצדדים, לכל כיוון רק שלא "אלכוד" את המבט שלי לתוכם.

אצל גנאדי זה לא היה כך.

אני מביטה ישירות לתוכו, ו...היי, הוא מביט ישירות לתוכי.

ואני מרגישה שהמבטים שלנו מרגיעים אחד את השני, הוא התבייש אך המבט שלי הרגיע אותו, אני לא רגילה לזה, וזה היה מרענן, הנה אדם שידוע שיש בתוכו אותנטיות פנימית ויושרה פנימית, הנה, גם אני פותחת את ההווה שלי אליו, הכל גלוי.

אמרתי להם "אתם זוכרים שיש לי נטייה לקלקל טלוויזיות בלי לגעת בהם? אבא של הילדים כל פעם קונה חדש עוד יותר גדולה מהקודמת, אז הפעם כיוונתי כנראה ממש חזק, ובאותו היום שהוא הביא את הטלוויזיה העצומה הזאת החדשה, התאום הקטן זרק עליה צעצוע, תראו איזה יופי, במקום טלוויזיה יש כאן ציור"

הם צחקו

התבוננתי בהם, זכרתי אותם.

אני לא יכולה לומר כלום על זה.

וכאב לי, ואפילו לא ידעתי למה, כאב לי הלב, הרגשתי שייכות עמוקה וכאב מאד גדול.

לקחתי את הגיטרה, התיישבתי מולם על השטיח ושרתי להם את השיר של הילד הקטן שלי שהלחנתי עבורו בלחן שהגיע ברגעים הכי לא צפויים, באחד מהתקפות הטנטרום שהוא חווה, חיבקתי אותו חזק וחזק, והמילים והלחן שלו הגיעו יחד עם המלודיה הזאת.

"כל רגע אחד קטן, אתה מטייל במימד הזמן, הלוך וחוזר בתודעה, כשתחזור אל תביט לאחור, כי בדרך איתך, הנוף הוא שלך.

אינך לבד.

בדרך העולה מעלה, גם אם תצעד במעגלים, היעד שלך תמיד שם, בסוף המסע.

הושט יד לפסגה, אנחנו כאן תמיד איתך, האמן שטוב, אתה טהור וניקח אותך אל האור"

גנאדי התבונן עלי, הוא זוכר, הוא מרגיש.

אני שותקת.

הם לקחו את הציורים, הודו על המאפים בנימוס, ונסעו.

ונשארתי עם הזיכרונות מה זה היה?

למה כואב לי כל כך?

אני בכלל לא מכירה אותם, אבל מכירה אותם כל כך טוב.

ראיתי את המבט של גנאדי, הוא לא הוריד ממני את העיניים, זה היה מבט אחר, מבט אוהב, אבל לא אהבה ארצית כמו שהאנושות אוהבת לספר, אהבה עמוקה ברבדים לא ידועים במימדים הארציים,

היי אני זוכרת את המבט הזה מהאיש שהיה בחללית, זה בכלל לא דומה למה שזכרתי, איך הצורה שלו כאן כל כך שונה ממה שאני זוכרת, אבל רגע, איזה שטות, אולי לא.

למחוק מראש, זה לא צריך להיות שם, קדימה לחזור לשגרה.

מספר שבועות לאחר מכן קיבלתי הודעה מגנאדי

"אם את פנויה אני יכול לצלצל?"

"נו, כן בטח, אם לא מפריע לך מקהלת ילדים ברקע, אתה תמיד יכול ובשמחה"

הוא צלצל.

לא אופייני לחבורת השובבים העליונים שמסביבי, אבל לפתע הכל
השתתק מסביב.

"אני זוכר"

"מה אתה זוכר?"

"אני זוכר אותנו"

"אתה יודע שאני לא אגיד מילה על זה, נכון?"

"אני יודע, ולכן אני מצלצל, איכשהו את שומעת אותי ואני מרגיש
אותך, יודע שלא תגידי שום דבר שישנה מסלולי חיים"

"נכון" חייכתי.

ואז המשפט שלו: "אנחנו נשמה תאומה, ראיתי אותנו מעבר לכל
ספק, בידיעה"

התרגשתי מאוד, הוא זוכר משהו, וואוו,

והוא המשיך,

"אני ידעתי שאם את רואה את זה את לא תספרי, אבל חוויתי את
זה, ועכשיו אני מרגיש משום מה צורך לומר לך שאנחנו אחד בשני
גופים"

"אתה יודע שראיתי את זה, אבל לא הייתי בטוחה, לא ידעתי שקיים
דבר כזה, אני יודעת על נשמות וישויות, אבל על אנרגיה אחת
שירדה לכאן בשני גופים, לא ידעתי"

ואז הוא סיפר לי על המסע שהוא עבר שהביא אותו לראות אותו
ואותי כמקשה אחת ויישות אחת.

ואז הבנתי,

"היי הציור שעשיתי לך הוא ציור אחד שמחולק לשניים, וההדרכות
שראיתי מעליך הם המדריכים שלי, זה מסביר הרבה דברים, מעניין
מה עושים כשמחברים בגוף אחד, בטח קופצים על רגל אחת".
צחקנו.

היה לנו הומור מאד לא שגרתי, הוא הבין אותי ואני הבנתי אותו.
היינו כמו חברים טובים, זה הפחיד אותי, אין לי חברים, אז מה זה
החיבור הזה.

החיים המשיכו את מסלולם, מידי פעם דיברנו בשלט רחוק, הוא
בתל אביב, אני בצפון.

המסע שלי לאוטנטיות נשא פירות, אני מוציאה את השיר אבק של
אור החוצה.

המפיק המוסיקלי שההדרכות הובילו אותי לעבוד איתו, היה לי איתו
חיבור מוסיקלי מדויק.

ההומור שלו בכל פעם שהגעתי להקליט את השירים, היו בתדר מאד
ייחודי.

אחד המשפטים שאמרתי למפיק המוכשר הזה שעד היום אני עובדת
איתו, תקשיב כל השירים שלי נכתבו בתדר מאד מסויים, אתה
חושב שזה יהיה אפשרי לשמר את זה כמו שזה? הוא לגמרי קלט
אותי ואמר בטח.

בנקודה מסויימת הוא שאל אותי, חייב לעשות את זה עוד קצת קליט ועכשווי, כדי להתאים את זה לסביבה.

אמרתי לו: "אתה לא משנה כלום, לא אכפת לי אם השיר יהיה קליט או לא, מבחינתי שתהיה השמעה אחת או צפייה אחת, והצפייה הזאת תהיה שלי"

אותנטיות, אז עד הסוף.

השיר הזה הגיע לכמעט מיליון השמעות, זה היה מאד מפתיע.

הוא רץ ברשתות המדיה, הטלוויזיה, והוא הפך לווראלי מאד מהר, וזה מאד הפליא אותי, הרי אני אנונימית כביכול, אבל הבנתי שזה היה התדר.

הבנתי את העיקרון, המפיק המיוחד הזה עם תדר מאד גבוה, היה לי כיף לעבוד איתו, יאללה, כל השירים אני עושה אצלו, והוא אחד המפיקים הנחשבים בעולם המוסיקה.

בכל פעם שהייתי מגיעה לאולפן להקליט, הסתובבו שם אומנים ומפורסמים שונים וידועים בתחום המוסיקה.

האוירה הייתה שמחה קלילה וכיפית זה היה המפגש השבועי עבורי לאורך כל השנה הזאת, שהקלטתי אצלו אלבום שלם של השירים שלי.

הגיע זמן ההקלטה של השיר "נשימה" עד לאותה התקופה, כבר הזמינו אותי לתכניות רדיו וטלוויזיה כדי לראיין אותי לא רק על המוסיקה אלא על כל מה שאני עושה,

לא האמנתי כמה מהר זה מתפשט, זה הכל תדרים, וכאשר הייתי
בתדר טוב, זה חזק פי כמה וכמה מכל התאמצות ארצית לעשייה.

זה היה הסוד.

וכאן היה ההתחלה של הסוף.

פרק 23 - הפיצוץ

בנקודת הזמן הזאת הקרע הזוגי היה כל כך עמוק, האישה שהוא התחתן איתה לא ממושמעת בעליל, היא עמוק בתחום שהיא עוסקת, וזה נכון שהיא מטפלת בבית ובכל שאר הדברים, אבל הילדים רואים מה היא עושה וזה מרגש אותם, והם מתחילים לשאול ולשתף דברים שמאד מאד לא מוצאים חן בעיני האיש.

תישארו בקרקע.

"אני לא אפריע לך, תעשי את מה שאת עושה רק אל תצפי שאני יאהב את זה, כבר וויתרתי, את כל היום רק על זה, מוסיקה, ציורים, תקשורים, את לא עם המשפחה מאה אחוז"

"נכון, אני עושה את כל זה ועוד כי זה משמח אותי, ונכון אני לא מאה אחוז עם המשפחה, אני חמישים אחוז מהרגע שהם בבית עד לבוקר, וחמישים אחוז שאר הדברים שאני אוהבת לעשות, חצי חצי"

לא התנצלתי על התקופה הזאת הייתי חייבת לעשות מהר את הייעוד, והתחלתי להרגיש טוב גם גופנית, הגוף התחזק, לא חליתי

אפילו פעם אחת מאותו החולי האחרון שלפני מספר שנים, אני כנראה עושה משהו נכון.

למדתי למדוט עם עיניים פתוחות, זאת הייתה מתנה עבורי, כי כל פעם שהייתי עוצמת עיניים הייתי מקבלת "תזכורת" גופנית שאני חייבת להיות נוכחת תמיד בכאן ועכשיו.

אז מה עושים? למדתי להיכנס לגלי תטא בכל זמן שיכולתי, והייתי נכנסת למצבי מדיטציה עמוקים וטראנס כאשר העיניים שלי נשארות פתוחות.

למתבונן מהצד זה נראה שאני ערה.

וכך לא חוויתי יותר מידי הפרעות חיצוניות כדי להתכנס לתוך השקט הפנימי להתבוננויות.

באותה התקופה נסעתי לאולפן כהרגלי בקודש המפיק המוכשר מסתכל עלי ושואל

"נוווו, איזה שיר אנחנו עושים היום?"

"אין לי מושג בוא נעשה ביט ונראה לאן זה זורם"

הוא כל כך מכיר אותי, כל השירים שלי הם מהרגע להרגע, אני לא צריכה להתכונן אליהם, כשהמידע יורד, הוא יורד מרובדים גבוהים יותר, בתצורה האוטנטית הנקייה ביותר בלי התייפייפות של משחקי אגו, מי שבעולם המוסיקה יודע מה הכוונה שלי, אומנים יושבים שעות וימים שלמים לנסות לפענח מה הציבור יאהב והם זזים על פי זה.

לא אני.

המפיק אמר, אני אוהב את כיוון החשיבה הזו, יאללה בואי נעשה את זה

התחלתי להתכנס למצב תטא, המפיק נתן ביט מאד פשוט ללא אקורדים, מפעיל הקלטה, אני פותחת את הפה,

לוקחת נשימה עמוקה ונשיפה ו...השיר יצא בשלמות מההתחלה עד לסוף

מה זה היה? הוא נעצר בהלם

"תקשיבי זה להיט, אני לא יודע איך את עושה את זה, זה מטורף, לא ידעת בכלל איזה ביט אני אעשה, גם אני לא ידעתי אבל מה זה, מטורף"

צחקתי ואמרתי "זה נקרא להתחבר לחלק הגבוה" השיר הזה כמעט לא עבר עריכה, הוא השאיר את ההתחלה של הדמו כמו שהוא.

הוא השאיר את הנשימה שנתתי על ההתחלה של ההקלטה, והאנרגיה הזאת התחילה לצאת החוצה.

אני מקבלת טלפון מאבא שלי האהוב

"זאת את שרה את השיר הזה?"

"כן אבוש, אתה אוהב?"

הוא התחיל להתרגש "את לא מבינה, את לא מבינה"

"אוקיי אבא, הכל בסדר, אני מבינה שאהבת אבל מה קרה?"

"זאת את, זאת את, בקול הזה, זאת את"

טוב, פה אני ממש מבולבלת, מה קורה לו?

"אבוש, תסביר לי מה קורה"

"אני ראיתי אותך לפני שפגשתי את אמא שלך, בקול הזה, קול של מלאכים, אני לא מבין"

אני נכנסת למצב ראייה, אוקיי אני זוכרת, ואני מתחילה לספר לו
"אבא, לפני שירדתי לעולם הייתי צריכה 'לסמן' אותך ואת אמא לפי חותמות אנרגיה, כדי שתזהו אחד את השני"

"עכשיו אני מבין, זה מדהים, את, זאת את הגעת אלי בצורה שלך כמו היום ושרת לי בקול הזה, ואני חשבתי שזאת אמא שלך, אתן כל כך דומות, ואמא שלך לא יודעת לשיר בכלל"

צחקנו, אמא שלי אישה יפיפייה ומושלמת אבל היא ושירה לא הולכים יחד, זה פשוט לא עובד

"אבל בת שלי, תגידי לי איך זה אפשרי שתגיעי אלי כשאני רווק בלי ילדים לא חושב בכלל על להתחתן, ובצורה שלך היום עוד לפני שבכלל נולדת?"

"אבא, אם אנחנו לא בתוך מימד הזמן, אנחנו יכולים לזוז בכל הרבדים העליונים בכל נקודת זמן" "אני אוהב אותך בת שלי, תודה שהגעת אלי, השיר שלך החזיר אותי אחורה, כל השנים זה ריגש אותי אבל לא הצלחתי להבין מה עברתי ולמה"

וואוו, אבא שלי זוכר, והוא אימת את מה שזכרתי עוד לפני שהגעתי לעולם, הוא לא סיפר את זה לאף אחד, כך שהמידע היה אותנטי לחלוטין.

באותם הימים גמלה ההחלטה, הנישואים שלי הסתיימו.

שוחחנו הרבה אבא של הילדים ואני, אמרתי לו

"אתה לא אוהב אותי אהבה זוגית, אתה רגיל אלי, ואני לא אוהבת אותך אהבה זוגית, אני רגילה אליך, אני מעריכה אותך מאד ותמיד אעריך, אני כן אוהבת אותך אהבה עצומה בתור בנאדם, אבל זה מעולם לא היה מעבר, וגם אתה מרגיש את זה כלפי"

הוא בכח, אני בכיתי, כאב לי, אבל לא הייתה ברירה,

אני לא אפול חולה שוב, הילדים שלי צריכים אמא חזקה, ויש אינספור אנשים שכנראה יצטרכו את הידע שיש בתוכי, וגם שם יש לי אחריות, בתוך מערכת הנישואים הזאת אין סיכוי שזה יוכל לצאת לפועל.

כל כך הרבה פוסטים ודברים שרשמתי הייתי חייבת להוריד כי

"את עושה לי בושות עם כל הדברים ההזויים שאת רושמת, תמחקי את זה"

הבנתי אותו, זה עולמות שונים כל כך הייתי מוחקת כל כך הרבה מידעים, זה חייב להיפסק, המידעים האלו חייבים לצאת וזה חזק ממני בנקודת הזמן הזאת.

אני מבינה את ההשלכות שזה ייצור לפרק את המערכת הזאת, אני מבינה הכל.

העניין התעכב, והתחלתי להרגיש את חוסר הנוחות האנרגטית הזאת במורד הגרון שלי, אני נחנקת, משהו לא תקין.

אנחנו עדיין גרים באותו הבית למרות ההחלטה לפרק את
הנישואים, שומרים על שגרה קבועה לילדים, והוא נסע מחוץ לעיר
לטיול רגיל עם חבריו

יום שישי שגרתי אופה ומבשלת לפני שאצטרך להוציא את הילדים
מהגנים ובתי הספר, הבת השנייה כבר התגייסה לצבא, אני עדיין עם
פיג'מה, חורף, קר וגשום,

התנור פועל סירים האש ואז אני מתחילה לקבל צמרמורות לא
נעימות במעלה עמוד השדרה שלי, עקצוצים שגרמו לי לעצור.
מגיע חיזיון.

החיזיון הזה היה לא טוב בכלל.

אוי ואבוי, אני מכירה את זה טוב, כל החזיונות שקיבלתי היו
מדויקים.

זאת אומרת שמישהו חשב עלי ממש חזק ושידר את זה בכל ערוצי
הרדיו האסטרליים.

כמו שאני אומרת לתלמידים שלנו בצחוק רציני "חשבתם עלי,
השדר הגיע"

והשדר הגיע בצורה נוראית.

חייבת לצאת מהבית עכשיו!

צלצלתי לאמא שלי, סיפרתי לה מה אני רואה, היא מכירה אותי
מאד טוב ויודעת שעם החזיונות לא משחקים בכלל, היא נלחצה,
תעזבי הכל ובואי עכשיו!

אין בעיה הנחתי מגבות עבות בתא המטען, הנחתי עליו את כל הסירים הרותחים יחד עם המאפים שיצאו מהתנור, חצי אפויים.

ועם פיג'מה, לא החלפתי בגדים, טסתי לגנים להוציא את הילדים, המשכתי לבית הספר, הוצאתי את הילד מהכיתה.

והתחלנו לנסוע לכיוון הבית של אמא שלי.

באמצע הדרך הטלפון מצלצל, אבא של הילדים על הקו

"אורליה איפה את? את בבית?"

"לא, אני לא"

"יופי, אם את יכולה אל תחזרי לבית לכמה שעות בסדר?"

"אין בעיה, למה?"

הוא סיפר שמישהו מבני המשפחה שלו לא קיבל טוב את העניין שאנחנו מתגרשים והוא הגיע לעשות מעשה...

כשחזיון מגיע תקשיבו לו.

"איפה את?"

"אל תדאג אני עם הילדים, אגיע למקום שאגיע ואצלצל אליך, תודה שאתה דואג לי, אני מעריכה את זה שתדע, אנחנו בסדר, הילדים בסדר, הכל בסדר"

"טוב, כשתגיעי תצלצלי ותגידי שהכל בסדר"

זה היה הסימן הראשון של הסוף.

באותה השבת הרהרתי הרבה בכל האירועים שקדמו לו, ויצרתי שכבת ראייה עתידית לקראת הבאות,

אוקיי, אם אני רוצה להגשים את הייעוד שלי ויש לנו שמירה עליונה בכל עת, אני צריכה להבין כאן משהו בתוך עצמי שאני עדיין לא רואה, או לא מוכנה לראות.

המוטו שלי באופן כללי "אין אשמים"

ואני מסתכלת.

אני טיפשה כל כך.

הבנתי הכל, אני לא אוכל להשתחרר מתוך הסיפור הזה בשלום אם לא ארגיש באמת אהבה, ולא אהבה זוגית, אין לי מושג איך מרגישים אותה, מבחינתי זה עדיין לא קיים או סיפור שמישהו שסיפר שקיים, לא חוויתי על עצמי אז אני לא יכולה לומר מהי אהבה זוגית.

אבל אהבה כמושג אהבה, הרגשתי הרבה פעמים, אהבה למה שאני עושה, אהבה לילדים, אהבה שקיבלתי בחוויות החוץ גופיות, איך אפשר לסנכרן את זה לעולם הזה?

אני אוהבת את זה, אבל לא אוהבת את זה, אני מחבבת את זה אבל לא מחבבת את זה.

האיש הזה כן, והאיש הזה לא, וכן הלאה והלאה.

אני אשמה.

יצרתי אפילו בתוכי והן משתקפות כלפי חוץ.

אין סתם, לכל דבר יש סיבה.

וכל השתקפות פנימית שפחות נעימה לנו מביעה את עצמה כהשתקפות חיצונית בתוך עולם ההשתקפות.

אוקיי, אז איך ממסים את האפליזות? אוהבים, אבל באמת.

להסתכל על האדם כמו שהוא בצדדים היפים והטובים שלו, והיו כל כך הרבה כאלו,

הלב שלי התרחב.

איזה מסע אנושי מאתגר זה, אין לי "מורי דרך" או "רבנים" או "גוראים" או סתם חברים שיצביעו על הנקודות האלו, הכל נמצא אצלינו פנימה, צריך רק להתבונן, להרגיש, לחמול ולאהוב.

הרגשתי את הרגש עולה במעלה הגרון, הכאב, הוא חייב לצאת קודם, לא יהיה מקום לאהבה אם יש שם כאב...ניסיתי, ולא הצלחתי.

בכיתי קצת, בעיקר מפחד, אני לא מוגנת, הילדים יהיו בסדר, אבל אני זה סיפור אחר.

וזהו, שום רגש של אהבה, כלום, איזה, כל הרגשות התנקזו לפחדים עמוקים של הרצון להיות מוגנת, אני לא מוגנת, ההיפך.

קיבלנו במוצאי שבת טלפון שזה בטוח להגיע לצפון, נסעתי בחשש, והגענו לשם.

יומיים לאחר מכן, נסעתי לאולפן להקליט את הגרסה העיקרית של השיר נשימה, היה לי לא פשוט, הקול שלי נחנק, סיכמנו שאגיע שבוע אחרי להקליט שוב כי אני לא במצב של להקליט משהו.

עוד מספר ימים עברו, התבקשתי לעזור לאבא של הילדים להחזיר את הרכב שיצא מהמוסך שהוא היה לוקח אותו בקביעות, בכפר בשרון.

כדי לעשות את זה, אני אסע איתו על האופנוע שלו עד לשם, הוא ימשיך לעבודה שלו במרכז הארץ, אני אקח את הרכב ואחזיר אותו לצפון כדי שאספיק להיות בזמן כדי להוציא את הילדים מהגנים.

אני מגיעה למוסך הזה, בעל המוסך מסתכל עלי,

"אני שמעתי שאת מתגרשת מהאיש המקסים הזה?"

"כן, אבל אנחנו ביחסים טובים, אתה רואה באנו יחד, אם הוא צריך עזרה, אני תמיד כאן בשבילו"

"זה לא מה ששמעתי" אמר לי המוסכניק המבוגר.

הסתכלתי עליו, והתחלתי להתכווץ

למה הוא מתכווץ?

דיברנו עוד קצת, ואז הוא נעצר,

"תקשיבי, אני אתן לך את הטלפון שלי, אם משהו לא בסדר תצלצלי אלי"

"למה שמשהו לא יהיה בסדר?" החשד שלי התחיל לעלות

"תבטיחי לי!"

"למה אתה דואג, הרכב בסדר, לא?"

"תבטיחי לי! את מצלצלת כשאת מגיעה"

אין לי מושג מי זה המוסכניק הזה, יש לו מלא עובדים ובני משפחה סביבו, מה הדאגה שלו פתאום, וההסטריה בתוך הקול שלו, אני מתחילה להבין.

"אין בעיה, אם תהיה בעיה אצלצל"

יש לי שמירה, לא דואגת, עולה על הרכב, אין לי מושג מה עשו בו, זה לא הרכב שלי, קיבלתי רק הנחייה לנסוע ישירות לקיבוץ, וישאר לי עוד מלא זמן לנקות את הבית ולהכין אוכל לילדים לפני שאצטרך לאסוף אותם הביתה.

מצלצלת לאמא שלי מהדרך, סיפרתי לה את זה, סיימתי את השיחה, וערכתי קריאת נשמה לבחורה במהלך הנסיעה.

השיחה הסתיימה, הו, הנה הכניסה לקיבוץ, משהו לא טוב קורה לי, הבטן שלי מתהפכת, שעת בוקר עדיין, לקראת 11, הרחובות ריקים, כולם במוסדות החינוך ואנשים במקומות העבודה שלהם.

אני נכנסת עם הרכב לכיוון הירידה בקיבוץ לבית.

20 מטר מול הבית איבדתי שליטה על הבלמים,

אין בלמים,

אני מיומנת בנסיעות אתגריות, גם על רכב כבד וגם על אופנועים, אני מבינה שמשוהו פה לא תקין, סובבתי מהר את ההגה ושמתי אותו מול הבית.

נשמע פיצוץ.

הפיצוץ היה מתחת לכיסא שלי.

הראש חושב מהר ברגעים כאלו.

לצאת מהרכב עכשיו! אבל הרכב ננעל, הרכב הזה פועל על אוטומט אם הרכב ננעל, והוא מתחיל לעלות באש, ואני בתוכו, נגמר הסיפור שלי, אין אף אחד ברחוב הזה בשעות האלו.

אני מתחילה לצרוח.

כל הדלתות נעולות, אין ברירה,

אני נושמת כבר עשן שחור מנסה לבעוט בחלונות מקדימה, היי, זה לא נשבר, זכוכיות מחוסמות, ממתי יש לרכב הזה זכוכיות מחוסמות?

מנסה לבעוט ברגליים מאחורה, האש כבר התפשטה מאחורה.

אני נעולה ברכב שעולה באש, בשעה שאין אף אחד ששומע אותי.

והתחלתי להתפלל למלאך שומר

"בבקשה, אני יודעת שאתם שומעים אותי, אם אני צריכה ללכת, לא ככה, לא לפני שאני נפרדת מהילדים"

נתתי צעקה אחרונה, לפי שכמעט איבדתי הכרה, לא הצלחתי לנשום, כל הרכב באש,

אני נושמת עשן שחור.

משום מקום הגיע איש, הוא פתח את הדלת עם מכשירים שהיו לו, וחילץ אותי משם.

האיש הזה הוא מנעולן.

פורץ רכבים, ש"במקרה" באותה השעה ערך תיקון בבית ליד, ו"במקרה" יצא לעשן סיגריה באותן הדקות שהוא ראה את הרכב עולה באש ובא לראות מה קורה שם ושמע את הצעקות שלי.

האיש הזה הציל אותי.

מיותר לציין את המהירות שאמבולנס הגיע מכבי אש ומשטרה כדי לוודא מה קרה כאן.

סיפרתי למשטרה את האמת

צלצלתי לאב וסיפרתי לו מה קרה, מי נמצא שם ושאלתי אותו מה עושים עכשיו

"אני אגיד לך מה להגיד למשטרה, אל תספרי להם שהרכב יצא מהמוסך"

זה היה מאוחר מידי, סיפרתי להם את כל מה שאני יודעת, הם הגיעו מהר, שאלו אותי מה קרה, אמרתי להם שאני לא יודעת, הרכב בדיוק יצא ממוסך והבאתי אותו הביתה,

קיבלתי חמצן מהאמבולנס שהגיע, כל הגוף שלי מפויח ובזמן שהם בודקים אצלי מדדים, המשטרה שאלה את כל השאלות ועניתי בכנות את כל מה שידעתי, כלומר, נתונים יבשים, לאן הלכתי ומהיכן הגעתי.

מה שהיה לאחר מכן הוא כדי להסביר איך נקודות המבט שלנו בחיים יכולות להיות ממספר זוויות.

ומהו חוק יקומי שלא ניתן להפרדה על כל מעשה יש תוצאה.

הגיע גרר בהול מאותו המוסך, יחד עם אב הילדים שהגיע עם האופנוע, כדי להרים מהר את הרכב השרוף, למרות המשטרה ביקשה במפורש לא להזיז את הרכב מהמקום עד שהם יגיעו לבדוק את מוקד וסיבת הפיצוץ.

הם העלו את הרכב על הגרר במהירות אדירה, והתחילו לנסוע משם.

ידעתי שיש דבר כזה חוק יקומי.

אם גרמת לאדם נזק, בין אם בחוסר כוונה ובין אם בזדון, גם אם אתה לא מודע, היקום יביא לך את הדבר הזה בחזרה.

מספר שעות לאחר מכן קיבלתי טלפון מאב הילדים, הוא עשה תאונה ששברה לו את הצלעות, הגרר פנה בפנייה "לא נכונה" כאשר הוא ממשיך על האופנוע שלו ישר, והגרר הזה דרס את האב.

דאגתי לו מאד, הוא היה בסדר, אך הדבר הזה הביא את עצמו לתשלום מידי.

האמבולנס הביא לי חמצן, נשמתי הרבה אוויר שחור ורעיל כשהייתי נעולה בתוך הרכב.

איזו מטאפורה לחיים, חשבת.

אני מקליטה את השיר "נשימה" והאקורד סיום הזה יצא דרך אוויר מורעל שנכנס לי לריאות, ועכשיו הוא מתנקה.

התחלה חדשה.

אחת הנשמות המיוחדות שמאד אהבתי בחיי, בחורה מדהימה מוסיקלית ציירת וכשרונית, היא הרגישה, היא הגיעה אלי בהפתעה באותו היום, ישבנו בגינה, סיפרתי לה את כל מה שעברתי באותו היום,

ואז זה הגיע...הבכי הזה.

חיכיתי לבכי הזה,

הבכי המנקה, המבין, המשחרר.

לא יכולה להכנס אהבה כאשר יש בפנים בתוכנו "עשן שחור" צריך לנקות אותו קודם לפני שנושמים אוויר נקי.

בכיתי את כל הכאב שלי החוצה, את כל השנים, את כל המקומות שיכולתי לעשות יותר ולא עשיתי, את כל הימים שהייתי אטומה לסביבה, ולכולם כאב בגללי.

לא ניסיתי לקשט את עצמי בדברים שכן עשיתי, לא, אני חייבת להוציא החוצה את כל השחור שבתוכי, שישב שם, והפך לדייר שקט.

וראיתי, ראיתי את האיש בדיוק כמו שהוא, חמלתי אותו, לא כעסתי עליו, ראיתי אותו כמו שהוא, זה היה קשה, כי אם אני אתחיל לעשות חשבונות מתי אני הייתי בלתי נראית, זה לא ייגמר,

אני חייבת לראות בתוכי את הדברים האלו, השאר יחטפו את הקארמה שלהם כי גלגל מסתובב, אבל אלו לא יכולים להיות החישובים שלי, אלו חישובי שמיים.

ונולדה אהבה, לא אהבה זוגית, אלא באמת אהבה, אהבתי אותו בדיוק כמו שהוא, הלב שלי התרחב, אני אוהבת את האיש המופלא הזה על כל הגוונים שלו, בכל הצורות שלו,

ואני ממשיכה להתבונן עמוק בתוכי מולו, הלב שלי יצא אליו, אני אוהבת אותו, הוא אב ילדי, והוא הכניס הרבה קסם לחיי, ואת המתנות הגדולות ביותר שיכולתי לקבל, את הילדים שלי,

גם אם הנישואים האלו נגמרו יהיה לו תמיד מקום בלב שלי גם אם הוא לעולם לא יראה את זה או יאטום את עצמו מלהרגיש את זה, אני מרגישה, והלב שלי אוהב.

הזאתי הצידה את כל הכאב, הוא יצא החוצה, ונשאר מקום ללב להתרחב.

נשימה.

וואוו, הכל נקי עכשיו פרקתי הכל, עכשיו הראייה עוד יותר ברורה, ההבנה נפלה, אין אפילו, הכל שלם, ולהכל יש סיבה.

השמעתי לה את הדמו של השיר נשימה, הקול שלי נשבר שם מספר פעמים, כל הרגשות שלי היו בתוך השיר הזה, והמפיק השאיר את זה.

היא אמרה לי, "תקשיבי, המפיק שלך חכם, לא מושלם, שבור ומאחה את עצמו, בדיוק כמו בחיים, תשאירי את זה כמו שזה, מתוך הכאב, מתוך ההתעלות, זה מושלם".

וכך זה נשאר, לא נגענו ולא הקלטתי שוב.

כאשר הייתי אצל אחי במהלך עריכת הקליפ של השיר הזה, אני מקבלת הודעה מגנאדי,

הודעה אמיתית ומרגשת, זה היה כל כך חסר לי ביומיום הסביבתי.

סיפרתי לו שהתגרשתי והוא סיפר לי שהוא עומד להתגרש

וואו איזה סנכרון, לא ידעתי שהוא היה בתהליכים, לא דיברנו על הדברים האלו בכלל.

התגרשנו באותו החודש בלי לדעת על זה אחד מול השני.

עדיין לא הפכנו לזוג באותה התקופה.

לא נתתי מקום בתוך הלב שלי לסימני שאלה, כך שלא חשבתי על זה בכלל.

הוא הציע לי לפתוח קורס דרך הסטודיו שלו והסכמתו, הקורס היה הראשון שערכתי לבדי, זרק אותי ישר למים כמו שאומרים הוא שאל אותי שאלה אחת:

"את יכולה ללמד קורס שלם לבד?" אמרתי "כן"

"את יכולה להביא תלמידים?"

"כן יש לי הרבה מתעניינים" זה הספיק.

כך השיח שלנו תמיד היה, בלי יותר מידי מילים, בלי יותר מידי הסברים, ידענו שאנחנו אותה נשמה וזה ביטא את עצמו בכל כך הרבה מובנים, היה לי נוח מאד בתוך השקט שלי לידו, והיה לו נוח מאד בתוך השקט שלו ליד.

הקורס הזה הרכיב את עצמו לבקשה מצד התלמידים שאפתח שיעורים נוספים.

בנקודת הזמן הזאת, אני בלי בית, בלי רכב, בלי כלום, בימים של הילדים הייתי נוסעת לישון בבית שלהם, סיכמנו שאנחנו לא מזיזים את הילדים מהסביבה שלהם, אנחנו אלה שנוזז.

יש לי שכר שאני עובדת ומרוויחה יפה מקריאות הנשמה והציורים שעשיתי ועוד תמלוגים על המוסיקה שצברה תאוצה, ועוד כמה הופעות שהניבו לי הכנסה.

גנאדי היה באותה הסיטואציה בדיוק.

גרוש טרי, ללא בית, ללא רכב.

ובנקודה הזאת התחלנו לצאת יחד.

נקודת סיום שפתחה נקודת ההתחלה.

פרק 24 - הריון בין מימדי

החלטנו שאנחנו צריכים להכיר טוב יותר אחד את השני, עד לאותה תקופת הזמן ההיא, היינו עניינים מאד, אבל משהו השתחרר, לא ידענו מה קורה לנו, זה היה פתאומי, וזה היה מרגש מאד.

מתברר שכל הסביבה ידעה לפנינו שאנחנו נהיה זוג, חוץ מאיתנו, זה לא עבר בכלל במחשבה.

ההתרגשות של רוב האנשים שהכירו אותנו יחד ולחוד מאד אהבו את החיבור הזה, זה היה מרגש מאד, ואני מתחילה להרגיש משהו שונה בתוכי.

מה זה הרגש הזה אני לא יודעת מהי אהבה, אני יודעת מה זה הרגל, מהי חיבה, מהי הערכה, אבל זה משהו חדש ושונה לחלוטין מכל מה שיכולתי לחוות בחיים האלו.

זה הרגיש עמוק ברמת השייכות העמוקה שגם אם אנסה להסביר אותה במילים זה לא יצליח להגדיר את עומק הרגש הזה שהופיע לו פתאום בחיי, עדיין לא נתתי לו מקום קבוע.

בכל זאת, יש לי את האופציה להשאיר מרווח של סימן שאלה.

החלטנו לצאת לצימר כדי להתאוורר מכל הטרפת שהייתה לאחרונה.

באותו השבוע רכשתי רכב לראשונה בחיי, עד לאותה תקופת הזמן
נסעתי על הרכב של אב הילדים.

הגענו לצפון, ודיברנו במשך שבת שלמה על הכל, הגיע הבוקר,
אנחנו לא רעבים בכלל, אוכל רוחני הוא הרבה יותר משביע מכל
אוכל ארצי, הוויברציה הייתה כל כך גבוהה ואנחנו עדיין ממשיכים
לדבר ולחוות את המהויות שלנו,

הרגשנו שחזרנו הביתה.

שבועיים לאחר מכן הפכנו לזוג באופן רשמי.

שנינו בלי בתים עדיין היינו ישנים מכל הבא ליד, בסטודיו על
הרצפה, אצל אנשים על מזרונים, ובעוד מקומות, וזה היה טוב,
מתחילים מנקודה ראשונית של הכרות בלי שום דבר שיכול לתת
עוגן על כלום.

נטו שייכות של המהות הגבוהה שאנחנו.

והרגש התחיל להתחזק.

אני לא מכירה את זה, זה חדש, רגש שמגביר את עצמו, ועובר הזמן,
וזה מתחזק עוד יותר, החיבור, זה הופך לשלם יותר מיום ליום.

מכירים טוב מאד אחד את השני בלי מילים, והשיח הטלפתי מגביר
את עצמו לחלקים שהייתי מאד בנוח בתוך השקוף הזה.

הומור מטאפיסי גרם לנו להתקפי צחוק קשים בכל עת. עד לאותה התקופה הייתי צוחקת לבד, לפעמים גם באמצע הרחוב, לאף אחד אין מושג מה הצחיק אותי,

אבל היי,

גנאדי יודע בדיוק במה מדובר והוא מחזק את המקום הזה עם ההומור הבלתי רגיל שלו, ומעלה את ההומור המיוחד שלו לגבהים לא הגיוניים,

הייתי צוחקת עד שהיו יורדות לי דמעות, והצחוק הזה הוא על מצבים, לעולם לא על אנשים, אלא על סיטואציות שהיו לנו בחיים, וחוויות שמתרגמות את עצמם לצחוק אבסורדי,

ההומור הזה היה מתוחכם מימד אחר, בדיוק כמו האהוב שלי, גם בסודי סודות, ההומור הזה לא פגע באף אחד ובכל זאת הוא היה גאוני.

החיבור היה ברמת הדיוק האלוהי שיכל להיות.

איך זה אפשרי? לא חשבתי עליו בצורה כזאת לפני, אבל משהו היה צריך להסתיים כדי שמשהו חדש יוכל להיפתח.

וכשזה נפתח, זה נפתח בכל הרמות.

עוברים שלושה חודשים האהבה מגבירה את עצמה מיום ליום, יופי, זהו החלק הראשון, עכשיו ההדרכות מכינות לנו את החלק השני.

היה לי בית ליד הילדים שמצאתי, ולגנאדי היה בית בשרון שהוא שכר עם השותף.

הגענו למצב שאנחנו כל היום יחד, בין אם זה בבית שלי ובין אם זה בבית שלו.

הילדים לא אהבו את הבית שעברתי אליו, והחלטנו להשאיר את הילדים בבית שלהם, ואני אניע להיות בבית שלהם בימים שלהם ובלילות אחזור לבית שלי כדי שישנו במיטות שלהם, המעבר לבית אחר לא עשה להם טוב, וזרמתי איתם.

אז מה אני עושה עם בית גדול וריק שנמצא ליד? גנאדי הציע לי לעבור לגור איתו שם, הסכמתי.

החזרתי את הבית לבעלי הבית, עם קנס יציאה ענק, זה לא שינה לי, אני לא אתחזק בית ענק כאשר אף אחד לא גר בו.

ועברתי לשגרת חיים בבית השני.

הנסיעות לילדים היו כל זמן שיכולנו, וכך חילקנו את השבועות שלנו, כאשר כל לילה אני חוזרת לישון בבית שלנו שהפך למשותף.

בבית הזה היו עוד דיירים שלא הכרתי, הם היו חברים של השותף של גנאדי.

כך שהיה לנו את החדר שלנו, ולהם את החדרים שלהם, הייתי מבשלת ואופה בכל הזדמנות לכולם, ובתור התחלה זה הרגיש נכון.

התחלתי לקבל חזיונות עתידיים לא הבנתי מה אני רואה אבל הרגיש לי התכווצות בלב, זה קרה לי מספר פעמים במהלך השעות שלי בבית ההוא.

ואז הקול השני,

תרגעי, כולם פה אנשי רוח, את מוגנת, את יכולה לעשות תקשורים וציורים ואת מה שאת מכינה, ומוסיקה והכל,

אבל משהו עדיין לא רגוע בי.

ואז זה הגיע חודש לאחר ההגעה שלי לבית הזה הגיע המבחן הראשון.

אני אתמצת כאן מפאת כבודם של שאר האנשים.

אני מסתכלת על הפה של האיש זז, ושומעת את המחשבות שלו זזות לכיוונים אחרים,

אחח זה כואב נורא, האנרגיות לא מותאמות למלל ולכוונה והכוונה אפלה, לא הבנתי כלום.

ראיתי אותנו בבית אחר וסיפרתי על כך לגנאדי בתיאור מפורט על הבית שנעבור אליו בעתיד.

אבל בינתיים אם אנחנו עדיין שם סימן שיש סיבה, והייתה.

עברנו את המבחן הראשון, אהבה ללא תנאי שהלכה והתחזקה מיום ליום.

עוד חודש עובר, אותה הגברת באותה האדרת, הסיפור חזר על עצמו, לינץ' מספר 2

לאחר חודש נוסף כולם עזבו, נשאר הבחור.

תופעות פאראנורמאליות שהסבירו לי מדוע אנחנו עדיין שם, זה היה נוראי גם לזכור את התקופה הזאת אבל הכרחי עבור ההתעלות שלנו והריפוי שהגיע לאחר מכן.

אנחנו גרושים טריים, רצים הלוך וחזור עבור הילדים, מתמודדים עם אתגרי פרנסה, במקביל אנחנו מלמדים ועסוקים עד למעל הראש, ויש לנו אחד את השני בסוף יום כדי להניח את הראש ולהרגע בתוך השקט שלנו.

זה לא היה בית שקט אנרגטית, וקרו בו דברים שהיינו חייבים לעבור.

לאחר שהבית התרוקן ונשארנו שלושתנו, האוויר התחיל טיפה להרגע אבל לא ממש, זה הרגיש לי השקט שלפני הסערה.

ערכנו מסע פסיכדלי, אין לי ניסיון בדברים האלו, אבל הפעם אמרתי, אני חייבת לנסות, בואו נראה מה אני אראה בתוך זה.

הוסבר לי שזה "סם אמת" מוריד מסכים, זה מגלה את מה שנסתר ומעלה אותם על פני השטח, אז אם האדם הוא שלילי ואפל, זה מה שהוא יראה, וזה מה שייצא ממנו, אין סודות.

אהבתי את הרעיון, אני אוהבת אמת, בחלק הזה הייתי רגועה, לא יעלה כלום אפל, המחשבות והתודעה והכוונות שלי בכלל לא שם.

אני שותה מהמשקה הזה, זה קרה לי מאד מהר, יורדים שלושתנו למרתף והרעד מתחיל, נ

אמר לי לא לדאוג זה האפקט של זה ואני צריכה לתת לזה לעבוד, להרפות ולהרגע ולזרום עם זה.

הרפתי לחלוטין וזרמתי עם זה.

גנאדי ואני החזקנו ידיים חזק והסתכלנו אחד לשנייה בעיניים, וואו אני כל כך אוהבת את בן זוגי, הסתכלנו אחד לשנייה בעיניים, אמרנו את זה אחד לשני בלי סוף.

ואז זה נפתח.

בבת אחת נפל לי מסך ענק, זה היה נראה כמו וילון של אמנויה שהיה כמו שכבה עלי כל השנים האלו.

המילים התחילו לצאת מהפה שלי בלי שליטה, וואו זה סם אמת חזק נורא, הרגשתי שאני חייבת לדבר את כל האמת החוצה.

התחלתי לבכות בכי גדול, לא כיוונתי לשום מקום בתודעה שלי, אך משום מה זה לקח אותי לגיל חמש, לפורטל שנפתח בחדר שלי.

אני אומרת בין הדמעות

"זה אתם, זה אתם בחדר שלי, זה גנאדי יוצא מהפורטל בחדר שלי, זה אתם"

בשלב הזה שלושתנו "פעורים" והאיש מתחיל לראות את מה שאני רואה, הוא היה בחדר שלי והוא אומר לי

"אני רואה את החדר, זה נכון אני שם גם".

סם אמת עד הסוף.

אני מסתכלת על הפורטל ואני רואה את גנאדי יוצא מתוכו, בדמות אחרת אך אותה המהות, זה גנאדי.

המסך ירד, אני מסתכלת שוב, זה היה הוא, הוא הגיע אלי כשהייתי בת חמש, לפני שהוא נולד, אבל למה? אני מסתכלת על גנאדי בין הדמעות, איך זה הגיוני בכלל, ולמה שהוא יהיה שם עומד בצד.

ואז כל הזיכרון שהדחקתי לתוך הפרטים הקטנים, סם האמת הזה חזק מאד, והוא הוריד את כל המסכים של האמנויה, כל הזיכרון עלה על פני השטח, טסתי במהירות האור על עבר הנקודה בה הייתי צריכה לרדת לעולם, זה היה השלב שעליתי אליו.

אני נמצאת כאנרגיה במימד ביניים, שלב לפני הירידה לעולם, ואני רואה את החלק השלם של גנאדי ושלי מלופף יחד.

היינו חייבים לרדת בשני גופים, הראו לי מדוע, אנחנו עושים את זה אינספור פעמים.

הרגשתי את הקריעה ממנו, ואני מתחילה לרדת לעולם אל תוך הבטן של אימי, מבעד לירידה יש תחנות עגינה, ירד רק קצת אור ממני כלפי מטה, הרוב נשאר למעלה,

וזה היה נראה כמו שלוחות של אורות אנרגטיים זוהרים שיורדים לאט לאט לתוך גוף של עובר שמתחיל להיווצר, הרגשתי את הכאב של הניתוק, הרגשתי את שלוחות האור שיורדות בין מימדי הזמן, הזמן זו אחרת במימדים האלו, הוא כמעט לא קיים, אך הירידה של שלוחות האור בין מימדי הזמן הורגשה חזק מאד בתוכי.

זה היה נראה כמו אינפורמציה אינסופית שיורדת לאט לאט דרך נתונים אנרגטיים לתוך פורטל עצום שנפתח בבטן אימי.

הרגשתי את הקריעה מהשלם שלי, ויודעת שאין ברירה, אני חייבת לרדת.

בשלב הזה אני תחת טראנס מאד עמוק וממלמלת

"אין ברירה, אין ברירה, חייב לרדת לעולם, אין ברירה"

ואני שומעת אותו מאחורי "אני בא, אני תמיד איתך, אני אמצא אותך, אני תמיד מוצא אותך"

החלק השלם הנוסף שנשאר לפרק זמן של שבע שנים מאחורי אמר לי " -אני מגיע ממש מאחוריך, תזכרי בשבילי".

רגע מה? "תזכרי בשבילי"

הכאב, אוי הכאב הרגשתי את הירידה לתוך המימד הזה בצורה כל כך מוחשית, אין לתאר את הכאב הזה

ובמקביל האהבה, אין לתאר את גודל האהבה ההדדית שחווינו מרגע האיחוד.

זה נמשך שעות, אל תוך הלילה, אנחנו על סם אמת, ומדברים את כל האמת החוצה, האמת שהייתה בתוכי כל השנים של שתיקה, המימדים הנוספים, הזכרונות שהייתי ילדה וגלגולי עבר, כל מה שזכרתי מחוויות חוץ גופיות, כל הידע שהיה חבוי בתוכי על עולמות הנסתר, הכל יצא בשטף אדיר של אמת שהתבטאה במלל אינסופי.

אני מסתכלת על גנאדי ועל הבחור אני זוכרת אותם כל כך טוב הלב שלי עמד להתפוצץ.

כל שנות השתיקה, ואני יודעת שהאמת תשחרר אותנו לחופשי, זה היה משחרר כל כך.

לגנאדי הייתי מספרת הכל, את כל מה שהיה בתוכי, והוא היה מספר לי הכל, לא היה נסתר כלום בנינו, כך זה היה מההתחלה, הכרנו הרבה לפני שהפכנו לזוג, היינו גלויים אחד עם השנייה מהרגע הראשון שהכרנו, כך זה תמיד היה, כך זה תמיד יהיה.

ללא שפיטה, חוזקות חולשות, את הכל היינו פותחים באופן אותנטי וכנה אחד מול השנייה.

ומעולם לא חששנו שתהיה איזושהי שפיטה אחת כלפי השני, מעולם לא הייתה ולא תהיה, רק כבוד, הערכה ואהבה אינסופיים בתוך הזוגיות שלנו.

והאינפורמציה שיצאה בעקבות סם האמת הזה קלחה בדיוק מופתי לפי מה שחוויתי לאורך כל השנים.

אנחנו מתחבקים ובוכים ומתרגשים, המסך הראשון ירד.

קיבלתי ביקור מופלא, בדיוק בטווחי השעון של הפורטלים שאני יכולה לפתוח במימד השלישי, ולהחזיק אותו ברובד הארצי כדי שמהצד השני יוכלו להגיע אלי ולהעביר לי מסרים.

הלידה, פורטל ראשון גיל 5 פורטל שני - בחדר שלי גיל 10- מוות קליני גיל 15- האורות הירוקים היו בדיוק בטווח של אותו שעון מתקתק, כשבבית הורי.

גיל 20- הריון ראשון

וכן הלאה והלאה ראיתי את שעון הזמן מתקתק אצלי, לפי פעימות של כל חמש שנים יש פורטל שנפתח.

ואני זו שמחזיקה אותו מהצד השני, אבל איך? איך עשיתי את זה, הייתי חייבת לדעת עוד.

בנקודה הזאת כולנו היינו מותשים, שלושתנו שחררנו הרבה דברים
באותו המעמד,

ואני שומעת את כל הסודות של הבחור יוצאות ללא שליטה מהפה
שלו, וואו, הדברים הכמוסים ביותר שאנשים לא פותחים ביומיום,
נפתחו כמו פרץ אדיר של אינפורמציה שהם מעולם לא יעזו להוציא
עד דל שפתייהם לא ביומיום ולא בכלל.

גנאדי ואני הסתכלנו אחד על שנייה, זה היה מדהים.

כאשר יש לנו מחשבה תודעה ורגש שעוברים בקו ישר דרך הפה
שלנו, כאשר זה תואם הוויברציה היא מדויקת, אין אקורדים
צורמים.

זה הסביר הרבה.

אנחנו שרים מלחינים ומנגנים יחד בכל עת, וכאשר אנחנו שרים יחד
המלודיה שאנחנו מייצרים מותאמת בדיוק מופתי תדרי למהות
שלנו, גנאדי מוכשר כל כך בכתיבת לחנים ומוסיקה ומילים ללחנים
שהוא מוריד מהעולמות העליונים.

והשירים שלנו הם התדר של המנגינה של הבית, מנגינת הלב.

מה קורה כאשר המחשבה שלכם והרגש שלכם לא מתואמים ואתם
מוציאים מהפה דברים שהם שונים ממה שהמחשבה שלכם והרגש
שלכם מייצר? התדר לא מסתדר וזה נשמע כמו מיתר מקולקל
בשדה האנרגטי.

כך אני רואה אנרגיות.

ורוב האנושות שחוויתי לאורך כל השנים האלו הייתה בעלת מיתרים מקולקלים.

אמרתי באותה ההזדמנות, הלוואי והיה מסך מעל הראש של אנשים שמקרין בדיוק את מה שהם חושבים ומרגישים, כך לא יהיו להם ברירות אלא לדבר תמיד אמת, אבל אנחנו יודעים שבמימדים אחרים זה קיים.

הרגשתי את זה בגיל 40 כאשר שוב נפתח פורטל והייתי אמא לילדים כאשר לקחו אותי לחללית, המחשבה שלי הוקרנה בקולי קולות באותו המעמד וצחקנו שם מלא, זה היה משעשע.

הפעם היחידה בחיי שהרגשתי אקורדי אנרגיה מנגנים באותה המנגינה ללא זיופים, מלבד הילדים שלי, היה עם גנאדי, זה היה קסום.

המחשבה התודעה והרגשות שלו יחד עם מה שיוצא לו מהפה, מותאם בדיוק מופתי.

אני כל כך ברת מזל.

הוא הבטיח שהוא ימצא אותי, והוא מצא זה לקח כמה שנים עד שהבנו את זה, אבל בסוף זה קרה בלי שכיוונו לשם.

השפעת הסם לאט לאט התפוגגה ונשאר עוד מהחומר הזה לשתייה.

אני חייבת לסיים להוריד את האינפורמציות האלו, זה היה טיפה מהים לעומת כל מה שרציתי לקלף ממני כאינפורמציה אלוהית, איזה מדהים זה היה, לא הבנתי מדוע אנשים מדברים על הסם הזה בפחדים גדולים.

מה יותר מדהים מלחות סם אמת ולראות את האינפורמציה יורדת במלואה ללא גינונים או סינונים.

הרגשנו את זה שלושתנו, זה עדיין לא נגמר, יש עוד להוציא.

ערכנו את הסשנים האלו שלושתנו בהפרשים של יום כן ויום לא, יום כניסה לעומק האמת, ויום אינטגרציה.

הגוף שלי הגיב טוב לסם הזה, לא היו לי תופעות לוואי בכלל, נכנסתי לסטייט עמוק של טראנס והאמת של המימדים העליונים קלחה בלי שיכולתי לעצור.

אני מחדדת כאן עניין חשוב.

אני לא ממליצה לעשות שום סם בשום צורה כאשר הבפנים שלכם לא במצב נקי או בדרך לשם, אם יש לכם דברים אפלים שאתם מסתירים, תנקו אותם קודם כל, כי הסמים האלו מגלים את כל הרקוב שלכם מבפנים, או לחילופין, אם אתם אנשים של אמת, חלק מהסמים יפתחו לכם את העולמות העליונים לאינפורמציה שלא תקראו או תחוו באף מקום.

מי שמכיר אותי יודע, שאת כל המידעים שאני מביאה הם מחוויה ישירה, לא מעניין אותי הפרשנויות של אנשים שאולי חוו דברים ואולי לא, גם האנשים שהיו הכי קרובים אלי, רוב האנשים שאני מכירה פשוט מעתיקים אינפורמציות שהם קראו או ראו או שמעו ממקומות אחרים, והם מביאים את זה כאילו זה המידע שלהם.

זה שקר, איך אפשר לעשות דבר כזה? אם לא חוויתם בעצמכם, איך תנכסו אותו כאילו זה אתם?

במהלך אותו השבוע, התחלנו גנאדי ואני לערוך אלכימיה לבנה.

ומי שלא יודע מהי אלכימיה לבנה אני אתמצת במשפטים בודדים. הגוף הארצי שלנו הוא טכנולוגיה מקודדת מאד ייחודית.

אנחנו מורכבים מ-70 אחוז מים בתוך מימד ארצי, ויש את המים העליונים והמים התחתונים.

בתוך הנוזלים הגבריים והנשיים מקודד אותו קוד אלוהי.

והוא מופעל אך ורק עם פרטנר אחד ויחיד לפעם אחת בחיים, יחד עם כימיה גדולה והתאמה מינית מושלמת ביניהם, והוא חייב להיות מופעל עם רגש אחד חזק של אהבה ללא תנאי.

כשזה קורה, האנרגיה של שניהם מופעלת, והם לא מגיעים לאורגזמה ארצית, אלא אורגזמה מטאפיזית.

כלומר הם לא מוציאים את המים שלהם החוצה, הם מתמירים אותו לאנרגיה.

מיותר לציין את גודל ההנאה שחווינו מתוך יחסי המין שהיינו מקיימים בכל עת.

הרגשנו את האור האינסופי מתחיל לעלות במעלה עמוד השדרה שלנו וכל אקט מיני היה מעלה אותנו לגבהים אינסופיים של טראנס עמוק ואהבה אינסופית.

היו "פספוסים", כי היינו בתחילת האימונים שלנו.

וואו למה זה קורה, אני אוהבת לבדוק.

ראיתי במהלך אלכימיה לבנה שאנחנו מקיימים, שכאשר מחברים את כל ההנאות ואת כל האהבה ואת כל החיבור של הלב למקום אחד, עוד חלק של אור יורד אלינו לתוך הגוף, היינו מנקים את כל המחשבות החיצוניות, המחשבה היחידה היא על האהוב שלי שהלב שלי יוצא אליו בכל יום, וזה רק הולך ומתגבר.

כאשר מופעלת הנאה ללא גמירה, האנרגיה מתחילה להיווצר כמו פורטל בתוך הגופים שלנו והם מחברים אותנו למקור גבוה יותר של אינפורמציה

ואנחנו כל כך אוהבים אינפורמציה זה אחד הדברים שאנחנו יכולים לעשות בכל עת אינפורמציה אלוהית בלתי נגמרת, וכל זה בחוויה ישירה, שום ספר או סרטון או הרצאה או לא משנה מה, לא יוכלו להשתוות למידע שהיה יורד דרכנו.

באותה התקופה גנאדי קרא והתוודע לספרים של סמאל אן ואור, אני לא ידעתי מי הוא, וגנאדי ערך לי הכרות ראשונה עם הרעיון של האלכימיה הלבנה בעקבות הספרים של סמאל.

לפני שידעתי מי הוא, גנאדי אוהב להראות לי תמונות. הוא הראה לי תמונה של איש, הוא שאל אותי

"מה את רואה?"

מבט של שנייה אחת הספיק לי.

אמרתי לו וואו, הוא מסתובב ב"אנדר גראונד" הוא מסתובב באנדר גראונד, בין העולמות, גם למעלה וגם למטה, הוא חזק נורא, הוא עושה את מה שאנחנו עושים, מי זה?

ואז הוא אמר לי, זה סמאל.

צחקנו, הוא היה מפורסם בחיבה יתרה שלו ללכת לכל הרבדים ולבדוק אותם בעצמו.

כך התחיל המסע שלנו לתוך הארת הגופים שלנו

אז באותה התקופה כאשר רק התחלנו את האלכימיה המינית, איחר לי המחזור.

אני מספרת כאן משהו מאד אישי אך הכרחי.

אין סיכוי שבעולם שאוכל להיכנס שוב להריון, ווידאתי את זה לאחר לידת התאומים כאשר התעקשתי לערוך קשירת חצוצרות.

אני נכנסת להריון עם כל סוגי המניעה הארציים ונקלטת בכל זאת.

אחרי שישה ילדים זה לחלוטין הספיק לי, וביצעתי קשירה בבית החולים יומיים לאחר לידת התאומים.

סיפרתי את זה לגנאדי ולבחור, והתחלתי לבכות, אני לא יודעת מה קורה לגוף שלי, אין מחזור, והוא סדיר כמו שעון, וזה גם לא הגיוני במונחי ארץ.

גנאדי התרגש מאד ואמר לי

"אם הייתי מתכנן ילדים זה היה איתך, מה כבר יכול לצאת משנינו חוץ מילד מושלם ממימדים גבוהים?"

זה הרגיע אותי קצת החלטנו שלא עושים בדיקה ארצית, זכרתי מה היה לי עם הריון התאומים, לא ראו שום דבר בבדיקות עד שהם היו בני שלושה חודשים בתוך הבטן שלי.

בינתיים היה דייר נוסף באותו הבית, ואמרתי לו, אני לא יודעת מה קורה אצלי פנימה, אני מאד אוהבת את היישות המדהימה הזאת שהייתה איתנו באותה התקופה בבית לפרק זמן קצר, והיה לנו שיח טוב.

הוא חזק מאד, קוסם לבן קראתי לו.

והוא אמר, בואי נעשה מסע, את נכנסת מהר לטראנס אז בואי נעלה למעלה לבדוק.

ישבנו בגינה בחוץ, אני עוצמת עיניים ואנחנו שנינו מתחילים לעלות למימדים עליונים שלב אחרי שלב בתוך התודעה שלנו, אני שומעת את הקול שלו, בגינה בחוץ יורד גשם קפוא וקר, התכסיתי בשמיכה כדי להרגיש מאד בנוח בתהליך הזה.

ואני מרגישה שהתודעה שלי נשאבת למעלה בבת אחת, אני יושבת על הספה בחוץ בשילוב רגליים, השמיכה מכסה אותי עד לצוואר ואני עפה מחוץ לגוף.

את אותו התהליך הבחור המקסים הזה מרגיש, אנחנו יושבים אחד מול השני ואנחנו מתחילים לעלות לגבהים שלא חשבתי שאפשריים.

בתוך המקום הזה עלינו עד למועצה הגלקטית, לא ידעתי מה זה באותו הזמן,

אני מדברת תוך כדי ואומרת לו מה אני רואה,

ישויות עצומות יושבות במעגל שמימד גבוהה, וכל אחד מהם נראה שונה, והיי...הנה ההדרכות שלי גם שם, האנשים הזוהרים, התרגשתי מאד.

עמדתי במרכז המעגל שאל אותה המועצה.

הם התחילו לדבר איתי:

"ברוכה הבאה חיכינו לך"

"אני מתרגשת מאד, תודה שקיבלתם אותי" "אנחנו אוהבים את הפעולות שאת מגיעה אליהם"

"זה בזכותכם אני מרגישה אותכם כל הזמן, תודה שאתם תמיד שומרים עלי תודה שאתם שומרים על גנאדי, תודה שאתם שומרים עלינו יחד"

הם חייכו באהבה אינסופית, אך היה שם גם מבטים רציניים וחמורי סבר, לא במובן השלילי אלא במובן הרציני, חלק מהישויות שהיו יושבים על הכיסאות היו מדהימים ורציניים מאד, וחלק מהם הצחיקו אותי נורא בוויברציה שלהם,

הם לא עשו שום דבר מצחיק, פשוט הרטט שלהם היה כל כך חזק שהוליד פרץ צחוק מאד חזק אצלי,

כבשתי אותו מהר כי יש שם גם חבר'ה רציניים, ויש מטרה להגעה שלי שם

"אני אשמח לדעת מה קורה אצלי בבטן, ולמה זה קורה"

באותו הרגע קרה משהו שאני לא יכולה להסביר הם לא נתנו לי שום תשובה ארצית, השיח הפך לטלפתי.

הם הקרינו לתוכי אור, אני עומדת במרכז המעגל הקסום הזה והם הגדילו אותי לגודל שלהם, עד לאותו הרגע הם היו עצומים בהשוואה לנמלה מול בנאדם.

כאשר הוגדלתי לגודל שלהם, כל אחד בתורו העביר לי אור לתוכי, והתחלתי להסתכל על הבטן שלי שם, וראיתי ספירלה זוהרת בצבע טורקיז מתחילה להסתובב בתוך הבטן שלי.

והם אמרו "אנחנו מביאים לך מתנות לקראת הבאות, מה שבתוך הבטן שלך הוא חיים, אבל הוא לא יוכל לגלם את עצמו במימד הארצי, פתחת את וכן זוגך מעבר בין-מימדי, ואנחנו נדאג לתינוק שלכם במימדים הנוספים עד שיגיע הזמן, הוא יחכה לכם שם"

ההתרגשות הייתה גדולה כל כך, ראיתי את התינוק שבבטני והוא מתחיל לגדול בצורה לא רגילה, אבל למה שהוא לא יגולם כאן במימד הארצי?

"הוא לא יוכל לשאת את המימד הזה, הוא נוצר ממימד גבוה יותר בעקבות הטוהר שלכם בתוך המעשה"

והם הראו לי אותו, לבן, זוהר, יפהפה וקסום, ממתין לנו בעולמות העליונים.

הרגשתי צורך לעשות משהו לא שגרתי במהלך כל הסשן, רציתי לתת להם מתנות ממני אליהם.

אמרתי להם "אני לא רוצה כלום, יש לי הכל והרבה מעבר" והפעלתי אורות מתוכי והבאתי לכל אחד מהם מתנת אור ממני אליהם.

בשלב הזה הגוף שלי התחיל לרעוד, הבחור המיוחד קלט שזה מספיק, והתחיל להוריד אותנו חזרה לקרקע.

לאט לאט יורדים בין המימדים עד למימד הדחוס הזה כאן במימד השלישי אנחנו פותחים עיניים, מסתכלים אחד על השני ואז זה קרה.

אני מסתכלת סביב, הכל זוהר.

לא משהו שאני לא רגילה, אבל זה היה לא רגיל בכל מונח ארצי "הגיוני" אני אומרת לו, "תראה, חושך מוחלט אבל הכל זוהר, אפשר לראות את ההילות של כל הצמחים כאן מסביב, איזה יפה זה".

בשנייה שהרמתי את היד להראות לו את מה שזוהר מולנו, אני מסתכלת על היד שלי.

היד שלי זוהרת! "מה זה? תרים רגע את היד שלך" הוא מרים היד שלו זוהרת

"מה קורה כאן? תראה את היד שלך, תראה את היד שלי"

אנחנו מתחילים לצרוח מהתרגשות.

אנחנו זוהרים כמו שני פרוז'קטורים אחרי התהליך הזה.

אני מסתכלת עליו, כל הגוף שלו זוהר, הוא מסתכל עלי, כל הגוף שלי זוהר.

אני פותחת מהר את המצלמה של הטלפון, אולי כל זה בכלל בראש שלי.

הוידאו של המצלמה קלט את זה! אנחנו זוהרים, ואני ממשיכה להסריט.

חושך מוחלט בחוץ הראש שלי מאיר כמו פנס אורות חזק ביותר, כל הפנים שלו מולי נראות כמו מלאך של אור זוהר לא מהעולם הזה, הידיים שלי זוהרות, הידיים שלו זוהרות.

זה מתועד.

שעה לאחר מכן, הלכתי להתקלח כדי להרגע, מה קרה פה? מתחילה לסדר את המחשבות ואת החוויה לפי הסדר כדי שלא יישכח ממני, היו הרבה דברים שנאמרו לי שם ולא זכרתי את הכל, רק את עיקרי הדברים.

הלכנו לספר את זה לגנאדי, הזוהר עדיין מעל הראש שלי, הסרטתי את זה גם, ושוב באותו המקום שזה קרה.

הזוהר הזה המשיך למשך מספר שעות עד שהוויברציה שלנו "חזרה למקום" המימד השלישי הדחוס.

היינו בין העולמות, והאורות שהקיפו אותנו היו לחלוטין לא מהעולם הזה.

אוקיי, יש חיים בתוך הבטן שלי, ראיתי אותו, עכשיו מה? השבועות עברו, הבטן ממשיכה לגדול, זה לא הגיוני, המהירות שהתנפחתי הייתה לא אנושית,

בכל פעם שהייתי נוסעת לילדים שלי, הם התרגשו מאד, "יהיה לנו עוד אח קטן", לא יכולתי להסתיר את הבטן, זה היה ניכר לעין בצורה מאד בלתי ניתנת להסתרה.

הבן הגדול המיוחד שלי שהיה בן 9 אמר לי "אמא הוא נראה כמונו, הוא זוהר בדיוק כמו האנשים הזוהרים שאני זוכר" למדתי לתעד הכל, את כל הדברים האלו.

הרמתי את המצלמה והתחלתי להסריט את הבן שלי

"תספר לי חמוד שלי מה אתה זוכר?"

"אני זוכר אותנו"

"אתה רוצה לספר לי?"

אתם מבינים שאני לא מנחה בשום שאלה שלי את הזיכרונות שלהם, כדי לקבל תשובות כמה שיותר נקיות מתוך ההיזכרונות שלהם. זה מוסרט אז אני מצטטת מילה במילה.

"כן, לפני שנולדתי אני חושב, הייתי בשמיים, ניזכרתי שהייתי בשמיים, רק עכשיו ניזכרתי, והיו כאלה מלא אנשים, זוהרים, אבל ממש זוהרים"

"כן"

"שבקושי ראו אותם"

"איך הם ניראו לך?"

"פשוט מין כזה בנאדם אבל ממש זוהר"

"זה מדהים, אתה יודע מי הם? חלמת את זה או אתה זוכר את זה"

"אני זוכר את זה, לא חלמתי את זה, אני זוכר"

"מה הם?"

"כולם זוהרים, אני הייתי שם וגם את היית שם"

"ראית גם את גנאדי"

"לא חושב"

"האנשים האלו אתה יודע מי הם?"

"לא"

"הם הרגישו לך טוב?"

"כן, מאד טוב, הם זוהרים, כולם זוהרים"

התרגשתי מאד מהזיכרון שלו, את האנשים הזוהרים אני מכירה מתחילת ההיווצרות שלי במימד הזה, והנה הבן שלי זוכר אותם.

אך אני מנועה מלהנחות אותו לגבי המקור של האנשים הזוהרים, עם השנים הוא יזכור בעצמו עוד חלקים מרגשים מהחיים ומהמקור הנשמתי לפני שהוא הגיע לכאן לעולם בגוף אנושי.

ידענו שמשהו גדול צריך לקרות, כל הבית היה בהתרגשות גדולה חיים חדשים נוצרים בתוכי, והוא מלאך קטן, נגד כל כוחות הטבע, והוא בתוכי.

גנאדי היה יושב ליד הבטן שלי ומדבר אליו, וכל פעם שהוא היה שם את היד על הבטן הגדולה שלי היו תזוזות שליטפו לו את היד שהוא הניח על הבטן שלי.

הסרטנו את זה גם, זה היה מדהים לראות את הבטן הגדולה וזה מתוך החיים שהיו בתוכי, וזה חיים ששנינו יצרנו באהבה עצומה משיכה אדירה אחד לשני וטוהר מוחלט.

יש חיים בתוכי, הוא ממימד אחר, והוא זוהר כולו, לאחר שלושה חודשים הייתה לי בטן של חודש שביעי, מאד לא שגרתי במונחי ארץ, הבטן גדלה מיום ליום.

ואז זה קרה.

הייתה וויברציה מאד חזקה שהגוף שלי לא יכל לשאת יותר והתחיל דימום.

נסענו לבית החולים מהר.

מכאן הבנו את מה שהיינו צריכים להבין, התינוק הזה לא יתקיים כאן, הוא לא יכול.

הוויברציות הארציות לא יוכלו להכיל אותו במימד הזה, והוא ממשיך להתקיים במימד אחר.

בכינו הרבה וכאן היה הפצע שבתוכי.

זאת הפעם הראשונה בחיי שאני באמת רוצה את התינוק הזוהר הטהור הזה, יחד עם בן זוגי המדהים, אבל הוא לא יכול להתקיים כאן, לא הבנתי מדוע ההדרכות עשו לנו את זה.

אבל הייתה סיבה טובה מאד, כי מה שעברנו בהמשך הסביר שתינוק במימד הזה לא היה מאפשר לנו לעבור.

ראיתי אותו עוד מספר פעמים במימדים אחרים, ושם הוא גדל מעת לעת.

יומיים לאחר מכן התבשרנו שאנחנו יכולים לעזוב את הבית הענק הזה.

אנחנו שבוע לפני מעבר, אין לנו שום כיוון לבית שאנחנו הולכים לעבור, אני אחרי סיום הריון עדיין ברגישות גבוהה סביבתית. התחלתי לקבל חזיונות, סיפרתי זאת, הם כבר מכירים את האופן בו אני מבצעת ציורי נשמה.

מגיע חזיון ואני מציירת אותו.

פתחתי מכחולים וצבעים והתחלתי לצייר תחת טראנס.

אסביר לכם איך התהליך עובד.

אני עורכת מספר נשימות עמוקות, נכנסת למצב תטא עמוק, מוחקת כל מחשבה או משהו שיכול להפריע להורדת האינפורמציה, ומוחקת כל רצון לקבל משהו או להשיג משהו, אני במצב "מנוחה" חשיבתית מנטלית ורגשית, אני לא רוצה לקבל שום דבר או להוכיח שום דבר, והידיים מתחילות לבצע על "אוטומט" את החיבור מחלקים גבוהים יותר לכן למימד הארצי את הנתונים על גבי הציורים.

אני מבינה שאני רק צינור שמעביר את הנתונים כך שאני נמצאת על מצב "כמעט אפס אגו"

היד מתחילה לצייר בית, שטח פתוח, משהו נורא פשוט, אין לי מושג מה אני עושה וטוב שכך, הבחור גר איתנו הגיע לצלם אותי, אני נראית בנייתוק מוחי מוחלט, התמונה הזאת באתר שלנו במהלך ציור הבית.

ואז התחלנו להריץ בדיחות

"הבית הזה בכלל לא בארץ, חבר'ה אנחנו עוברים לחו"ל" צחקנו, חוש הומור מוזר יש להדרכות שלנו, אבל מה שיוצא יוצא.

שלושה ימים לפני המעבר, אין לנו בית, לא סיימתי את הציור, ואני שומעת בתוך הראש שלי

"תסיימי את הציור"

זה היה היום של הילדים, נסעתי לצפון, ואני מקבלת תמונה מהבחור שגר איתנו, והוא כתב לי

"את לא מבינה, יש דבורה על הציור שלך" אין דבורים באיזור הזה, למדנו שלכל דבר יש סימנים שמספרים לנו, צריך רק להקשיב.

אמרתי, ננסה דרך לא שגרתית, ארשום בגוגל "בית פרטי קומה אחת עם נוף פתוח" נראה מה ייצא.

התמונה הראשונה שגוגל הראה היה הבית שגרנו בו בשדמות דבורה, זאת הייתה הדבורה שהייתה על הציור, התמונה הייתה זהה לחלוטין לציור.

צחקנו המון באותה התקופה, אין הם גאונים המדריכים שלנו, הם יודעים הכל.

התחלנו לארוז את הבית שעמדנו לעבור ממנו, אבל חייבים להשאיר אותו בדיוק באותו המצב שקיבלנו אותו, אבל דלת הזכוכית השקופה של היציאה מהסלון למרפסת ננעלה כאשר הבריש שלה תקוע בתוך המשקוף.

חייבים לתקן את זה.

הגיעו בני משפחה לתקן את זה, לא מצליחים, הדלת תקועה, כולנו מנסים בכוח לטובב את המפתח ולפתוח את הבריש, אין, כלום, נעול.

הבנתי.

בדרך ארצית זה לא יקרה.

באותו הזמן היינו בוויברציה מאד גבוהה, יכולנו להיות אנחנו בתצורות הגבוהות ביותר שיכולנו לגלם בתוך גוף, והיו גם אתגרים אבל צלחנו אותם והיינו כולנו ביחסים מאד טובים אחד עם השני, הבית היה בהרמוניה ובתדר גבוה.

הבחור המקסים שזהר איתי יחד לאחר ההפעלה האנרגטית, ישב על השטיח בסלון.

וגנאדי והבחור השני ואני מנסים לפתוח את הדלת הזאת, אין זמן, שום כוח בעולם לא הצליח לסובב את המפתח של הדלת הזאת לפתיחה.

ובעל הבית צריך להגיע כל רגע ולבדוק את הנכס שלו.

אמרתי להם "בואו ננסה דרך אחרת, אוקיי?"

"כן, אבל איך?"

"תקשיבו, בתור ילדה הייתי עושה דברים כאלו, אז תזרמו איתי, אין מנעול, אין דלת"

"מה זאת אומרת?"

"תקשיבו שוב, הכל כאן זה 'ריק' בתוך שדות אנרגיה, אין באמת דלת, אנחנו בתוך הולוגרמה, אין מנעול!"

"יאללה, אין מנעול"

גנאדי התרחק טיפה והסתכל עלינו הבחור השני החזיק את הידית, אני שמתי על הידיים שלי במרחק מהדלת, והתחלנו להיכנס לכיוון אנרגטי ואמרנו יחד

"אין מנעול, אין דלת"

אמרתי לו "תדע, אל תאמין, תדע, אין מנעול, אין דלת"

בנקודה הזאת הבחור שישב על השטיח וגנאדי שעבד לידינו הסתכלו עלינו עושים את זה.

לפתע, הדלת נפתחה, כשהבריש עדיין תקוע במשקוף, הדלת נפתחה לרווחה!

התחלנו לצרוח,

"זה עבד! אני לא מאמין זה עבד!"

הסתכלתי על הבחור שישב על השטיח, והבנתי,

משהו התמוטט בתוכו בתוך המציאות הזאת.

כשאתם מתחילים לראות שאתם בתוך מציאות חלופית, אם אין בכם חוסן חזק, אתם עלולים להתמוטט, כולם מדברים על זה, ריבוי

המציאויות בין המימדים ובין העולמות אנחנו חווין את כל זה ממקור ראשון, לא דרך סיפורים ולא דרך שמועות,

חווייה ישירה.

מה קורה אם מישהו יבוא ויגיד לכם, המציאות שאתה חווה, היא לא המציאות שאתה חושב, אתה בתוך סימולציה, אנשים יצחקו יגידו שאתה משוגע, עד ש...הם חווים את זה בעצמם.

למזלנו הבחור הזה כל כך מיוחד וכולו אורות וטוב, שהוא מהר התעשת, שפכנו עליו מים על הפנים כדי שלא יתעלף ולאט לאט נשמנו ביחד איתו, כדי להחזיר את ההלם שהוא חווה למצב מימדי רגיל.

מה זה היה?

לא היה זמן להבין מה קורה כאן, אנחנו באמצע אריזות.

הבחור השני יום אחרי יום נותן לנו לפתוח קלפים מיוחדים שהוא קנה, תופעה פאראנורמלית לא הגיונית נוספת.

שלושתנו פתחנו יום אחרי יום, במשך ארבעה ימים ברציפות, את אותו הקלף בדיוק, מתוך ערימת קלפים מעורבבת שוב ושוב, מה הסיכויים?

למחרת הגיעה אישה עם המחשב שלה כדי שנעזור לה עם האתר שלה.

המחשב שלה לא עבד, והעכבר שלה לא תפקד, אי אפשר לעשות כלום באופן הזה, ובשביל זה היא הגיעה מרחוק. אנחנו כבר "בשוונג" ישבנו לידה ואמרתי לה,

"תראי אתמול עשינו את התרגיל הזה, בואי ננסה אותו עכשיו, רק אם תרצי"

האישה הזאת מיוחדת גם בעצמה והיא אמרה

"בטח, תעשי כל דבר, בשלב הזה היא הייתה מוכנה להכל" הרמתי את הידיים ואמרתי לה "אין עכבר" היא לא הבינה.

אמרתי לה

"אין עכבר, ואם אין עכבר אין בעיה, הכל כאן דחוס לחומר, והוא מקריש את עצמו למשהו שאנחנו חושבים שהוא יעיל כי המוח שלנו מספר שרק כך זה אמור להיות, אבל אם אנחנו מזיזים את מה שהמוח מספר לנו למקום אחר שבו המוח נח, אין מגבלות"

נראה לי שהיא הבינה.

הרמתי את הידיים והמשכתי לומר "אין עכבר זאת אשלייה מוחית, אין בעיה"

העכבר התחיל לזוז על המסך כאשר כלום הגיוני לא יכול להסביר את זה, היא התחילה להזיז את העכבר הידני, זה עובד! אבל איך?

מתברר שלא היו סוללות בעכבר אך הוא עבד בכל זאת.

אנחנו מלמדים את התלמידים שלנו לעקוף את המגבלות המוחיות הארציות.

וככאלה, אם הם מצליחים זה אומר שהמוח הארצי שלהם במנוחה.

לומר שלכם שכולם מצליחים לא יהיה נכון, האנשים הספורים שראיתי שיכולים לעשות את זה מגיע לאדם אחד מקסימום שניים מתוך מאות האנשים שלימדנו לאורך השנים להזיז את מגבלות המוח האנושי.

וזה לא פשוט בכלל.

כדי להגיע לתופעות פראנורמליות, אתם צריכים להיות נטולי אגו מוחי באופן כמעט טוטאלי.

וכל אדם מנסה להוכיח לעצמו ולסביבה שהוא "משהו גדול", בשנייה שהמחשבה הזאת עוברת לכם בראש, תקחו בחשבון שכלום לא יקרה.

כדי לקבל תקשור נקי, אתם חייבים להיות נטולי אגו.

כדי שתופעות פראנורמליות יקרו, החלק האגואי שרוצה להיות חשוב ומיוחד, חייב לכבות אותו לחלוטין.

רוצים להגיע למקומות האלו? תכבו את כל החלק בעל חשיבות עצמית שמספר לכם שאתם "משהו" והמשהו הזה הוא כביכול יותר מכל השאר "אני חשוב, אני מיוחד, אני על טבעי, אני ואני ואני..."

אצל רוב האנושות החלק הזה פועל 'פול פוואר' כל הזמן במהירויות שונות.

כדי להגיע לוויברציה גבוהה אנחנו מפעילים את הרגש החזק ביותר - אהבה.

אבל אהבה לא במובן שאתם חושבים, אהבה נטולת אינטרסים, בין גנאדי לביני היה את הרגש הזה שהלך והתגבר מיום ליום ומשעה לשעה,

הבנו שזה לא משהו שהולך ודועך אלא משהו שמגביר את עצמו יחד עם טוהר הכוונה והיינו בכמויות אדירות כאלו באותה התקופה.

הלב שלנו היה רחב כל כך שכל הפקולטות נפתחו במלוא העוצמה.

פרק 25 - מהי אהבה

כולם רוצים לטעום אותה, להרגיש אותה, לחוות אותה.

לא ידעתי מהי אהבה עד שזה הגיע אלי, עברתי הרבה שנים בתוך החיים ושום דבר מחויות חיי לא הכין אותי לאהבה בתוך המימד השלישי.

החיבור ברמת הרגשות, ההתאמה המינית, ההתאמה המנטלית, החיבור הנישמתי יחד עם שאר החיבורים, שנינו אוהבים את השקט שלנו, שנינו מבינים את ההומור ההדדי, עד לדיוק השכבות העמוקות ביותר, היו ברמת הדיוק הגבוהה ביותר.

האהבה שיש לנו לילדים שלנו היא אהבה אינסופית, ילדנו אותם, גידלנו אותם,

רק החיבור שלנו אליהם הוא שונה מאיך שהעולם רואה אהבה לילדים

זה לא, אוקיי, יש לנו רגש חזק של שייכות רכושנית עמוקה של "זה שלי, זה יצא מתוכי, הוא נראה כמוני או כמו מישו, וזה מעורר אצלי תחושת שייכות למשהו שיצא מתוכי"

אז לא כזה, זה לא רכושני בכלל.

זוהי אהבה אינסופית לילדים שלנו ומסירות עמוקה עבורם תוך כבוד מוחלט לדרך שהם גדלים.

אבל מה קורה כאשר יש שייכות עמוקה, לא ארצית בכלל עבור אנשים שהם אנחנו ואנחנו זה הם אבל אנחנו לא צריכים כלום מהם והם לא צריכים כלום מאיתנו? קשר קוסמי הוא: את חיי אתן עבור אהובי, כך זה תמיד היה ותמיד יהיה.

אנחנו מתחילים לראות את הרגש הזה מתחיל לפעול מתוך הבנה עמוקה שאנחנו חולקים את האחד שלנו כל הזמן אחד בתוך השני ומסביבינו ומצדדינו,

בעולמות העליונים ובעולם המימד השלישי, ובעצם, האהבה הזאת עד כמה שיהיה לי מאתגר להסביר, חופפת וקיימת בכל שאר רבדי המימדים, בין אם זה בתוך מימדי הזמן ובין אם זה מחוצה להם. בן זוגי האהוב.

וואו זה היה עוצמתי בכל יום ויום, אנחנו רוב היום בשקט, עובדים אחד ליד השני, אנחנו מלמדים תלמידים, נוסעים ביחד לכל מקום, מלבד הימים שאנחנו עם הילדים שלנו,

רוב הזמן אנחנו יחד ולא רק שזה לא מעיק, זה אוורירי,

זאת בדיוק ההגדרה שאני יכולה לתאר קשר קוסמי זה להסתכל במראה של האדם שמולי ולראות אותי, ובו זמנית כשהוא מביט בי הוא רואה אותנו.

ואני לא מדברת על ראייה אגואית כמו שאתם מסתכלים במראה כאשר אתם מתכווננים לאירוע ואתם נראים מטופחים ויפים אני מתכוונת על כל הצדדים של המראה שמולכם.

אתם תקומו בוקר אחד, ביום לא הכי משהו שלכם, תלכו למראה, השיער פרוע, לא מסודרים, קורי שינה על הפנים - האם עדיין מה שתראו בהשתקפות שלכם אתם תאהבו? התשובה הזאת מחולקת לשניים.

יש אנשים שלא משנה כמה הם יטפחו את עצמם, הם לא יאהבו את מה שמשתקף להם מבעד למראה, למרות שזה הם, זוהי ההשתקפות שלהם.

ויש אנשים שמכירים מאד טוב את עצמם, הם יודעים את כל הרבדים של ההיכרות העמוקה ביותר שלהם, הם לא יעמדו מול המראה שמראה אותם ויתחילו לקלל את עצמם או "לרדת על עצמם", להעליב את עצמם ולשרוט את עצמם, הם לא יעשו את זה אם יש להם היכרות עמוקה עם עצמם.

שוב, יש שני סוגי אנשים, הסוג הראשון לא אוהב את מה שמשתקף לו מול המראה, הוא לא אוהב את עצמו, לא משנה מה הוא יספר לסביבה, הוא יחפש דרכים להיראות כמו ההוא וההיא וההם, ויהיה שיפוטי לכל כיוון, כי הוא שיפוטי על עצמו, מה יעצור אותו מלהיות שיפוטי לסביבה.

הסוג השני - מכיר את עצמו, הוא אוהב את מה שמשתקף מולו במראה, ולא משנה מה המצב שלו, מאורגן או מבולגן, הכל בסדר, זה הוא בכל החלקים שלו, הטובים והפחות טובים, הוא אוהב הכל בכל מצב, סוג האנשים הזה מאד אותנטי מול עצמו, הוא לא מחפש להתלבש כמו ההוא, ולדבר כמו ההיא, ולהתנהג כמו ההם, זה לא קיים אצלו במערכת, הוא כמו שהוא והוא בסדר עם זה, אז כל מה

ששתקף מול במראות האנושות בעולם יהיה בסדר, הוא לא שיפוטי כלפי עצמו, הוא לא שיפוטי כלפי אף אחד סביבו.

ויש את הסוג השלישי.

כמו שאתם מבינים, אדם שמאוהב בעצמו ואוהב את כל הדפקטים שלו ומצדיק אותם כטוהר מוחלט אבל מפעיל שיפוטיות כלפי חוץ, אדם כזה נקרא - נרקסיסט, וזה בא בתצורות אינסופיות ברמות שונות בתוך האנושות.

לי מותר כי אני מושלם, לך אסור כי אתה נחות ממני, אני עליון, אתה הרבה פחות, אני רוחני, אתה ייקח לך עוד דרך, אני מיוחד, כל השאר לא, וכן הלאה והלאה, ופגשתי תצורות נרקסיסטיות לכל אורך מסע החיים שלי, ולרוב האנושות את הכמויות האלו במינונים שונים בתוך עצמם.

זה לא היה קיים בתוך המערכת הזוגית שהיינו בה.

אהבה מוחלטת פירושה, אני אוהב את כל מה שאני רואה, וגם אם זה שיקוף שלי בכל הצדדים שלי, זה בסדר גמור, לא היה מעולם ריב או חיכוכים בנינו, זה הפליא את הסביבה, אמרו לנו, זה לא הגיוני, אבל עובדה. אנחנו חמש שנים מכירים, שנתיים וחצי זוג כל היום וכל הלילה, והאהבה רק מתגברת, יש כאן משהו שאנחנו עושים נכון שהסביבה לא מצליחה להבין.

התחלנו להביא לציבור את הנוסחה הסודית של אהבה אמיתית כדי שאנשים יגיעו למקום השלם שלהם, בתצורה האוטנטית שלהם, כדי שהן יוכלו להתחבר עם השלם שלהם שנמצא בתצורות אחרות בפלנטה הזאת.

וכאן הבנו דבר מעניין. האנושות לא רוצה לערוך ניקויים פנימיים, הם רוצים לקבל תוצר מוגמר, ועדיף שזה יהיה תוצר שהם רוצים כאן ועכשיו.

התחלנו לשים לב לדברים מעניינים גם בקרב התלמידים שלנו וגם מחוצה להם, אנשים שהכירו אותנו ורצו את "הקסם הזוגי הזה" לעצמם.

"אולי, אם אני אדבר כמוה, אתנהג כמוה, אצחק כמוה, אני אהיה היא, ואז הוא ישים לב אלי ואוכל לחוות את מה שהיא חווה. "אולי אם אני אגדל זקן כמוהו, אדבר כמוהו, אצחק כמוהו, אני אהיה הוא, ואז היא תשים לב אלי היא תחווה אותי במקומו, היא תשים לב אלי, ואוכל לחוות את הקסם שהוא חווה איתה"

אני רוצה את מה ששלה, אני רוצה את מה ששלו. וואו זו הייתה תקופה אינטנסיבית, אנחנו רואים את המחשבות הכוונות והרצונות שלהם, לא זה מה שאנחנו מלמדים.

אני לעולם לא אהיה של מישו אחר, אני עם השלם שלי, וההיפך, האנשים סביבנו שהתקרבו קצת יותר מהרגיל, התחילו לאבד את זה.

הבנו אותם. אתה מעולם לא יודע מהי אהבה. אתה שומע עליה, אתה חושב שראית משהו דומה בסרטים, אתה מתחיל לייצר סיפור בראש שלך, ואתה בורא את הסיפור הקסום שלך בעולם המנטלי, אבל במקום להשקיע את האנרגיה שלך בסיפור שלך, אתה משקיע אותו בלהחליף את הסיפור של אחרים בסיפור שלך.

ואז אתה רואה את האהבה הזאת מול העיניים שלך ממקור ראשון, זה קיים, זה ממש לידך אבל זה לא שלך.

במילים אחרות, לימדתם אותנו איך בוראים מציאות, עכשיו נשתמש בזה כדי לקחת את מה ששלכם, זה טהור ואנחנו רוצים את זה.

התחלנו להוציא אנשים מהשיעורים שלנו, הוצאנו אנשים מהחיים שלנו, כשהייתה טיפת התקרבות, המחשבות שלהם הפכו לשקופות, והופ, הם נופלים לרצון הזה שיותר חזק מהם.

כדי לחוות אהבה אמיתית, אתם תעברו מבחנים, וקשים מאד, בתוך הלבד שלכם. זה לא כמו שמספרים "מבטיהם הצטלבו והם דוהרים אל עבר השקיעה והם חיים באושר ועושר עד לעצם היום הזה"

זה לא פועל בצורה הזאת.

אני מביאה לכם את הנוסחה שלנו לא כדי שתשתמשו בה נגדנו, אנחנו נדע, אלא בשבילכם, בתוך האותנטי שלכם, מי מכם לא ניסה להיות בתוך מערכת זוגית שלא מותאמת לו וניסה לעבוד בכל הכוח כדי שזה יצליח? מי מכם לא התחיל מערכת יחסים באורות ובצלולים ולאחר תקופה הוא הלך ודעך לתוך עצמו?

הייתי שם, אני יכולה לספר לכם.

כאשר האנרגיה לא מותאמת באופן שורשי מהמקור הנישמת שלכם, לא משנה מה תנסו לעשות, כלום לא יעבוד. ו...אתם שקופים, למי שעדיין לא הבין לאיזה מערכות שקופות הבאנו את עצמנו בתהליכים האלו.

לאורך התקופה הזאת ניסו להפריד בינינו אינספור פעמים, בטוב, בפחות טוב, באיומים, בלינצ'ים כאלו ואחרים. עברנו כל מבחן

אפשרי שהשאיר אותנו באהבה עוד יותר חזקה ממה שהייתה לפני כל הניסיונות האלו, כך שזה היה מבורך.

במידה מסוימת זה שעשע אותנו כאשר התבוננו על הניסיונות להתחפש למשהו שהם לא, ראינו אותם גם במימד הארצי וגם במימדים אסטרליים ועוד נוספים.

וקבוצות הלמידה הלכו ודייקו את עצמם לאורך השנתיים האחרונות בתוך התהליכים העמוקים שהעברנו אנשים.

פרק 26 - גלגולי נשמות

החלק הזה של הספר יספר לכם את כל החלקים האינפורמטיביים של כל הסודות הבין מימדיות שחוויתי בחוויה ישירה.

כל קווי הזמן מובילים לאותה הנקודה. עבר הווה ועתיד קורים בו זמנית ואני ארחיב.

כל מה שחוויתם בעבר קורה עכשיו בזמן הווה, מנקודת עבר של ההווה שלכם. כל מה שקורה בעתיד, קורה עכשיו בזמן הווה, מנקודת הזמן של עכשיו בעתיד.

כשאני מטיילת במסעות אסטרליים שמת לי לב לדבר מעניין, "אני" הקרויה "אני", קיימת בכמה מישורים בו זמנית, בתוך מימדי הזמן ומחוצה להם.

וקרתה לי חוויה מאד מעניינת.

ישבנו בסטודיו בתל אביב, גנאדי ואני מלמדים תלמידים באחד מימי השישי, ואני מסתכלת לקצה של הסטודיו ואני רואה...אותנו.

אותנו העתידיים. "גנאדי" אני לוחשת לו "אנחנו כאן"

משפט כזה למישהו מבחוץ יראה מוזר, ברור שאנחנו כאן, אנחנו מלמדים.

אבל לא בכל מה שקשור לשפה הלא שגרתית שאנחנו מתקשרים בינינו באופן קבוע, התשובה הראשונה שלו הייתה

"גדול, איפה?"

אני מצביעה לו על הקצה של החדר ולוחשת לו "אנחנו ממש ממול, וזה נראה שזה אנחנו מנקודת זמן עתידית"

האיש שלי, כמה אני אוהבת אותו, הרים יד ונפנף לשלום לחב'רה מהעתיד עם קריצונת קטנה וחיוך שובב "היי, מה הולך"

צחקתי צחוק חנוק, בכל זאת אמצע שיעור, והתלמידים במהלך מדיטציה.

סיימנו את השיעור, התלמידים הלכו, ונשארנו בסטודיו וניסינו להבין מדוע אנחנו מהעתיד מגיעים לבקר אותנו מהעבר.

הפעם הקודמת שזה קרה הייתה בבית הקודם, אנחנו מופיעים באחד התהליכים שעברנו את התלמידים, ואני רואה שאנחנו מנקודת זמן שונה, מגיעים לאותו החלל ומסתכלים על אחד התלמידים, לא הכרתי את התלמיד הזה, פעם ראשונה אני רואה אותו, אבל אם אנחנו העתידיים נטרח להגיע, כנראה הייתה לנו סיבה ממש טובה. לא הבנו כלום והנחנו לזה.

הפעם השנייה שזה קרה מספר חודשים לאחר מכן הלכתי לאותו המקום הסטודיו, וניסיתי להבין לאן הסתכלנו.

כאשר אני חווה ראייה בין מימדית, זה נראה כמו חוויה הולוגרמית מאד ברורה ואוורירית מאד.

גנאדי עלה על העניין מאד מהר. בשני הפעמים היה התלמיד הזה בשיעור, ובאותו יום שישי הוא היה גם. וואו בוא נראה מה הכוונה של "אנחנו העתידיים" התלמיד הזה מאד מיוחד, זה ברור, לב זהב

טהור וטוב, אבל לא הקדשנו לזה יותר מידי מחשבה, אנחנו זוכרים גלגולים אבל לא נופלים לתוכם, אנחנו אוספים רק את הפואנטות מהם כדי שלא נישאב לכל הקישקושים של הדרמות שקרו בתוך מימדי הזמן, ומחוצה להם, אין לנו זמן להתעסק עם התבכיניות מי מה עשה למי, יש לנו משימה כאן והיא לעזור לאנשים לחוות בעצמם.

זאת משימה דיי לא פשוטה בהתחשב שרוב המלמדים שהכרנו או ה"מנטורים" או "המתקשרים" או "המטפלים" דואגים שקהל התלמידים שלהם יישאר הרבה רמות מתחת למה שהם מלמדים אותם, והתלמידים שמגיעים אלינו אחרי שהם ניכוו קשות מתוך המקום הזה של עולמות "הרוח", נשארים סקפטיים לגבי היכולות העצומות שבתוכם.

אצלנו זה לא המקרה, כולם שווים, ואנחנו מעבירים ידע ממקום שווה ולא ממקום הירארכי.

מסתכלים על התלמיד, משהו מוכר בו אבל אנחנו לא מצליחים להיזכר מאיפה.

הנחנו לזה. תיארנו לעצמנו שהתשובות יגיעו בהמשך.

מידי פעם אני עוברת תהליכי עומק בעצמי, ומידי פעם גנאדי עורך על סשנים תחת טראנס עמוק.

יש לי מנהג מאד "משונה" כל ערב, אני מעיפה מבט אחרון בכוכבים שבשמים ואז הולכת לישון.

בתהליך האחרון שכן זוגי האהוב שלי העביר אותי לצפות בגלגולים קודמים

הגלגול שעליו אספר התרחש לפני כ-600 שנה.

הייתי נערה בת 17 באירופה, בת לאבא שקט ומופנם, ואחות גדולה לשני אחים בן ובת בני עשר, אין אמא, היא נפטרה ממחלה כשהילדים היו קטנים.

היא זו שגידלה את האחים והשתדלה לעזור רגשית וכלכלית בפרנסת הבית באותה התקופה.

למרות אתגרי החיים, את רוב זמנה היא העבירה בתוך בקתה ישנה מעץ, בתוך הבקתה הזאת היה איש זקן עם זקן לבן ארוך, לבוש בגלימה לבנה וארוכה, ומעבר לשולחן היו פזורות מגילות מקלף ארוכות.

האיש הזקן הבין מייד מי היא, מה היו הגלגולים הקודמים שלה, מה היכולות שלה, ולימד אותה את כל מה שהיא הייתה צריכה לדעת על סודות היקום.

היא למדה בשקיקה את תורת הכוכבים.

כאשר הסתכלתי על הזיכרון מאותו הגלגול לא הבנתי מה הקשר לכוכבים.

אז הסתכלתי על המגילות טוב יותר ומקרוב באותו המעמד.

הכוכבים, הם לא כוכבים, הם קודים. קודים אנרגטיים. תדרים.

הם נראים לחלוטין כמו מארג של קונסטלציות כוכבים כמו שמראים לכם במזלות, אך אלו הם תרשימים של מתמטיקת תדרים, לצידם הופיעו הסברים ארוכים על כל תדר.

אתם יודעים את זה כבר.

לכל אדם ולכל ברייה ולכל יצור חי, יש תדר מאד ייחודי שמרכיב את הצורה החיצונית שלו.

זה היה נראה כמו מפה של כוכבים.

ומתברר שהמגילות האלו הכילו סוד גנוז של סודות הבריאה שהיא איך לא, תדרים שמרכיבים את ההולגרמה התלת מימדית.

התרשימים במגילות הסבירו את תנועת היקום על פי מערך מסוים שאנשים לאורך שאר הדורות פירשו כאסטרולוגיה, אבל הם לא הבינו למה מערך הכוכבים "זו" כל הזמן

הכוכבים לא זזים על פי סיבובים מסויימים לפי חודשי השנה, התדרים הם אלו שמפעילים את המארג של התנועות האנרגטיות שבמרחב מחוץ לכדור, והם תופסים צורה מאד ייחודית שנראית בשמים כמו גלגל המזלות.

אנחנו כבר מספיק מפותחים כדי להבין שרוב הכוכבים הם בכלל לא "כוכבים"

המשיכה הלא מוסברת שלי לתדרים לאורך כל הגלגולים שאני זוכרת את עצמי, מסבירות את העניין.

אני מציירת, כותבת ומלחינה ושרה לחנים שאני זוכרת, לא רק בגלגול הזה, אלא מכל מני גלגולים,

אני מכינה מדיטציות שיושבות על תדרי הרץ, ותדרים ווקאליים שאני מרכיבה.

אחד מהגלגולים הייתי מלחין גרמני לפני 400 שנה, שאת שיריו מנגנים ושרים עד היום,

עוד גלגול שבו הייתי מקודדת צפנים דרך מוסיקה גם שם הייתי מוברגת בתוך אצולה סקוטית, עוד גלגול שהייתי מלחינה עבור מסעות שהיו בתקופות קדומות.

כמעט בכל הגלגולים האלו הרגו אותי בצורות משונות.

כולם יושבים על תדרים.

זוהי שפה.

ויש לה את כל מנעד הצורות הגאומטריות בתוכה.

האיש הזקן לימד אותי את כל מה שהייתי צריכה לדעת מתוך המגילות האלו.

על מנת שאחקוק את עיקרי הדברים, קיעקעתי על גופי את הצורות הגאומטריות שמפעילות את המארג הזה.

היו לי קעקועים שעשיתי על הזרועות, על הרגליים ובבטן.

באותה התקופה נשים היו לובשות ארוך, כך שלא היה סיכון שמישהו יראה את הסימנים, המגילות לא היו בטוחות באף מקום והגיע הרגע לשנן אותן ולהשמיד אותן.

הסוד התגלה על ידי מישהו שעקב אחרי עד לאותה הבקתה ורצה לדעת מדוע נערה צעירה הולכת ללמוד דברים לא קונבנציונליים אצל האיש הזקן.

הלשינו עלי לראשי הכמורה הפרוטסטנטית.

הצלחתי לברוח, כאשר הגעתי לבקתה, הזקן לא היה שם.

אחים שלי ואבא שלי נהרגו על הסוד הזה.

במהלך הבריחה שלי הצליחו לתפוס אותי ליד מעבר הנהר, לא ידעתי לשחות כך שזו הייתה התחנה האחרונה עבורי.

מה שאספר לכם אולי יזעזע אתכם אבל חשוב שתבינו איך פועלים זכרונות מגלגולים קודמים,

ומהי העוצמה של השליחות הנישמתית.

ראשי הכמורה רצו מאד למחוק את התיעוד על הסודות שלמדתי, כי זה ימנע מהם להפעיל את כל האג'נדות של הבריאה בה הם מנסים לאורך הרבה שנים להטמיע.

ולא, לא הייתי יהודייה באותה התקופה של אותו הגלגול.

פשוט נערה שאוהבת לחקור את האמת ולהעביר אותה לדורות הבאים ללא פחד, שזה עוד מוטיב שחוזר על עצמו, אני לא פוחדת משום איום שאיימו עלי בכל הגלגולים, גם אם זה גרם למותי פעמים רבות.

מישהו שהיה מקורב לכמורה, עקב אחרי באותה התקופה, מצא לאן אני הולכת והלשין...

ראשי הכמורה תפסו אותי, ושאלו אותי בעיניים היכן המגילות הנסתרות, כמובן שלא עניתי כלום.

הם הורידו ממני את הבגדים וגילו את הקעקועים, שום עינוי לא הוציא ממני את האמת לגבי הסימנים שהיו על גופי, כך שהם פשוט... פשטו את העור מהגוף שלי בעודי בחיים.

הם היו צריכים את הסימנים כדי להבין מה שאנחנו הבנו, ולהסתיר את זה.

ההמשך אני אחסוך לכם, זה היה מזעזע, אני זוכרת זאת באופן ברור וחד, כך שמצאתי את מותי בדרך מאד מאד מאד לא קונבנציונאלית ואת חלקי גופי שמו בשק חום, שמו אבנים בפנים וזרקו את גופי לנהר.

כמובן שאני אוולד שוב, מה אני פראירית?

נולדתי בדיוק עם אותה הדהרמה – עם אותם כישרונות לציור ומוסיקה ואותה התשוקה לחקור את האמת של החיים דרך תדרים. והפעם נעשה זאת כמו שצריך.

כל מה שאתם אוכלים בכפית לאורך כל השנים שאתם מאתחלים את הזיכרון של עצמכם שוב ושוב, הוא רק מה שמספרים לכם.

תחוו את החוויות שלכם ממקור ראשון, שהוא אתם!

קמתי מהתהליך הזה כאשר גנאדי לצידי מחבק אותי חזק, אני בוכה בועזוע מעוצמת הזיכרון וכל הגוף שלי מפרכס,

צריך כוחות נפשיים חזקים כדי להוריד עוד חלקי זכרונות כדי לעזור לאנשים לחוות את עצמם ולתת להם כוח שהם יכולים לעבור כל אתגר באשר הוא יהיה.

להמשיך לנוע, לא לוותר

אני עוברת תהליכים מואצים בשנים האחרונות, של היזכרויות בגלגולים קודמים, אטלנטיס, מסופוטמיה, מצרים, לפני 2,000 שנה, 4,000 שנה, 200,000 שנה, פלנטות קודמות ועוד ועוד.

הן אלו שמסבירות לי בדיוק מי אני, אני לא צריכה שאף אחד יסביר לי מי אני ומה באתי לעשות כאן.

הן מספרות לי את מה שאני חווה לאורך כל החיים, אנחנו עושים את אותם הדברים בשינויים קלים, הדהרמה שלנו תמיד יושבת על אותה התשוקה.

התשוקה של החיים היא זו שמגדירה מי אתם באמת ולא מי רוצים שתהיו.

סוד נוסף שאספר לכם במעברי הגלגולים:

כשאתם חושבים שאתם האמיתי הוא מה שקיים כאן, אתם "האמיתי" במימד זמן אחר חושב שהוא "האמיתי" מאותו המימד, וכן הלאה והלאה.

קרה לי מקרה מאד לא שגרתי.

קיבלתי "שדר מעניין משני אריות לפני 200 מיליון שנה! בזמן אמת של אותה התקופה! לא הבנתי מי הם ומה הם רוצים ממני, ואז קיבלתי את ההלם.

שתי הישויות האלו, זכר ונקבה והם חיים, חיים מלאים ומעניינים בתוף תקופה שבה טלפתיה, טלקינזיס, הזות דברים בכוח המחשבה, והאווריריות של המימד שהם נמצאים, הייתה מאד לא שגרתית, לא היה לילה או יום, הכל מאד אוורירי, והם יצרו איתי קשר לתקופת הזמן הנוכחית הזאת כדי לאמת נתונים עתידיים, הם יצרו איתי חיבור דרך כל השנים האלו. האריות האלה היו גנאדי ואני.

"עם מי אני מדברת?"

"אני אלין, וזה ה'אלההא' שלי אליאן"

"מה השנה שאתם נמצאים בה?"

"אנחנו 200 מיליון שנה לפני תקופת הזמן שבה את נמצאת"

"למה אתם יוצרים איתי קשר? מה המטרה?"

"אנחנו זה אתם"

"מה הכוונה"

"אנחנו זה את זה'אלההא' שלך" הם התכוונו לבעל ואישה.

"האם אתם מתים?"

"כמובן שלא, אנחנו חיים ובתקופת זמן הווה, ההווה שלנו"

"אז הגעתם להווה שלי כדי ליצור קשר, איך זה אפשרי?"

"הכל אפשרי, אנחנו זזים כל הזמן בין מימדי התודעה לכל כיוון, אנחנו אוספים מידע חשוב למועצה העליונה, כך זה היה מאז ומתמיד, אנחנו רשמי נתונים"

השיחה התנהלה תלפטית, אך הם הכניסו אותי לחיזיון חי בתוך המימד שלהם.

"אז אם אתם רשמי נתונים, גם אנחנו רשמי נתונים?"

"אכן, אנחנו צריכים לברר מידע על תקופת הזמן שלכם, האם תסכימי לאמת איתנו את הנתונים האלו?"

"בשמחה, מה תרצו לדעת?"

"תודה לך, אנחנו בסיום גלגל נוסף, אנחנו מגיעים בכל סיומי תקופות המעגלים, בזמן הווה קדימה ובזמן הווה אחורה, האם לדעתכם האנושות בתקופת ההווה שלכם הגיעה לבשלות מחזורית או נסיגה?"

וואו, זוהי שאלה קשה אך אני חייבת לומר את האמת ויהיו לי שאלות עבורם כמובן.

"האנושות הזאת בנסיגה, יש הרבה נתינה ואהבה, יש הרבה פחד ומלחמות"

"האם האנושות בשקיפות כמו בעולם שלנו?"

"אוי, ממש לא, האנושות רק מבטאת דרך מלל את התקשורת שלה, המחשבות והכוונות חבויות פנימה"

"כלומר אנחנו מבטאים מתוכנו את כל מה שמבטא ומגלם את עצמו ברב מימדיות, האם זה אפשרי להחביא את כל המהות מאחורי גוף?"

"רוב האנושות מהמימד שאני חייה בו עכשיו, חיה בצורה הזאת, אך יש בודדים בפלנטה שלומדים איך להיות בשקיפות רב מימדית והם רואים את כל מה שמבפנים באופן ברור גם אם מסתתרים מאחורי גוף"

"תודה, זה מידע מעניין מאד, בנקודת זמן ההווה שלנו אין קיימות לחוסר שקיפות, אך בתקופת הזמן ההווה שלך אין שקיפות אך יש קיימות"

ראיתי שהם דיברו ביניהם הזכר והנקבה והשאלות שלי היו מאד חסרות טקט, אבל הכל שקוף שם, המחשבות הוקרנו למילים
"איך אתם מביאים ילדים לעולם? ראיתי שאתם מתחבקים"

"אנחנו לא מביאים אותם, הם תמיד קיימים, וכאשר המהות מתחברת לשלמה הם מגלמים את עצמם בשילוב המהות שלנו לשלם אחד נוסף"

הם הראו לי את הילד הקטן שלהם, הייתי מאד סקרנית להבין את כל זה אבל לא הבנתי כלום.

עכשיו תורי לשאול, סליחה, זה חייב להיות מידתי! חשבת?
והנה זה גילם את עצמו ישירות לתוך מלל שכולם שומעים, צחקנו, זכרתי את זה מכמה נקודות במסעות שלי מול ישויות. אני מאד אוהבת את השקיפות הזאת.

"אתם אומרים שאני רשמת נתונים, מה הכוונה?"
"אתם, אנחנו, הם, זה אותו הדבר, אנחנו מגיעים בכל נקודות ציון כאשר ניתן היכולת לשינוי והוא לא ממומש, אתם נמצאים כרגע

בנקודת השינוי של האנושות שלא ממומש, ואתם רושמים את הנתונים באופן ענייני, כך שכאשר יגיע הרגע תוכלו להיות מוצבים במיקום שנקבע מראש להעביר את בני מינכם לשינוי ממומש, אתם מחשבים את נקודות ההסתברות, ולכן אתם, אנחנו, מגיעים בשתי תצורות של זכר ונקבה בכל פעם כדי להשלים את המשימה"

"שתי תצורות? היינו פעם תצורה אחת?"

"בוודאי אך הרי אתם כבר יודעים את זה, הזיכרונות שאתם מקבלים הם אנחנו בכל תצורות הקיום בין העולמות, לפני הנסיגה הייתה נסיקה והכל היה שלם, אתם שלם שמתבטא בנקודות השינוי בשני גופים למיקסום התוצאות של הרישומים"

אני עדיין לא מבינה כלום מזה.

הם הקרינו אותי לאחד מהימים שלהם, יש להם פנים של אריה מהודר, האישה עדינה ויפייפיה, האיש מכובד עם רעמה מדהימה, יש להם ביד שמאל מכשיר שלא הבנתי מהו, הוא חלק מהיד שלהם, בתוך היד שלהם אבל רואים אותו גם מבחוץ, והוא חי, כלומר כמו קופסא תת עורית בגודל של חמישה ס"מ על 10 ס"מ אבל הוא משנה צורה ללא סימטרי כל הזמן, הוא מנצנץ אך שולח ומקבל נתונים, לשניהם היה את זה על פרק היד השמאלית, כמו מכשיר של שעון פנימי.

מסביב יש המון ישויות מזנים שונים בגדלים שונים וצבעים שונים, וכולם חיים שם בהרמוניה, אנשים לא משתמשים עם הפה שלהם לדיבור, למרות שהם יכולים להוציא מילים והברות בשפות משונות.

הם לא מרימים דברים הם יודעים להזיז אותם רק על ידי הסתכלות, ויש סדר מופתי בעולם הזה, אין התפרעות או חוסר סדר או מעשים שליליים.

כל זה נחשב לעל טבעי במימד השלישי, אך לא אצליהם.

חשבתי קצת יותר מידי בקול:

"וואי אם היה את היכולת הזאת לאנושות בעולם שלנו, אנשים היו הורגים אחד את השני תוך שניות" הם הסתכלו עלי וצחקו.

"זו הסיבה שלך יש את היכולת הזאת ולא לכל האנושות, בקרוב בעלי היכולות בעלי הלב הנקי שלא מותאמות לעולם בו אתם נמצאים בנקודת זמן הווה, והמחשבות המדוייקות עבור הכלל: "הרואים", "השומעים", "המרגישים", "המטיילים הבין מימדיים", יעברו למימדים נוספים כדי להתחיל משם מנקודת ההתחלה את השינוי וההתרחבות, ואנחנו בנקודות זמן עתידיות יותר כבר מוצבים בתוך המימד שלך לקראת המעבר" הלכתי לשאלה שהכי מעניינת אותי.

"רגע, מה עם המשפחות שלנו? וכל האנשים שאנחנו מכירים?" "רובם אך לא כולם יוכלו לעבור, זה תמיד היה, זה תמיד הווה וזה תמיד יהיה" הם ענו.

"אנחנו מחפשים את הנוסחה לשבור את הלופ של הגלגולים" הצהרתי.

"גם אנחנו. ולכן אנחנו מחברים את הנתונים של כולנו להרבה חלקי מידע מכל רבדי הזמן, אנחנו קרובים לפתרון ואנחנו צריכים את העזרה שלכם"

"בטח, ואנחנו צריכים את העזרה שלכם, איך נוכל להיפגש שוב ולדבר?"

"עכשיו שנוצר החיבור יש לנו את הקישור האנרגטי לנקודת הזמן שאתם נמצאים, יש לנו עוד חיבורים בין עוד מספר נקודות זמן וכולנו מתחברים בקו ישיר לתקשורת" האריה הסביר בביטחון.

"לא ידעתי שזה אפשרי בכלל, חשבתי שלרוב אנחנו מתקשרים עם נפטרים שסיימו את מחזוריות הזמן"

הם צחקו. "נפטרים לא קרויים מתים בהגדרות שלנו, הם חותמות קטנות של אנרגיה שתקועות בין מרווחי הזמן והן מתקשרות עם חלק מהאנושות במרווחי נתונים קטנטנים, החיבורים שאתם יוצרים איתם ושהם יוצרים איתכם, הם אנשים חיים לחלוטין שחיים בזמן הווה בנקודת הזמן שלהם, והם מצאו את החיבור האנרגטי בנקודות זמן ההווה שלכם כדי ליצור קשר ולעבוד יחד"

"זה ממש מרגש אותי, אתם חיים וגם אנחנו וכל הגלגולים שזכרנו הם חיים עכשיו, וואוו, אז איך תדעו 'מת' ליצור איתי שוב קשר?"

הם הסתכלו עלי כאילו אני בבון טיפש. בטח עבר להם בראש: "אנחנו לא מאמינים שבעוד 200 מיליון שנה אנחנו נהפוך לכאלו סתומים"

הופ, המחשבות שלי, זה הוקרן בקול. זה היה משעשע. אם הם היו חושבים את זה זה כבר היה מוקרן.

"כבר פגשנו אותך מספר פעמים בנקודות הזמן שלך, וכבר שוחחנו, ברגע שנוצר החיבור אנחנו נעשה זאת שוב להשלמה הדדית של הנתונים הבאים"

סיימתי את המפגש בהתרגשות גדולה, וטסתי לחפש את ההתחברויות שהייתי תחת טראנס וגנאדי הקליט אותם, הם פגשו אותי כמה פעמים! ! וואוו! ! חייבת למצוא את השיחות האלו, יש שם נתונים שפספסתי והם חשובים.

אני מחפשת, ישנו סשן אחד שלא נמחק, אני טסה אליו.

מי שצפה בי עושה זאת, מבין שהחלק הארצי נמצא במצב "מנוחה" וההדרכות "תופסות פיקוד" כדי להעביר מסרים,

כך שכאשר אני נמצאת במצב הזה, כאשר הסשן מסתיים, אני לא זוכרת ממנו שום דבר, ולכן אנחנו מקליטים כדי לשמוע ולפענח מה נאמר ומה אפשר עוד לעשות.

היישיות שמגיעות אלי להעביר את המסרים הם תמיד ההדרכות שלנו מהמקור, הם רוב אנרגיה, אנדרוגנים, ללא מגדר נשי או זכרי, הם גם וגם אבל שום דבר מהם.

לא ידעתי שזה אנחנו ברובד זמן אמת מנקודת מימד שונה וחופפת, זה הימם אותי לשמוע את ההקלטה הזאת, הם מדויקים.

את הסשן הזה ערכה לי חברה קרובה

כך ביקשתי מחברה כשהיינו לבדינו בבית, שתערוך לי את הסשן כאשר אני בטראנס עמוק, היא הקליטה אותו מתחילתו ועד סופו,

באותו הסשן הגיעו ארבעה זוהרים, שניים מהם דיברו איתנו והם לבנים וזוהרים מאד וקבלת הפנים שקיבלתי ריגשה אותי.

ההתבטאות של הישויות שהגיעו היא ייחודית, היות והם "בוחרים" מילים שיובנו כאן בעולם הזה, שימו לב לביטוי שלהם כלפי האנושות, הפעם, כששמעתי זאת לאחר השמעת ההקלטה התפלאתי מאד, זהו היה ביטוי שלא שמעתי מעולם.

החלק הראשון הוא המסע שלי אל עבר המקור, שם עדיין הייתי בהכרה חלקית, לאחר מכן, הישויות מתחילות לדבר ולא זכרתי דבר.

זהו תמלול של ההקלטה מילה במילה:

שאלה. תגידי לי מה את רואה

תשובה. פלנטה, היא מתקרבת מהר ואני עוברת אותה כלפי מעלה, זאת אותה אחת, אותה פלנטה, יותר בהיר, ואני עולה עוד למעלה

ש. את מי את רואה?

ת. את הבית, את הבית (בנקודה הזאת התחלתי לבכות, אפקט קבוע כשאני רואה את המקור)

ש. תגידי שלום לכולם, תגידי שאנחנו מתגעגעים, שאנחנו אוהבים אותם, שאנחנו עושים את ההכי טוב שלנו ואנחנו צריכים עזרה.

מכאן אלו אנחנו מנקודת זמן הווה במרחב עתידי:

"הכוכב פה, כוכב צעיר, כוכב ארץ. מיקרו דוגמית לשאר היקום, אבל הכוכב הצעיר קיבל ביקור בהתיישבות.

שלחנו אתכם לאורך ההיסטוריה המועטת כדי ליצור שינוי. השינוי לא קרה אין זה אומר שנצפה כאן כישלון, אלא ניסוי.

הניסוי הוא רק בעיני בני אנש. אנש הזריע כאן תושבת. תושבת של בני אנש יצרו תודעת נפרדות.

בני אנש יצרו מערך לא מאוזן לרבדי התודעה בתוכם. שלחנו אתכם לעזור באיזון במקום בו האלוהימה, האדם, הגיעו לתוך תושבת בני אנש, ושינתה מערך פני ההיסטוריה בגלובוס, ובכך אנחנו סמוכים ובטוחים שהשינוי בעלייה.

(הקול שלי כאן נחנק)

אין כאן ניתוב ו(. . . מלל לא ברור) אלא נושאי אור אלוהימה. אתם בודדים, כך זה תמיד היה.

אנחנו מביאים רק עולם אחד לידי מימוש. שאר העולמות בידיים שלכם, ממקום בו אין לנו יכולת גישה למפתחות האנש. כך שכדי לצלוח את הרובד התחתון (המימד השלישי), ירדתם בין בני אנש ובכך ליצור זן חדש מפותח.

ש. איך נוכל לעזור לגברים לפתוח את הלב ואת הרגש שלהם?

הם בהזדהות מול העולם התחתון (המימד השלישי), ההזדהות יצרה חיבור בין מעלה ובין מטה

ובכך לא יכול להיווצר ניתוק, שדרוג וחיבור מחדש לעולם גבוה, כאשר התחתון עדיין בהתהוות.

ש. האם יש דרך לעזור לאנושות לשחרר ולהתחבר ליכולת האמיתית שלהם?

ת. בחיבור טמונה התשובה. כל עוד ישנה הזדהות מעולמות של מטה, אין יכולת חיבור לעולמות של מעלה, כל עוד אין חיבור כאחד לא נוצר הגשר למעבר. המעבר קורה בין היקומים, ולא מתוכם.

ההבנה שבין כל המרווחים יש עולם נוסף, היא לא הבנה שכלית של בני האנוש. אלא הבנה רגשית של האלוהימה.

ש. תודה, האם צריכים לעבור דרך רגשי הפחד?

ת. רגשות הן הגדרה של העולם התחתון (המימד השלישי), אין היא באה בנגיעה מעולמות שהגעתם, שם ההוויה הגיעה ללא לכלוך אנש, אלא טוהר אור עליון שיורד במדרגות לתוך העולם התחתון, שם זה מתפרק לרגשות מהאנש, שם הפתח הראשון. לאחריו, מספר פתחים לעבור".

אנחנו אולי "בבונים" בהשוואה ל"אנחנו" העתיקים או המתקדמים יותר, אבל היי, הם צריכים גם את החיבור שלנו איתם, והתחלתי לחבר את הנקודות.

אנחנו העתידיים שהגיעו לסטודיו וראיתי אותנו, הם עוד שלוחה שחיברה לנו אינפורמציה, לא עבור הבחור שהיה בשני הסשנים, אלא האינפורמציה שדיברתי באותם הימים, והייתה במרחב הזה.

זאת הסיבה שרק אני יכולתי לראות את זה לא הבנתי את זה בזמנו. הם רצו לוודא שהחיבור קורה ואני יכולה לראות אותם, זה היה מדהים, החיבור נוצר ועכשיו מתחילים לחבר את הנקודות. את הצורה האנגטית שלי זיהיתי בבירור, את הצורה שהייתה לידי, הייתה בעלי גנאדי

אנחנו מגיעים בכל סיום סייקל, בכל נקודת זמן. ולא רק אנחנו אלא יש עוד מספר שלוחות בעולם כמונו שעושים בדיוק את אותו הדבר, והם מתחברים לכל ההוויות שלהם כדי לעזור לאנושות לפתח את עצמה.

כל נקודות הזמן ממוצבות עם אנחנו העכשוויים בעבר בהווה ובעתיד, לקראת שינוי גדול שצריך להגיע.

בכל נקודות הזמן הסייקל מגיע לסיומו, והם רוצים לפתור את נקודות הלופ האינסופי, זה מטורף ומדהים, אני לא שואלת שאלות, אני "אול אין".

פרק 27 - החתונה

התקופה היפה ביותר הייתה במושב שלנו בצפון הארץ, החיים נכנסו לשגרה מבורכת אנחנו נוסעים לילדים שלנו, הם מגיעים אלינו הביתה, צחוק של ילדים בכל פינה וגם בכי לפעמים. יש לנו שני חתולים מצחיקים, אחד אפאטי והשני מתלונן סדרתי.

היינו עורכים שיעורים שבועיים לקבוצות התלמידים שלנו אצלנו בסלון שעבר "הסבת מקצוע" לסטודיו לתהליכי עומק ולימודי גנוסטיקה ואזוטריקה וסודות הנסתר.

מאות שעות של הקלטות של לימודים ותהליכים לימדנו ערכנו והסרטנו בעצמנו. היינו כל ערב יושבים במרפסת מסתכלים לשמיים ומידי פעם היו "ביקורים שמיימיים" מופיעים במהירויות שונות שהיו גורמים ללב שלנו לקפוץ בהתרגשות.

היה לנו מדהים בתוך הביחד שלנו וכל יום הפך לקסם של תשוקה התעלות ואהבה אינסופית ושליחות ייחודית משותפת במסע החיים בתוך המימד הזה.

בתקופה ההיא עברתי מספר התקפות אנרגטיות עם חותמת השולחים, ואני מפרטת על כך בשיעורים המורחבים שלנו.

זה לימד אותי לערוך הגנות מרובדים גבוהים יותר והן הוכחו ברוב המקרים כיעילות ביותר.

באותה התקופה עברנו חתונה נישמתית. ההתרגשות שהיינו בה באותה התקופה הגיעה לשיאים לא הגיוניים, הלב שלנו יצא אחד לשני, וערכנו טקס נישואין קסום שקט ועדין ופשוט בדיוק כמו שאנחנו אוהבים. ערכנו טקס נישואין מקודש, מרגש ברמות לא ארציות,

שבו איחדנו וקידשנו את הנשמה האחת שלנו בשני הגופים, גם בעולם הארצי וגם בעולמות העליונים על שפת הכינרת.

כולם מדברים על רגשות, מי לא רוצה להרגיש אותם?

אהבה, חיבה, חמלה, תשוקה ועוד

אבל מהם באמת?

כאשר אנחנו מאפשרים לעולם הזה להכתיב לנו איך להרגיש, ומה האסוציאציות שעולות בכם כאשר אתם שומעים את המילה האהבה, אתם מבינים שמהו כאן לא מסתדר.

אהבה ארצית מתפרשת כ:

אני צריך, אני רוצה, תן לי ואתן לך, אתה חייב ל... עבורי... את צריכה להיות.... בשבילי, תן לי ואהיה כזו, לא תתני לא ואני אעשה עוד תנאים, סנקציות, כאשר אקבל את מה שאני צריך/צריכה, אז אני אדע שאת/אתה באמת אוהב/ת אותי, אם תגיד לי ככה ותהיה או תעשה, אז אני באמת אוהב אותך... הבנתם את העיקרון.

המשקל הארצי על המילה הזאת כל כך עוות, שכאשר המדיה מאכילה אתכם בסרטים, פרסומות, חשקים וכו'

כל המושג אהבה שינה את המהות הבראשיתית שלו.

לפני מספר שנים נפגשנו בדרך כל כך קוסמית

והחיבור הנישמתי היה מייד, הפכנו לחברים טובים, לא היינו זוג עדיין, והקשר התחיל ללא שום צורך ארצי משום כיוון, למה שרשמתי למעלה.

כבר הבנו מהשיחה הראשונה שאין שום דבר ארצי שיכול לתת לנו משהו, וכמובן שהיינו משוחחים בדיוק על מה שאנחנו משוחחים כיום.

היינו בנתינה מוחלטת לחלוקת מידעים וחוויות, ללא שום רצון או צורך למעבר לכך באותה התקופה.

התחלנו לחלוק זכרונות מגלגולים קודמים

ואז הידיעה והראייה המוחלטת שהגיעה על החלק הנישמתי שלנו – שם ראינו בבירור שאנחנו אנרגיה אחת באותו הקוד בדיוק, שירדה לכאן בשני גופים

ומי שחווה היזכריות מבין כמה זה עוצמתי.

היה לנו מפגש לא ארצי, כאשר הייתי בת חמש וחצי

לאורך כל השיחות שלנו, הבנו ששרשרת האירועים שקרו לנו, היו בדיוק מופתי בתיאום פלאי ברמה הארצית לאירועים תרחישים, ניתוחים, מחלות, מקומות עבודה, תחביבים, תחומי עניין, העדפות למאכלים, חולשות, חוזקות ועוד, שתאמו בדיוק לחפיפה לאורך כל החיים שלנו.

כמובן שללא תיאום מראש התגרשנו באותה התקופה ומייד הפכנו להיות זוג לחיים.

וכאן הבנו את המהות של מהי אהבה, מהי תשוקה, מהי נתינה, מהי קבלה, מהי הארה, מהי השראה, ההדרכות שלנו לצידנו בכל צעד.

בטקס, גנאדי אמר לי משפט שריגש אותי מאד:

"כמות האתגרים החיצוניים שעברנו בשנה האחרונה, ולאורך כל החיים מהרגע שנולדנו, מול אנשים מסוימים, אתגרים חומריים ארציים, טלטלות רגשיות חיצוניות,

הם מעולם לא נגעו בנו ברגשות שיש לנו אחד לשנייה, הדבר היחיד שהיה יציב בכל התקופה המאתגרת הזאת, היה האהבה שלנו אחד לשנייה

זה הדבר שהיה ותמיד יהיה יציב ואיתן בנינו".

אהבה קוסמית לא ניתלית על שום אספקט ארצי

היא בנויה מנתינה ללא תנאי או גבול

כאשר אנחנו מסתכלים על המראה בבוקר, האם השיח הראשון שאתם אומרים לעצמכם מול המראה, הוא חיובי, או ביקורת?

כאשר אתם מגיעים למקום מאד שלם בהווה שלכם

כאשר תעמדו מול המראה, יהיו לכם רק מחשבות טובות על עצמכם למרות כל המגרעות והיתרונות, אתם בקבלה אחת מוחלטת את ההווה שלכם, ועל כך אתם באהבה ללא תנאי את עצמכם.

כאשר הגעתם לנקודה הזאת

אתם מושכים אליכם את הזוגיות הקוסמית שלכם, והוא המראה שלכם.

כך שלא משנה באיזה תנאים או אתגרים תתקלו בחיים, אתם תמיד תאהבו ללא גבולות את מה שאתם רואים, חווים ומרגישים.

במידה ואתם בשלב של ביקורת עצמית, או כל רגש שהוא שלילי וכו', המראה שתקבלו בתור זוגיות היא אדם שכל מה שיהיה לכם עליו זה ביקורת ועוד רגשות שליליים, ולו יהיה ביקורת ושליליות עליכם.

אפקט המראה.

כאשר הגענו לחיבור קוסמי, ההתפתחות תהיה יחד ובעליה אף אחד לא ינסה להוריד את השני כדי להתקדם, ההיפך, השראה, תשוקה, הארה, הם דיירי קבע בבית הזה את זה לא יראו לכם בסרטים.

זוגיות מקודשת מתחילה קודם כל בתוך המקדש שלכם – אתם על עצמכם.

אתם מקדשים את הגוף שלכם במחשבות טובות, ברגשות חיוביים על עצמכם

הקוסמי שלכם הרי עובר את אותם תהליכים, היכן שהוא או היא לא יהיו.

כאשר קורית ההשלמה של עצמכם, אתם מגנט רב עוצמה שנותן קריאה לנשמה שלכם להגיע אליכם לחיים והתחלה במסע המשותף.

כל יום החיים הזוגיים שלנו הם קסם

כל יום הוא מקודש, כל יום הוא פלא
 כל יום הוא על אהבה ותשוקה ללא תנאים
 כל יום הוא משימה משותפת על התעלות והתגברות על אתגרי
 החיים
 כל יום הוא נתינה מכל סוג שהוא, ללא תנאי
 כל יום הוא למידה וייעוד משותף
 כל יום אנחנו אומרים תודה, שנפגשנו שוב גם בגלגול הזה ונוכחנו
 אחד בשני
 כל יום הוא לא מובן מאיליו
 ועל כך ערכנו טקס נישואין
 שבו קידשנו את החלק הארצי שהוא הגופים שאנחנו מאכלסים, יחד
 עם החלק האלוהי שהוא אחד.
 עם מספר מצומצם של נשמות אהובות, שבאו לחלוק איתנו את
 הרגע הקסום הזה על שפת הכינרת.
 היו שם הרבה דמעות התרגשות, הרבה רגשות ואורות חיוביים, ו...
 אפילו עברו כמה חלליות ומטאור, לקישוט האירוע.
 הטבעות שאנחנו עונדים - שהחברים המוכשרים אהובים שלנו הכינו
 לנו, כמובן שנעשו באנרגיה גבוהה עם הסמל ההיזכרותי שלנו, רואי
 ולירון המוכשרים, בעל ואישה קוסמיים והם חברים טובים בכל קנה
 מידה מימדי.
 ככה פשוט, צנוע, לא מתיימר, עדין ומרגש.

לא אולם, לא פנקסי צ'קים, צלם, רחפן, בופה, קייטרינג, די ג'יי, אומן אורח, זמר אורח, הריב המשפחתי הקבוע התורן, בכל אירוע ארצי כמובן חייב אחד כזה

לא תסרוקות, שמלה -לפעמים שלוש (ראיתי כלה כזו) מאפרת, מפיקת אירוע, מנהל אומנותי, מאבטח בכניסה, מאבטח על הכספת של הצ'קים, ומאבטח אחרי האירוע כי יושבים לספור את הכסף ואז גם שם יש ריבים מי נתן וכמה ולמה...

לא רב -כי צריך מישהו חיצוני מטעם המדינה שייתן אישור עם חותמת על הדבר הזה שמקושט שם, שרוצה להצהיר על "האהבה" שלהם -תקף לכל המינים.

חתונה מקודשת היא ההיפך מכל זה.

בתוך השקט, בתוך הפשטות, בתוך הצניעות, החיבור בין העולמות, מול נשמה אחת בשני גופים

שחווים אהבה טהורה מלאה באורות, עם משתתפים שרצינו, ששמחים ואוהבים מכל הלב על החיבור שלנו.

ובאותו המעמד בירכנו אחד את השנייה בברכות מהבית בשפת האור שלנו:

לין אן טראן -המעבר בין שמים לאדמה

סוק ת'יאן -מתעלים כאחד

גיר אל נאק -בלהבה של אורות

ת'ור ת'ילאן -מתחברים בין העולמות

און איר פלאן -האנרגיה עולה בתנופת האוויר

ויר'ה ת'ון ת'לת'יאה -המים זזים בספירלה

אול ת'אאה -מתמזגים יחד

האנה ת'י שאאיי -נשיאת תדר שאאייה

טראן און לין -באנרגיה מהאדמה לשמיים.

הזמנתי טבעות הנישואין, עוצבו על ידי חבר טוב במיוחד ומוכשר
מאד, טבעת אחת חצויה לשניים עם ספירלה באמצע, חצי
מהספירלה אצל בעלי גנאדי והחצי השני אצלי.

גנאדי שם את הטבעת על אצבעי ואני על אצבעו והבכי של שנינו
היה מרגש, בכי של אורות, אשתו של המוכשר שעיצב לנו את
הטבעות צילמה אותנו ולא הפתיע אותנו כאשר הופיעו חלליות
שנלכדו במצלמה באותו המעמד.

פרק 28 - הריפוי

הריפוי החזק ביותר שעברתי באותה התקופה היא הריפוי מגלוטן.

קיבלתי מספר אנשים שהעברנו אותם את אותו התהליך, על אחת הנשים שהייתה הרגישות הגבוהה הגיעה אלינו לטיפול, אנחנו יכולים להעיד, הריפוי הזה עובד.

הייתי בתוך הרגישות הזאת שהתחילה "פתאום" בדיוק בתקופת ההארה שלי,

רף הרגישות הגבוה ביותר שמנע ממני מלהכניס אפילו פירור של גלוטן לפה כדי לא לטוס לבית החולים עם נפיחות עד כדי חנק.

לאחר תקופה שבעלי האהוב ואני עוברים בתוך עצמנו לניקויים פנימיים, הרגישות נעלמה. היום אני אוכלת הכל ומרגישה נהדר!

וכאן אתן לכם את הנוסחה.

מהי אלכימיה נישמתית דרך ארבעת היסודות?

ישנם ארבע כוחות שמקבילות לארבע היסודות של החומר: מים, אדמה, אש, אוויר.

בשימוש נכון ומאוזן, החלק האלוהי של הנשמה שלנו יכול לעבור אותם ודרכם.

במעבר דרך ארבעת הכוחות מצפים לנשמה שבעה נסיונות, או אתגרים נישמתיים אם תרצו לקרוא לזה כך.

אלו שבעת כוחות 'הזעם' שמשאירות את החלק של הנפש, הגוף, האגו, מחוברים' לרובד השלישי, ולא מאפשרים להגיע לרבדים גבוהים של התעלות והגשמת הנשמה לאור גדול ולמלוא הפוטנציאל שלה כאן, על פני האדמה.

חשכה - איפול תודעת, האמונה שמה שהעיניים הארציות רואות זה כל מה שיש (העין השלישית)

תשוקה - שימוש ברגשות באופן לא מאוזן (לב)

בורות - הישארות בתוך תבניות בלי לצאת 'מגבולות הביטוי והגזרה' (גרון)

פחד מהמוות - חוסר הידיעה שהנשמה לעולם לא מתה, היא רק מחליפה גופים (כתר)

ממלכת הבשר - רדיפה אחר תאוות חומריות ארציות (בסיס)

חכמה טיפשית של הבשר - יחסי מין ללא משיכה מינית (מין)

חכמה זועמת - כל מה שקרה מאז ועד היום עם דתות וכתות, כל דת בטוחה ששלה 'הכי נכון' רוב המלחמות הארציות נבעו מהחכמה הזועמת, הילחמות על אידיאולוגיות (מקלעת השמש)

בכל אחד מכוחות 'הזעם' האלו משולבים ארבעת היסודות: מים - רגשנות יתר, היעלבות, קורבנות, ביקורת עצמית, ערך עצמי נמוך, ליחה. אדמה - היאחזות בחומר, תאוות, אדישות, רכושנות, דיכאון. אש - כעסים מלחמות והתפרצויות, ביקורתיות, קנאה. אוויר - שימוש באנרגיות ולא לטובה, חוסר ביטחון, עצבנות.

בצד החיובי שלהם:

מים - חיבור רגשי, אהבה, חמלה.

אדמה -קרקוע, איזון, אומץ, צמיחה

אש -תשוקה, התלהבות, אינטליגנציה רגשית, התנעה לפעולה

אוויר -שמחה, עשייה, שיתופיות, טוהר

היסודות האלה נמצאים באינטראקציה מתמדת. הם קשורים זה בזה, מזינים זה את זה, יוצרים ומדכאים זה את זה. הגוף, הוא הראי של היקום, הוא מתפקד לפי אותם עקרונות וביטויים של כל יסוד ויסוד. האינטראקציה בין איכויות אלו היא השיח הגופני, נפשי ורוחני.

עקרונות הזעם יושבות על מוטיב מרכזי אחד. פחד!

פחד מהמוות

פחד מאיבוד שליטה - על מוטוריקת הגוף, אחיזה מנטלית על מוטוריקת הנפש, אבדן דעת

פחד ארצי - כל מה שחי, גבהים, בעיקרון כל מה שיושב על טראומה שמשליכה לתוך הפחד

פחד מאהבה - פחד מדחייה, נטישה, ערך עצמי

פחד מאיבוד אנשים - אחיזה מנטלית במכרים, חברים, משפחה, תוך ויתור על הקשבה פנימית לטרנספורמציות אישיות

פחד מאבדן חומר - חפצים, רכוש

פחד מהאמת - האומץ לעמוד מול אמת פנימית

שימו לב שהמקבילות של כל השלבים האלו, הן הצ'אקרות, ומודל הספירלות שאנחנו מלמדים:

צ'אקרת הבסיס צ'אקרת המין צ'אקרת מקלעת השמש צ'אקרת הלב
צ'אקרת הגרון צ'אקרת העין השלישית וצ'אקרת הכתר.

כמו שאני מסבירה בשיעורים לתלמידים, הגוף שלנו לא מולבש בתוך הנשמה, אלא הנשמה היא זו שמולבשת בתוך הגוף.

אז מה עוצר אותנו מלהשתמש בטכנולוגיה המשוכללת כל כך שהגענו איתה כאן לעולם? רק אנחנו.

כאשר האדם עובר דרך השערים האלו, הוא מגיע למצב של שימוש נכון בחומר עם הרוח, הוא מגיע להארה גדולה, חיים רגועים ושלווים, וכמובן בהמשך גם לסמהדי.

אתם יודעים, ראינו וחוונו מספיק ניסים בחיים שלנו, אם אפשר לקרוא לזה ניסים, כי זה אמור להיות מצב רגיל של כל נשמה שמתהלכת על פני האדמה, כדי להבין שיש כוחות עליונים גדולים ומשוכללים בתוכנו, הרבה מעבר למה שהמדע יכול להסביר.

ערכנו אנליזה לרגישות הלא נעימה שמונעת ממני מלאכול מוצרים עם גלוטן. ונכנסתי למצב טראנס ראייתי.

ראיתי שבאחד מהגלגולים גנבתי לחם בתור ילדה.

זה היה במלחמת העולם השנייה, גם גנאדי בעלי היה שם בתור אחד מהילדים, וראיתי את כל הילדים שלי בקבוצת ילדים רעבים.

לא יכולתי להסתכל על הילדים מתים אחד אחרי השני מרעב, הייתי ילדה רזה מאד עם שתי צמות זהובות, והחלטתי על דעת עצמי ללכת ולגנוב לחם עבור הילדים הקטנטנים האלו.

מישהו מהאנשים שהיו גם באותו המחנה הלשין עלי עבור טובת הנאה שהוא היה צריך לקבל מהשוטרים, המידע שהוא נתן להם היה מדויק,

אני עברתי באותו המקום עם לחם שגנבתי מקבוצת השוטרים, הם תפסו אותי, ולפני שירו בי העמידו אותי בצד וירו בשאר הילדים שהיו שותפים לפעולה שעשיתי, כשהאיש שהלשין, עמד לידם והסתכל עלי.

ראיתי את הילדים שרציתי להציל על ידי האוכל שאביא להם, אך זה גרם למותם, לאחר שהלב שלי נקרע, ירו גם בי ושם סיימתי את חיי.

הפעם השנייה שלחם מעורב בו, היה כאשר ברחנו מהבית כשהייתי בת שלוש וגנבתי לחם מהסופר.

שני דברים הבנתי. מה הדליק את הטריגר של הרגישות. ומה יכול לרפא אותה.

זה לקח זמן, הייתי צריכה לפתור הרבה דברים בתוך עצמי, מה מדליק אצלי טריגרים רגשיים, אמון שנשבר, ומה קורה לגוף שלי כאשר האמון נשבר.

ונרפאתי.

אני יודעת שאתם צריכים עוד המחשה מהחיים. במהלך שטיפת כלים, הרגשתי כאב חד ביד ימין, לא קיבלתי מכה ולא נתקלתי בכלום, אבל מפרק החיבור של היד לאצבע התחיל פתאום להתנפח ולהפוך לסגול, וזה היה נראה כמו נקע.

הרי לא קרתה כאן שום מכה, זה קרה פתאום, היד התחילה להתנפח באופן משמעותי ושינתה צבע. וכל זה במהלך שטיפת כלים (אלמנט המים) ואנחנו הרי כבר יודעים שכלום לא קורה סתם.

מה המטאפורה כאן עבורי ומה אני צריכה להבין מזה?

הבעיה הזאת יושבה על ערך עצמי, שקדם למשהו אישי שהיה לי מוקדם בבוקר מול אדם מסוים. באותו הרגע הייתי מספיק כנה עם עצמי לומר שהערך העצמי שלי ירד.

הבריאה נתנה לי סימן על אותו ערוץ אנרגיה. בדיוק בשימוש עם מים -האלמנט הרגשי. ערכתי בתוכי טיפול פנימי, טיפול תודעתי ואנרגטי. הייתי בתוך הכאב שלי הרגשי, לא ברחתי ממנו, ובאותה העת, הזרמתי אור גם לכאב הנשמתי שהקרין אור לכאב הארצי. השיעור הובן, הותמר ונרפא.

תוך מספר שניות, נעלם הכאב, ואנחנו רואים שנייה אחרי שנייה שהנפיחות ירדה והצבע הסגול שהיה נעלם!

ככל שאנחנו מזקקים את עצמנו יותר, שבעת כוחות הזעם הופכים לשבעת כוחות האור, כלומר לקוטב השני.

ארבעת האלמנטים הופכים לדרייב חיובי והתנעה נישמתית לעשות טוב לעצמנו ולעולם.

המגבלה היחידה שמונעת מאיתנו להיות באושר מוחלט, ריפוי פנימי וארצי, היא אנחנו! מה חושבים עלינו ובעיקר מה אנחנו חושבים על עצמנו.

פרק 29 - 144,000 מלאכי המרכבה

חזיונות לקראת מלחמה ומשהו גדול שמתקרב, מתחילים להגביר אצלי הילוך,

אני משתפת את גנאדי בכל החזיונות ואנחנו מתחילים להתכונן, אין לנו מושג למה אנחנו מתכוננים אבל הדריכות גדולה.

7/10 זכור לכולם.

אנחנו גרים במושב בצפון הארץ, טילים, מקלטים, חטופים, נרצחים, מתחילים לפנות את כל מושבי וקיבוצי הצפון, בני ואני נסענו בנסיעה בינעירונית, אלפי טנקים, עשרות אלפי חיילים ברחובות. הגבולות עומדים להיסגר ואנחנו מקבלים החלטה לעזוב את הארץ, דיברנו הם הורי ילדינו, הם הבינו את העניין, והודענו להם שאנחנו מכינים מקום בטוח בחו"ל לכשיגיע הרגע הם יוכלו להגיע עם כל הילדים.

עברנו כמה אתגרים חיצוניים באותם החודשים, אך חודשיים לאחר מכן היינו על מטוס בדרך לתאילנד, אמרנו שלום לילדים בכאב עצום, יומיים לאחר מכן סגרו את הגבולות.

המספר 144 ממשיך להגיע אלינו בכל כך הרבה ווריאציות לאורך השנתיים האחרונות שזה הפך לשגרה.

144 זה קוד.

אנחנו יודעים שאין רק שמש אחת, אלא 12 שמשות, אנחנו רואים בין המימדים את ההשתקפויות שלהן מבעד לשכבות של הכדור הזה. 12 חודשים, 12 שבטים, 12 מזלות, 12 ספירות, 12 מימדים, 12 השליחים, 12 הדיברות, 12 שעות ביום, 12 שעות בלילה. 12

כפול $12 = 144$ וכמובן 144.000 שליחי אור שמגיעים בכל שכבות הזמן לעזור לאנושות להתפתח מתוך עצמן.

אין כלום בבריאה הזאת שהוא "סתם" או "מקרה"

או התחלנו לשים לב ל-זמן.

הקוד הזה יושב על זמן.

כמו שעון עצר שהספירה לאחור שלו התחילה.

באותה התקופה קמנו לבוקר של רעידת אדמה לא רחוק מהיכן שאנחנו נמצאים, כל הבית קיבל זעזוע, וזה היה פרומו לקראת מה שקורה עכשיו בעולם. אמא אדמה מנערת מעליה תדרים שלא מותאמים אליה וכמובן פירשנו את העניין מנקודות מבט אזוריות תוך התבוננות מעמיקה על ההתפתחות שלנו ועלייה מימדית קודם כל מתוך עצמנו..

כל אחד מכל האנושות מסתכל על סיטואציות מנקודת המבט שלו. קמנו לעולם ששרוי במצב כוננות ומלחמה, הגבולות בישראל סגורים, ואני חייבת לציין שזה לא ממש הפתיע אותנו, ראינו את כל זה קורה כבר לפני מספר חודשים. השמים סגורים, אין יוצא ואין בא. וזה בדיוק הזמן להסתכל פנימה ולבדוק היכן הגבולות שלנו עומדים על מה ויתרנו לעצמנו על מה לא התפשרנו הערכת מצב כללית של התבוננות על החיים שלנו וכאן אנחנו מגיעים למסקנות מאד מעניינות.

נקודות מבט שונות לאנשים שונים שמעתי הבוקר את המצב שקורה בישראל, ואז נתקלתי בהודעות מעניינות תחת אותה הקבוצה, אחת

הכותבות נמצאת בצפון הארץ, פיצוצים מעל הראש שלה, ללא אזעקות, הם מבוצרים בבתים, ובאותה התכתבות של ההודעות לפתע אני רואה התכתבות ממימד אחר לגמרי, ניתוק מוחלט מהמציאות העכשווית, לא אפרט כדי לכבד את הכותבת השנייה, מה שכן אציין זה שנכללו שם חלקי גוף שהיא לא מרוצה מהן תוך התעלמות מוחלטת מהמצב הרגשי והארצי שקורה סביבה עכשיו...

נוצרה שיחה משני קטבים שונים. התכתבות אחת שכוללת את הכלל, רגישות סביבתית ואכפתיות והתכתבות שנייה בהתרכזות עצמית, תוך התעלמות מוחלטת מהכלל

אתם יכולים להיות בתדר של שמחה, ביטחון, אומץ - זה נקודת ההתחלה של המקום האנרגטי שלכם. ואיש השיח שמדבר מולכם בתדר של פחד, כעס, שנאה ועוד - זאת נקודת ההתחלה של המקום האנרגטי שלו.

השיחה שתתנהל בין שני האנשים האלו לא תיפגש לעולם, אלו תדרים שונים, זה כמו לדבר סינית עם צרפתי, כאשר אף אחד לא מבין את השפה של השני, וכל אחד מנסה "למשוך" את בן השיח שמולו "להבנה" את הצד שלו.

כמו שהבנתם, אני לא "לוקחת צד" - רק מתבוננת והסתכלתי על זה מנקודת מבט קצת שונה.

רוב המדינה עכשיו נתונה עכשיו למציאות שונה, חצי מהמדינה בתדר לחוץ, והחצי השני, ובכן, במימד אחר. שינוי הקטבים שקורה בימים האלו מפעיל תדרים שונים על הנשמות כאן בפלנטה אתם

בוחרים את נקודות המבט שלכם. אתם אלו שבוחרים איזה תדר אתם רוצים להיות כאשר השינוי קורה

אני מדברת איתכם מהמקום שהיקרים שלנו בלב הסערה בישראל ובידיים של כולנו לפתוח את הלב ולברוא את המציאות שאליה אנחנו רוצים להיכנס.

התודעה האנושית חזקה בעוצמות של מכרה של כור אטום, אבל שכחנו איך להשתמש בזה.

עכשיו אנחנו מתחילים להפעיל את התודעה שלנו לעוצמות הגבוהות לבריאת מציאות.

גם בפוסטים הקודמים ובסרטונים שהקלטתי לאורך השנה האחרונה הרחבתי בנושא, שכאשר יגיע הרגע בו נצטרך להשתמש בעוצמות שלנו, נצטרך להפעיל תדר גבוה במהירות כדי להתאים את עצמנו לתדירות של אמא אדמה.

רעידות אדמה סביב העולם, מלחמות, שינויי אקלים קיצוניים, ואנושות אחת שמפוצלת להרבה תדרים שונים ונקודות מבט שונות. ועדיין, למרות כל זה, ישנו פיצול מימדי ארצי רגשי, בין אדם לחברו ו-כן גם בין בני משפחה שחולקים את אותו הגן המשפחתי.

בידיים של כולנו להפעיל את התדרים החזקים של חמלה ואהבה ויצירת שדה אנרגטי חזק לכשיקרה השינוי העולמי.

בידיים של כולנו לעשות הערכת מצב תדרית,

אילו תדרים שואבים מאיתכם את כוח החיים – אנשים שמנסים לשאוב אתכם למקום הנמוך שלהם, ולא מרוע חלילה, הם פשוט לא

יכולים לייצר אנרגיה מתוך עצמם, אז הם מפעילים עליכם טריגרים כדי שתנזלו מתוך עצמכם, ישירות לאלו שאוכלים לכם את האור.

ואילו תדרים מגבירים אצלכם את האות האנרגטי – אנשים שיציבים בתדר שלהם ולא שואבים ממכם את האנרגיה שלכם, פשוט כי הם לא צריכים, הם מפעילים כור אנרגיה מתוך עצמם, ומכבדים את המקום התדרי שלכם.

אז השליחות החדשה בראה את עצמה מחוץ לגבולות ישראל. אנחנו רחוקים מהילדים אהובים שלנו רחוקים מבני המשפחות שלנו את החתולים חילקנו בין מכרים

ובתקופה הראשונה לא היה יום שלא פרצנו בבכי של געגועים. התחלנו לאסוף את עצמנו, יש לנו שליחות, קיבלנו אינספור סימנים בדרך החיים שלנו, עוברים למתכונת באנגלית כדי ללמד את סודות הנסתר מתוך החוויות הפאראנורמאליות שלנו, לשאר העולם.

פרק 30 - קסם מיני

אנחנו מתחילים לשמור על רצף יציב של אלכימיה פיזית ורגשית יחד והתדר מתחיל לעלות.

וכאן השיעורים מתחילים להיות יותר ויותר אינטנסיביים בחוויות האסטרליות.

סמאל אן ואור בתצורה המלאכית שלו - מגיע לחנוך אותנו באופן קבוע בעולם האסטרלי, על מנת שנעלה את האנרגיה שלנו למצב התנעה רציף, תיקון אנרגטי ופתיחת יכולות על טבעיות למצב קבוע.

הסיבה העיקרית כי אני מביאה נוסחה סודית לציבור, שגרמה למותי מספר רב כל כך של גלגולים שסיימתי לספור.

המידעים שאני מצרפת כאן הגיעו אלי במהלך הפעלה אנרגטית חזקה שקרתה לי השבוע. נכתב מתוך תקשור בטראנס, היזכרויות וחוויות ישירות.

העולם הזה בדיוק כמו שאר העולמות נוצר מתוך הניטרליות, הדואליות.

אור אינסופי וחושך אינסופי בהגדרות האינסוף. בימים האלו ממש יש כיוול של מציאות שונה על הכדור והיא בנויה לחלוטין מהרטט האנושי. כלומר מהאנרגיה שלכם.

דינמיקת כדור הארץ משתנה מצפיפות של 3D לצפיפות של 5D ומעלה, השינוי עכשיו הוא בלתי נמנע של פיצול העולמות.

אלכימיה לבנה היא בתוך זוגיות ונישואים מקודשים, שבה לא מגיעים לאיבוד אנרגיה, והיא מפעילה מרכבה של שישה מימדים.

במהלך התקופה הזאת גופי האור נפתחים וקורים כל מיני מתנות מופלאות שהגוף הפיסי והגוף הארצי מקבלים. בין היתר מה שחוויתי, זיכרונות שקורים בו זמנית במספר מישורים, עבר הווה ועתיד והכל קורה בו זמנית במונחי ארץ, יש את יכולת לטייל במספר מישורי זמן בזמן אמת ולראות פרטים מעניינים, כי הכל קורה עכשיו.

איכלוס הפלנטה הזאת התבצע במספר מישורים במילים פשוטות על ידי מספר מימדים, על מנת לבדוק את תדר הניטרליות בפלנטה ניטרלית.

לכל פלנטה את הגופים המותאמים לה, ולכן בכל פעם צריך לעבור חניכה של מבנה חיצוני, מבנה רגשי מבנה מנטלי ועוד, יש ישויות שמגיעות מרובד של אנרגיה ללא גוף, ולכן יש לעבור התרגלות לפלנטה דרך המבנים האלו.

לכל פלנטה ולכל רובד יש את החוקיות שלו.

החוקיות בכדור הזה שונה לחלוטין מחוקיות ברובדים אחרים, למשל רגשות, במספר רב של פלנטות אין אותם, אך יש דברים אחרים.

הכדור הזה הוא ניסוי לזן מסוים שבוצעה בו התערבות בגן האנושי, ולכן הוחלט שיגיעו ישויות מסוימות, נציגות של מספר פלנטות ומספר רבדים, על מנת לחקור את מה שקורה בפלנטה הזאת, כי בוצע כאן שינוי על ידי התערבות בגן האנושי. התודעה האנושית בכדור הזה כלואה בגוף חומרי ומה שמכתיב את חווית החיים שלה היא רגשות שמפעילים וויברציות וקשת של תדרים.

הקרינה של רגשות בני עולם החושך, מזעזעת את הגוף הארצי "שחייב" לעשות פעולות הישרדות והגנה עצמית, ובכך היא מגבירה את פליטת האנרגיה של גופי האור בתוך הגוף האנושי, על ידי אובדן אנרגיה אמוציונאלי,

וזה "האוכל" של הישויות החשוכות בתוך העולם הזה, היות וישויות חשוכות לא יודעות לייצר אנרגיה בעצמן, הם מניעות את גופי האור על ידי אמוציות מוגברות, ובכך הן אוכלות אנרגיה על בסיס תמידי.

העולם הזה בנוי מערעור תמידי מקסימאלי של רגשות. לשאלתכם, מהם "זוללי אנרגיה".

המקום הזה לא היה עולם של שיכחה לפני מיליוני שנים,

הוא היה כמו שאר רבדי הכדורים במקומות שונים, כלומר, לכל ישות ולכל ברייה של האדמה הזאת הייתה את הרשות, לשאת את מטען החיים שלה, ממקום למקום, ומגוף לגוף, זה היה שלה.

זו הסיבה שברגע המוות אתם "מקבלים" את המהות שלכם בחזרה כל זמן שאתם שם, היא כי אינכם מחוברים לגוף ולכן אתם רואים את המטען ההיזכרותי שלכם מימי עידנים.

כאשר הגוף מת, אין תאוות והאמוציות לא ניתנות לשיקול, כיוון שאין גוף, זה רק אור שחי בתוך "היש", אין לו צורך לממש את התאוות שלו כאשר הוא לא כלוא בגוף הארצי שדורש את כל זה.

יש נשמות שלא הולכות למקור האור לאחר המוות, הן צברו יותר מידי פז"מ של חוויות שליליות והגברות אותות שליליים, איסוף קארמה, והגברת אנרגיות שליליות על ידי הפעלת אמוציות מוגברות וריקון אנרגטי בנשמות בעולם הזה, והן צריכות לשלם על כך בעולם הלימבו.

הכדור הזה עורבב על ידי מספר זנים של ישויות שהביאו לכאן חותם אנרגטי שמכיל בתוכו את הגן שלהם, כלומר, לבני האנוש יש ערבוב גנטי שהוזרעו על ידי הישויות האלו, תוכלו להבין זאת על ידי המראה החיצוני של תושבי מספר ארצות, הם כולם בעלי אותו מבנה, כלומר הם מהזרעה של זן מסוים של ישויות, הם הילדים שלו בערבוב הגנטי. רק עם מינוס קטן. אמנזיה.

האנושות לא זוכרת מי היא.

אין לכם דרך לפרש את מצבי התודעה שלכם מהמימדים הגבוהים יותר כאשר אתם שקועים בשיכחה תודעתית על מי אתם, מה אתם, מהיכן הגעתם, ומה המשימה שלכם כאן.

אתם יצורים רוחניים נצחיים, שחווים חוויות ארציות אנושיות זמניות, או יותר נכון, היו אמורות להיות זמניות.

כי אם אתם בתצורת אור אינסופי, אין בכם את הסופיות שטבועה בעולם הארצי, אין בלאי של הגוף, אין מחלות, אין מוות.

אבל ישויות האור נתקעו כאן על ידי הערבוב הרגשי, ובכך הרטט האינסופי שלהם הונמך לקרקעית, למינימום ההכרחי.

ולכן הפיצול של הכדור החדש קורה בימים האלו, כי הגענו לנקודת אל חזור שבה אנחנו צריכים להתפתח מחדש לרמה הבאה של התודעה העתידית.

על מנת שיהיה כאן זן שהוא נישלט על ידי אותם הבוראים, מן הראוי לעיני ישויות האלו שהזן שהם יצרו, לא יישא את המטען הזיכרוני המלא מגוף לגוף.

כאשר מחברים את כל הנקודות לגוף אור אחד, לא יהיה כאן יותר זן נשלט, אלא זן חושב בעל ריבונות על עצמו.

זאת לא היה הכוונה כאשר הזריעו כאן בני אנוש לאחר ההשמדות האחרונות, בתקופת אלטלנטיס ולמוריה הם ידעו בדיוק מי הם. והפלנטה הייתה מגולמת ברובדים גבוהים יותר, לאחר הכחדת הציביליזציות האלה, התדר של הפלנטה ירד, ההזרעות קרו וזה היה אמור להיות עולם של עבדות.

ועבדות נוצרת מתוך מקום שבו אתם לא יודעים שאתם בכלא עד שאתם מגלים בעצמכם ומנסים להשתחרר ממנו.

כאשר ישויות האור היו עוברות מעולם לעולם כדי לחקור אותו ולהביא את הנתונים היבשים למועצות העליונות, נתונים ניטראליים מתוך חוויות ישירות, הוחלט לבדוק את העולם הזה ומה מעוניינים לעשות בו הישויות שהתחילו להזריע כאן תושבות.

כמו שרשמתי, העולם הזה לא היה עולם של שיכחה, לכל ישות הייתה את הרשות לשאת איתה את המטען הזיכרוני ממקום למקום. ולכן, לפני כל כניסה לתוך העולם הזה נעשה איתחול ואיפוס היזכרותי.

יש כאן מספר רב של "בוטים" שמסתובבים מגלגול לגלגול ולא שואלים את השאלה מי הם ומה הם עושים כאן, אין בהם געגוע, או רצון לחקור מעבר לחושים הארציים, זה פשוט לא בתכנות שלהם.

הם מתוכנתים מראש, לחיות, לאכול, להתרבות, לעבוד ולמות ולעשות את זה שוב ושוב בכל איתחול של גוף חדש.

שמעתם על שלושה גלי המתנדבים של נשמות שקיבלו "הפעלה". והם הגיעו, כי ציר הזמן כבר השמיד את עצמו מספר פעמים כנגד החוק האוניברסאלי האנושי.

אנחנו בתוך אמא אדמה, שהיא יישות חיה ונקייה בפני עצמה והיא בימים האלו עוברת ניקוי מאסיבי מכל התדרים שלכלכו אותה. אז היא מבצעת ניעור.

כאשר הגיעו לכאן ישויות אור מפלנטות אחרות, הם הגיעו עם קוד שונה, הם לקחו בחשבון שכאשר הם ירדו לפלנטה הזאת והאור שלהם יתערבב בתוך גוף אנושי מארח, המטען הגנטי יגע בהם, ולכן הם הגיעו עם רכיב אחד נוסף שלא כלול בגן האנושי.

הם הגיעו לכאן עם גן ניסתר, והגן הזה חבוי בתוך התודעה שלהם הרבה לפני שהם הגיעו לרגע הלידה, למעשה הגן הזה מופעל מתוך המקור שהם מגיעים ממנו וזוהי חומת אש שלא ניתן לפרוץ.

אז איך תדעו?

אם אתם חווים כאבי ראש, חולשה, עייפות ועוד כאלה, יש ניסיון כניסה לתוך הקוד שלכם שהגעתם איתו, אתם על קוד אלוהי, והוא לא מותאם למטריקס, לכן יהיו ניסיונות חדירה לתוך הגן הזה כדי "להזיז אותו מהשטח".

אתם תרגישו שמחטטים לכם בראש, וזה לחלוטין כפשוטו. לתלמידים שלי אני מלמדת איך ליצור הגנות מרובדים עליונים, ששם ההגנה על האור שלכם היא חזקה יותר.

לאורך הדורות הגיעו לכאן ישויות אור עם הגן הנסתר שנמצא בתוך גוף האור שלהם, כך שבשנייה שהם נולדים לתוך גוף עם הגן הארצי הפגום, הגן הנסתר האלוהי מתחיל לפעול.

הגן הזה, תלוי מי מגיע מאיפה ומאיזה רובד, מכיל מספר שונה של סלילים מאשר בגוף האנושי. כך שכאשר האנושות יודעת על סליל DNA אחד בתוך הגוף הארצי, למעשה ישנם 12 סלילים, חלק מהם, ראייה על-חושית, שמיעה על חושית, אתם מכירים ושמעתם על טלפתיה, טלקינזיס, ריחוף, תקשור, יציאות חוץ גופיות ועוד.

ישויות האור שהגיעו כדי לחבר את החיבורים בחזרה, יודעים את זה.

הם הגיעו עם 24 ו-48 סלילים, הם יודעים את הנוסחה להפעלת הסלילים והם מפעילים אותם על ידי מרכבה – מגן דוד – משולש עליון ומשולש תחתון – איש ואישה

מהמקום שהאנושות נולדת ונוצרת, שם הם באים לתקן ולחזור בחזרה.

אחד מהישויות הזוהרות שעלו על העניין היה אליהו הנביא, שכאשר הוא גילה מעשה מרכבה, לפני שהוא יושמד, ישויות האור לקחו אותו בחזרה הביתה למקור, האנושות עדיין לא הייתה מוכנה לקבל את המידע הזה. מוזכרים מספר ישויות אור בגוף אדם שעשו זאת, כלומר הם הגיעו **למצב ג'ין**, חיבור גופים, ניסו ללמד את האנושות לייצר מרכבה, ובתמורה האנושות הרגה אותם.

את המרכבה מייצרים ישויות אור שהגיעו כישות אחת בשני גופים ארציים, אתם קוראים לזה נשמות תאומות, להבות תאומות, והם יחד על ידי חיבור אנרגטי, ריגשי, נישמתי, ומיני, מייצרים תרכובת אלכימאית שמייצרת ומחברת את הסלילים בחזרה ל-48 סלילים, יחד, והם מייצרים מרכבה של שישה מימדים.

הם הגיעו לכאן כדי לתקן את החיבורים, והם מייצרים שדה אנרגטי חזק לא רק עבורם, אלא זוהי המשימה שלהם, לחבר את כל החיבורים של הישויות שירדו לעולם השיכחה, בחזרה, ורק על ידי קוד אנרגטי שהם מפעילים יחד ומעירים בנשמות שסביבם את ההיזכרות של מי הם, הם על ידי קוד ההפעלה שהם מייצרים, הם מזכירים לנשמות את הידע האבוד שלהם ואת היכולת לקבל את הזיכרון שלהם בחזרה.

עכשיו כאן נכנס הבלבול האנושי.

כאשר יורדים לעולם הזה זוגות תאומים, הם ניקראים תאומי אינדיגו. והם תמיד זכר ונקבה, על מנת לייצר מרכבה. הם נולדו שונים – חריגי מטריקס.

הם נושאים מטען גנטי שונה בתרכובת של המקור שהם באים ממנו. יש תאומים שמגיעים ממימדי צפיפות 9 ויש תאומים ממימדי צפיפות 12 וכן הלאה, כל אחד לפי המשימה של פריצת בועת האמנויה שקורית בפלנטה הזאת.

תאומי להבה או תאומי ארץ כמו שהאנושות אוהבת לקרוא להם. החיבור הספציפי הזה לא יקרה אם לא הגעתם מראש למשימה הספציפית הזאת. יכול להיות לאנושות חיבורים נישמתיים, חיבורים דהרמתיים ועוד, חיבורים מאד יפים לחיים הרמוניים שלווים ומאושרים.

החיבורים הקוסמים נטולי דרמות ביניהם, אך הם נתונים באופן תמידי לניסיונות הכחדה והשמדה על ידי ישויות החושך בפלנטה הזאת, כך שהתקפות אנרגטיות, ארציות, ופיסיות ממקור חיצוני, הם משהו שבשגרה בכל גלגול חיים של זוגות אלו.

וכאן עוד משהו חשוב שתדעו, תאומי להבה ותאומי אינדיגו נתונים לשינוי אם הם עברו ניתוב לשלילי, או אחד מהם, המסע שלהם מתפצל הם כבר לא תאומים, אלא שני חותמות אנרגיה שונות.

לרוב הם בעלי אותם תכונות אופי, דומים חיצונית, בעלי אותו מבנה גוף, צבע עור, צבע שיער וצבע עיניים זהה, הם מדברים דומה, שניהם מחוברים בכל רבדי הגופים

וכל השיח שלהם הוא ראייה לכל כיוון הם על אותם תכונות בדיוק אלוהי -אלו הם התאומים הם לעולם לא יקנאו אחד בשני ולא יזיקו לשני, האהבה שלהם היא אבסולוטית והמשיכה עוד יותר.

יחד עם תאומי האינדיגו, נשלחו לכאן במקביל בדיוק באותו המספר 144000 ישויות אפלות, גם הם תאומים, הם גם מאד חזקים אנרגטית, והם גם זכר ונקבה שהתאחדו או בדרך להתאחד. הם כאן כדי לוודא שסוד תיקון הגן האנושי לא ייצא לפועל.

אתם זוכרים את חוק הניטראליות – איזון.

מאד קל לזהות אותם. הם יטילו בכם ספק, ייצרו בכם פגם רגשי ויאכלו מהאנרגיה שלכם על ידי מניפולציות רגשיות של הדפקטים שלכם ויזכירו לכם זאת שוב ושוב בציפוי של אור, כלומר חושך בתחפושת, ומפגש איתם או דיבור איתם גורם לכם להיתכווץ. הכישרון שלהם הוא רב, הם יסבירו לכם שהם אוהבים אתכם וינסו לשכנע אתכם באהבה שלהם אתכם בכל הזדמנות, אך מתחת לפני השטח הם אוהבים רק את עצמם, וזה שאתם שם, עבורם מהווה איום, כי איכשהו אתם נושאים יותר אורות בתוכם, משהו שלא קיים אצלם מהסיבה הפשוטה,

מזכיר לכם נרקיסיסטים, נכון?

זה אותם התכונות של יוצר המימד הזה.

בצלמו ובדמותו.

אם תרטטו בתדרים מספיק נמוכים, אתם קשורים לרטט הנמוך של העולם הישן, ובכך אתם כולאים את עצמכם בתוך עצמכם.

סימנים להפעלת מרכבה אצל תאומי אינדיגו הם פשוטים. הם דומים חיצונית יש להם את אותם כשרונות הם עוברים תרחישי חיים בסנכרון באותם הזמנים הם עוסקים יחד באותו עיסוק של התשוקה שלהם לעולם לא היה או יהיה שם ריב או קונפליקט האהבה ביניהם חוצה יקומים ושום דבר לא יכול להפריד ביניהם, הם אוהבים הכל אחד בשני ובכל יום האהבה מתגברת ביניהם.

לעולם לא יהיה להם שאלה לגבי הזוגיות שלהם, האם זה נכון או לא. יש להם היזכרויות מגלגולים קודמים, לרוב מפלנטות אחרות יש ביניהם משיכה פיזית חזקה מאד והתאמה מינית.

יש בהם ידע גדול של מימדים נוספים והם במסירות רבה מעבירים אותו הלאה.

תאומי האינדיגו מוזכרים במספר מקומות, כמו ששמעתם על ה-144000 אלו הם תאומי אינדיגו מתנדבים.

הם מביאים רצף מקודד שונה שמובנה בתוכם, ויחד הם מפעילים מרכבה באלכימיה מינית בתוך זוגיות מקודשת, ולכן ההרמוניה ביניהם נטולת קונפליקטים, הם אחד.

עבור מה? הם מביאים את הנוסחה להארת גופי הנשמה האנושית, שחרור הנשמה האנושית ממעגל הסבל והעבדות המנטלית הרגשית הרוחנית והארצית, ומעבירים את הידע הזה לכלל הנשמות.

הכדור הזה הגיע לקצה היכולת שלו מבחינת רגשות ופעולות שקורות נגד החוק האוניברסלי.

לאחר שהייתה כאן התערבות מבחינת הגן האנושי, נוצרה כיפת אמנויה והיא הולכת ומתעבה מיום ליום. לא רק סביב הפלנטה, אלא בתוך האנושות עצמה.

בתוך כל אחד ואחת מכן נוצרת שכבת אמנויה תודעתית של תדרים נמוכים, של כעסים, שנאה, קנאה ועוד, שמייצרת עוד שכבות סביבכם ואוטמת את ההילה הזוהרת שלכם מכניסת אינפורמציה אלוהית.

כך שאלו רוב הרגשות ששולטים כרגע בעולם, וכל דבר בעולם הזה ילבה את זה כדי להשאיר אתכם ישנים: פורנו, סרטי אלימות, פרסומות מלאות בחשקים, חובות כספיים, הפגנות, פוליטיקה, מלחמות, דרמות רגשיות ועוד.

ישנם ישויות בגוף אדם בפלנטה הזאת שמתחילות לזכור מי הם ומתחילים לסדר את הגן האלוהי בתוך הגן האנושי שבתוכם, ובכך הם מפיצים תדרים חיוביים שמתקנים שדות אנרגטיים סביבם. הם מתחילים להיזכר ולהאיר את הגופים, לחבר את כל החיבורים ולהיות אחד עם המקור.

וכאשר המקור נזכר, השקר של אשליית העולם מתפוצצת, הם כבר לא פוחדים, הם מורידים את רף החשקים שלהם, אין כעסים או קנאה או שנאה, והתדר האלוהי שלהם עולה ומקבל אקטיבציה.

אך יש את שליטי העולם הזה, ולא רק במובן הארצי, הם באים גם בתצורות אנרגטיות אפלות בגוף אנושי והם מצאו פתרון לתדר השולט, שבו הם משאירים את נשמות העולם עבדים לנצח.

ועבדים מהמובן של האנושות שהולכת לעבוד במקום שהם לא רוצים, לא מרוויחים מספיק כדי לחיות, טובעים בחובות שמתעצמים מיום ליום, ולא נתונים לרצון חופשי שלהם, הם מייצרים תנאים של תדירים נמוכים ובכך הם משאירים את הנשמות הזוהרות באפילה בתוך עצמן.

כך שאתם בעצם עובדים ועובדים ללא הרף, ונותנים מהאנרגיה שלכם לשליטי הרובד הזה כך לנצח נצחים, ובתמורה אתם מקבלים... כלום. אתם נותנים את האנרגיה שלכם כדי שתמשיכו לחיות באופן זמני ולהמשיך לשלם על זה מגלגול לגלגול.

יש את חוקיות היקום, כך שמגלגול לגלגול אתם צוברים לא רק חובות ארציים אלא גם.... קארמה. חובות נישמתיים.

נוצר מצב שהאנושות הזאת חייבת במספר מישורים והם מתגלגלים לכאן שוב ושוב כדי לשלם מס על מספר רובדים. ואם אין בהם התעוררות, זה יימשך כך שוב ושוב בתוך מעגל ההתגלגלויות בגופים.

הישויות שהתנדבו להגיע לכאן הבינו שמהו צריך להיעשות, ובשיתוף מול המועצות העליונות, נישלחו לכאן מספר קטן של מתנדבים כדי שיפעילו את הקוד הרדום שבתוכם, ובכך לשחרר נשמות לחופשי מתוך המעגל האינסופי שהם נכלאו בו.

שליטי העולם הבינו שיש כאן חדירה והתערבות של מועצות עליונות והם הביאו את הישויות שלהם כדי להיפטר מהמתנדבים האלו.

ברור לכם שהם לא רוצים שאף אחד יתעורר, ועדיף שכולם יישארו עבדים ישנים שנותנים אנרגיה אינסופית לשליטים האלו. ולכן

תקופת ההתעוררות הגדולה ביותר לאחרונה, הייתה בתקופת החיסונים של "המגיפה שקורונה" שגרמה להרבה נשמות לשאול שאלות

המטרה הראשית הייתה דילול האוכלוסיה, להשאיר את הצייתניים ביותר, ואלו שלא עמדו בדרישות נמחקו כדי שיחזרו לכאן שוב בגוף חדש על פי אותו חוק הגלגולים.

אף אחד לא באמת מת, ברגע שנכנסת לתוך הגלגל הזה, אתה שלהם.

הגוף מת ונולד שוב, כך שהרעיון המרכזי הוא לדלל את "הזוכרים", כדי שיהיה אתחול נוסף של הגן שיוולד לתוך עולם בו ההתערבות בגן תהיה נורמה, כל תינוק מקבל את הטכנולוגיה הזאת לגוף שלו, בימים האלו, בכל בית חולים בכל העולם.

ההתערבות הזאת יוצרת שכבה בתוך הגן האנושי ועוטפת אותו. השכבה הזאת היא שכבת אמנזיה ואכילה אנרגטית והיא מופעלת עד לרמת עיטוף מולקולות התא.

כלומר אם יש לכם את ההתערבות הזאת, זה כבר בתוך רצף ה-DNA שלכם. אל דאגה, יש לזה פתרון.

ולכן המתנדבים שהגיעו לכאן, הבינו את התרמית, ולאף אחד מהם אין את ההתערבות הגנטית הזאת בגוף שלהם, כדי לשחרר את השוכחים מתוך המעגל הזה.

לאורך ההיסטוריה עד לאחרונה, יש לשליטים האלו את הישועות האפלות שמגלות להם מיהם המתנדבים, והם עושים את כל שביכולתם כדי להיפטר מהם.

הרבה מאנשי האור חוסלו לאורך ההיסטוריה, הושמדו, עונו ונהרגו, הופרדו מהתאומים שלהם, לרוב על ידי השמדת תאום אחד כדי לשבור את הרצף האנרגטי שהם יצרו יחד.

הישועות הממונות על הסדר העולמי החדש, הן ישועות אפלות שלקחו כאן פיקוד לאורך תקופות זמן גדולות, הם נמצאים בדרגים בכירים במועצות עליונות והם יכולים להגיע ממימדים גבוהים גם על מנת ליירט שדרים/תקשורים אחרים שמנסים להביא לעולם הזה איזון.

המועצות העליונות הבינו מה קורה בפלנטה הזאת, הם צפו את כל אירועי הזמן שקיימים כאן, הם הביאו מתנדבים מרבדי תודעה גבוהים יותר על מנת לשבור את רצף השכחה שנוצרה על ידי ישועות ממימד נמוך יותר.

אפשר לומר שהאמנויה תוכננה בקפידה כשכבה על המימד הזה, כדי שישועות האור הגבוהות יותר כאשר הם יגיעו לכאן, לא יזכרו כלום מהמימד שהם הגיעו ממנו.

תאומי האינדיגו הגיעו עם אינפורמציה מובנית, מתוך מועצות שונות -על הגן האנושי והגן האלוהי, והנשמות ששמעו את הקריאה האנרגטית שלהם, מגיעים ללמוד ולחוות איך להעביר את האינפורמציה הזאת הלאה והלאה. ולפרוץ את הקוד הרדום.

רובם טלפתיים, הילרים, קוראי מחשבות, רואי נסתר, מדיומים ועוד. מילדות הם באופן הזה, הם לא למדו באף מקום, ולא עברו שום הכשרה על-חושית כדי להיות כאלה, הם מובנים בצורה כזאת ולכן הקוד שבתוכם הוא קוד שלא מותאם לעולם המטריקס.

המטריקס לא אוהב את זה כאשר הם מתחילים להפיץ את האינפורמציה של הערת הישנים, והוא מתחיל לעשות מניפולציות כדי להשמיד אותם במספר שלבים:

- חדירה למרחב הרגשי
- מניפולציות רגשיות
- שאיבה אנרגטית
- וידוא לריקון אנרגטי
- התקפות אנרגטיות כאשר גוף האור והגוף הפיסי חלש..

המטרה המרכזית של המטריקס –

שליטה על חומר, כסף, להשאיר את האנושות בתצורה של עבדים, ואכילת אנרגיה אנושית על ידי הגברת אותות של חובות פחד שנאה קנאה ותאוות, מיניות מוגברת, שליטה וכוח, פרסומות, מדיה, פוליטיקה, מלחמות, והגברת התדרים הנמוכים בתוך האנושות.

יש בכם אור עצום שבורא דרך התודעה שלכם, כך שכאשר מספיק נשמות יחשבו שלילי בתדרים שליליים, זה מה שבורא ויוצר את הרובד הזה.

והבריאה הזאת צריכה מסה קריטית חיובית כדי לייצר שינוי.

הם לא יאפשרו לאנושות לגלות את האמת של מי הם, ההיפך, לא תהיה שום אפשרות לייצר תנאים להיזכריות נישמתיות, למעשה הם מוודאים את זה מינקות כאשר מכניסים את הילדים לגנים ובתי ספר ששם לא מלמדים את הילדים שום דבר על המקור שהם מגיעים ממנו, אלא רק על נתונים יבשים של הישרדות.

מטרת תאומי האינדיגו -

לאחר ההתאחדות: סגירת מרכבה, הארת גופי האור שהם, מתוך עולם השיכחה, הפעלת הקוד הגנטי הסודי מתוכם על ידי למידה מנקודות זיכרון אפסי וחוויה אנושית ישירה, משם מגיעות ההיזכריות על מה ומי הם - והפצת האינפורמציה לנשמות נוספות, איך לעשות את זה גם.

סגירת המרכבה מייצרת שדה אנרגטי כל כך חזק, שמפוצץ את בועת האמנזיה ומוציא את הנשמות לחופשי.

בשנייה שיש לנשמות היזכרות באור האינסופי שהם, מי הם מהיכן הם מגיעים ומה הם עושים כאן, הם לא יהיו עבדים יותר, הם יהיו ריבוניים לזיכרון שלהם שנלקח מהם, והם יוכלו לבצע פעולות רב מימדיות.

העולם הגיע לנקודת אל חזור, וההתערבות המוחית על הריבונות ההיזכרותית של האנושות הגיעה לנקודת הסיום.

זהו קצה הקרחון של מה קורה ומה עתיד להתרחש בהמשך. המידע הזה עלה בחייהם של ישויות אור רבות שהגיעו לכאן לאורך פני ההיסטוריה.

כמו שהבנתם, אין בי פחד כאשר זה מגיע לנקודה הזו, ואני מוציאה את זה ללמידה בימים האלו. כי לכל נשמה יש את הזכות לדעת ולהיזכר.

אי שם בתקופות של לפני שהזמן היה קיים, עבר הווה ועתיד היו מקשה אחת של אינפורמציה, אנרגיה, קוד אלוהי. בגדול, יש לזה המון שמות, אבל העיקרון הוא אותו האחד. אלוהים, הבורא של הכל.

אז האור האינסופי לא הגיע לידי מימוש הרעיון, הוא נשאר שם. הוא לא היה צריך את זה, הכל זה הוא והוא זה הכל, אז אין טעם כביכול להוריד מהאנרגיה הזאת ולצמצם אותה לרזולוציות קטנות.

ואז נוצר מימד הזמן, הוא נקרא המימד הניטרלי, וארחיב עליו בפרקים הבאים.

כמו שאתם יודעים הוא קיים רק במימד האשלייה, המימד השלישי. הוא לא קיים בעולם החלומות וברובד האסטרלי, והוא בטוח לא קיים ברובדי אורות גבוהים של מימדים עליונים יותר.

אבל הנה אנחנו, כאן, ברזולוציות קטנות.

ועם אינספור סיבות מאד מאד טובות ומדהימות של האור האינסופי שכולנו חלק ממנו, ליצור את עצמו בתוך כל אחד ואחת מאיתנו בתוך מימד הזמן.

האור האינסופי נתן לכל נשמה מתנה, חלק ממנו בתוכה.

אבל איך האור האינסופי יכניס את כולו לתוך גוף "קטן"?

אלוהים הוא אהבה, את המתנה שלו/שלה הוא רוצה לתת במלואה לילדים שלו, עם הוראות הפעלה להתרחבות.

אבל כל גוף שניסה לאכלס קצת יותר מהאור השלם ללא הכנה, לא שרד את זה.

וכאן נכנסה עוד מתנה, סמוייה.

בתוך כל נשמה יש את הקוד להתרחבות, כדי לקבל את מתנת האור האינסופי בתוך קיבולת האור שהגוף שלו יכול להכיל.

רק מה, כדי לקבל את המתנות האלו, לפני שהגעתם לעולם ידעתם שהאור שלכם צריך להתאים בדיוק מופלא לאור של ההורים שבחרתם להיוולד אליהם. הפורטל שלהם צריך להיות זהה בדיוק מופלא לפורטל שלכם.

הפורטלים האלו הם כרטיס הכניסה שלכם לעולם החומר, והגעתם עם סוד מאד גדול על הפורטלים האלו.

הפורטלים שהגעתם דרכם אלו הפורטלים שיקחו אתכם למקור בחזרה כשיגיע זמנכם לסיים את הגלגול שלכם, כלומר, מעבר דו צדדי של אותה האנרגיה.

במילים פשוטות. הפורטל שפתחתם דרך המעבר מהבטן של אמא שלכם, נכנסתם ונוצרתם שם,

אם תרצו לחזור למקור, תצטרכו להיות בדיוק באותה נקודה מימדית כמו שנולדתם – נקיים, תמימים, טובים, לא נתונים לקנאה, רכושנות, תאבי בצע, שנאה, קורבנות ועוד. זה הפורטל שעברתם דרכו לכאן, זאת פשוט אותה הדלת חזרה מכאן לשם.

ואני לא אפרט כרגע מה קורה למי שמסיים את הגלגול בתדר "לא משהו" בכלל. הוא פותח פורטל "אחר".

עכשיו זה הופך למיוחד.

כאשר הורדתם את האור שלכם לתוך הפורטל המותאם של אימכם, לא הייתם יכולים להוריד את כל האנרגיה שלכם לתוך אותו הפורטל, כי זאת אנרגיה חזקה מאד ואור גדול מאד,

שרוב ההפלות שקורות לאימהות, הן כי המעבר הבין מימדי שנפתח כדי להביא לכאן נשמות, לא מותאם בדיוק לאותה הנשמה שהייתה צריכה להגיע לכאן.

כלומר, או שהתדר של העובר חזק מידי לאנרגיה של האם, או שהתדר של האם חזק מידי לתדר של העובר.

או קרה העיבור, מזל טוב אתם בבטן של אמא. אתם העליון, שלחתם רק חלק מאד מאד קטן של אור לתוך הגוף שגדל בכדור הארץ, כדי שתתרחש לידה ובשלוש.

אתם מתחילים את החיים על פני האדמה, אבל משהו חסר לכם, אתם לא בדיוק יודעים להצביע על הנקודה של מה.

כאשר אתם גדלים אתם מרגישים געגוע...

אבל מהו הגעגוע הזה? וכאן זה הופך למעניין

הגעגוע הזה הוא אתם. אתם מתגעגעים אליכם.

אל כל החלקים העליונים הזוהרים שלכם שמחכים בסבלנות לרגע הנכון להתחבר בחזרה לתוך החלק הקטן שירד לפלנטה הזאת.

הגעגוע שאתם לא יודעים להסביר בשלבים מאוחרים יותר של החיים שלכם, מביאים אתכם לשאול שאלות על מהות הקיום שלכם.

שאלות עמוקות שלסביבה הלא ערה אין תשובות מספקות לתת לכם כדי להרגיע את הגעגוע הזה. ואז מגיעה ההארה. אתם מתחילים לאט לאט להבין, או בדרך להבין את מהות הקיום שלכם.

עובדה, אתם לא מפסיקים לחפש איפה האמת על עצמכם, מי אתם, מה אתם עושים כאן, מה הייעוד שלכם, מה המשימה שלכם בחיים אתם מביאים את עצמכם לחפש עולמות ורבדים עמוקים יותר של עולמות הנסתר

גלגולי עבר מתחילים לצוף על פני השטח, אתם מאמתים בחלקים את הנתונים האלו, וההיגיון לאט לאט מפנה את מקומו לידיעה אלוהית.

וכאן מתחיל העיבור הנישמת שלכם בדיוק בנקודה הזאת.

החלק הגבוה האלוהי שלכם שהוא גם חלק מההדרכה העליונה שלכם, אומר, אוקיי סוף סוף הגיע הזמן להריון נוסף.

ההריון הזה הוא תוספת של אור שאתם מקבלים בכל הארה האור הזה הוא לא "צדיקים", "מלאכים" או משהו בסגנון.

העיבור הזה, הוא אתם! אתם העליון לא יכול להכניס את כולו לתוך עולם דחוס. זה אפשרי אבל לא בתקופתנו, ובטוח שזה לא יעבור בשתיקה או בשלום לשליטי המימד השלישי.

תחשבו שתינוק נולד ומדבר או מגנן מוצארט, או מספר על מי הוא היה בגלגול הקודם, או ישר הולך להרצות אוטריקה וקבלה גנוסטית, כי הוא פשוט ממשיך מהמקום בו הוא עצר בגלגול קודם? ישר ייקחו אותו לסדרה של בדיקות כדי לנסות להבין מה לא תקין בתינוק הזה, הא?

ואנחנו הרי כבר יודעים שקרו כמה לידות לא רגילות כאלו, כאשר אור גדול החליט להגיע כמעט בשלמות לעולם מצומצם ודחוס, בו עולם הנסתר הוא מילה גסה, ומספרים את האמת על מהות הקיום.

אתם חווים הארה, זה מדהים, עוד חלק ממכם חוזר בחזרה לתוך הגוף שעבר שיעורים במהלך החיים, עוד אתגר, עוד אור נכנס, עוד שאלות וחקר האמת, עוד אור נכנס, אהבה ללא תנאי, חמלה ושלוש, עוד אור נכנס.

כאשר אנחנו מדברים איתכם על אלכימיה לבנה, אנחנו מלמדים אתכם את הנוסחאות שיחברו את כל מה ומי שאתם, בחזרה למקור, בחזרה אליכם.

אז אחרי שפירטתי לכם את העיבור הנישמת, תוכלו להבין מה קורה עכשיו בעולם.

בימים האלו אמא אדמה עוברת עיבור נוסף. אמא אדמה בדיוק כמו האור האינסופי, עוברת התרחבות, היא חווה הארות, היא מוסיפה לתוכה תדרים גבוהים מהמקור האינסופי שהיא חלק ממנו.

אנחנו חלק מאמא אדמה, אנחנו הילדים שלה, חיים עליה, נושמים בתוכה, אוכלים ממנה, וכשהגוף מת, אנחנו חוזרים לתוכה, וחוזר חלילה.

אמא אדמה פתחה בימים האלו ממש, פורטל מאד חשוב.

המימדים העליונים עוברים התרחבות.

אבל לא כל תושבי בני האדמה יכולים לשאת את הפורטל הזה שנפער בעולם, הם מתמרדים לו, לא יכולים להגיע אליו, ולכן מונעים מכל מה ומי שיכול להגיע לתדרים הגבוהים האלו של הכדור הזה.

אמא אדמה היא יישות בפני עצמה, היא לא תוכל לשאת את ההריון הזה, ועל כך היא עוברת ניקיון והפלה מכל מה שלא מותאם לתדר שלה.

בכל זאת, היא זאת שסוחבת את ההריון ולא העובר סוחב את האמא, כן?

אז התדר שלה גבוה, אבל תדרים נמוכים גורמים לה לדמם, יש בתוכה עוברים בריאים וטובים, אותם היא לא רוצה להפיל, ועל כך זה יסביר לכם את תקופות המבול, סדום ועמורה, אטלנטיס, למוריה ועוד, הנשמות שהיו בתקופות שונות על הפלנטה הזאת. שהיו מספר מאד קטן של ניצולים לעומת ההשמדה הנרחבת שקרתה.

אני רק מביאה לכם את הנתונים כמו שהם, כי זה לא העולם היחידי שאני חוקרת, אלא היו מספר ציוויליזציות שאני זוכרת שהגיעו בדיוק לנקודה הספציפית הזאת.

נקודת השינוי.

תקשיבו לגעגוע שלכם. זה אתם, לפני ההתרחבות. זה כרטיס הכניסה והיציאה שלכם. אתם בעיבור נישמתי, אתם מביאים את עצמכם,

לכן אנחנו נקראים נושאי האור, ויולדים אותו לעולם בו רוב התדרים הם נמוכים. את אמא אדמה זה לא מעניין למי מגיע ומי עשה מה למי, אותה מעניין רק התדר אם מותאם אליה או לא.

כולנו חיים על אותה פלנטה, רק עם פרט אחד קטן ושונה. אם נתקעתם על הפורטל הנמוך שאתם מצדיקים את עצמכם לגביו, שם תתקעו, במימד הנמוך, בעולם ההפוך.

אם הגברתם רטט, הגברתם אהבה ללא תנאי, בלי חרטוטים, להיות כנים מתוך עצמכם, רק אתם יודעים איזה פורטלים אתם פותחים, אתם עוברים לפורטל בו המימדים הם בתדירות של אהבה, בתדירות האור האינסופי, בתדירות המקור.

ולשם הנשמה שלכם רוצה להגיע, וכל הסימנים וכל המטאפורות שיש לכם סביבכם בחיים הם סימנים שאתם שמתם לעצמכם בדרך להארה, בדרך לחיבור של כולכם בחזרה, ולא רק שארית קטנה של אורות גבוהים בגוף קטן, בחירה שלכם היכן להיות ובאיזה רטט להתקיים.

ואז מגיעות המתנות שחיכו רק לכם. את כל זה תוכלו לראות בעצמכם! בחוויה ישירה.

רציתי לומר לאימי המדהימה תודה.

תודה אמא שפתחת עבורי את הפורטל המיוחד הזה כדי שאגיע לעולם הזה.

לא ויתרת עלי כאשר אמרו לך לוותר, חיכית לי הרבה זמן, שמעתי אותך, ראיתי אותך, ורציתי רק אותך כאמא שלי בגלגול הזה.

ידעת ושמרת ועדיין שומרת עלי מכל משמר,

חוות מולי דברים מאד לא רגילים, לא ארציים, חוויות שהעין הרגילה לא יכולה להסביר.

את גיבורה ואמיצה, ראית אותי, מההתחלה ידעת את האור שבי.

אני אוהבת אותך אמא.

פרק 31 - מבט מהאסטרל

לפני שנרדמתי הגשתי בקשה למועצה העליונה ולהדרכות שלנו שיגרמו לי לזכור מה אני וגנאדי עושים בכל לילה אחרי שהגוף נרדם והתודעה יוצאת לרובד אחר ביקשתי עזרה ואמרתי להדרכות שאני אוכל לעמוד בזה.

נכנסתי בלילה לנשימות עמוקות מהאף והעלתי את התודעה שלי לכתר ומעלה יותר ישר לחוויה אסטרלית, עליתי ישר בתודעה ערה לרובד האסטרלי.

לא היו לי חלומות
התודעה שלי הייתה ערה לחלוטין

הרגשתי הכל הרגשתי את הכתפיים כמו שהרגשתי לפני שנרדמתי. הרגשתי את כפות הרגלים שלי יחפות על האדמה, הרגשתי את המעקה שאחזתי בגרם המדרגות הספירליות. הרגשתי את המחשבות שלי, הרגשתי הכל. הרגשתי כל חלק בגוף.

אני מסתובבת באסטרל ונותנת נגיעה נשמתית לשוכחים הם מתעוררים עם אמביציה לעשות שינוי. אני לא בוחרת אותם לבד אני עובדת בלי הפסקה שם ואני שמחה על ויברציה גבוהה מאד.

ראיתי שבאיזשהו שלב אחד הנשמות שהוא נמצא כאן בכדור והוא בן שישים בערך, לפני שהוא התעורר מהשינה שהוא נמצא, הוא עלה למועצה הגדולה ואמר להם ' שתדעו שהיא ידעה באיזה ויז'ן להראות את החמלה שבי ' - אני מודה לה על כך, על האהבה ללא תנאי והשליחות שלה' הוא הצביע עלי, וזה ריגש אותי מאד

ההדרכות מובילות אותי לכל מיני מקומות ששם יש נשמות שלפני תחנת המעבר, נשמות חולות, שנפגמו קשה במהלך הגלגולים, ושם אני מעבירה ריפוי.

הריפוי הנישמתי שלהם נעשה על ידי 'תפאורה' שהמלאכים יוצרים בעולם האסטרל, אני מכירה כל פינה במקומות האלו כך שידעתי לאן להוביל אותם כדי שיחוו רגעים של הקשבה פנימית, אני לא יכולה להסביר להם שהם חולמים, אלא הם יודעים שאני מחלק נוסף של המועצה ויש לנו עבודה לעשות כאן, וחלקם עושים.

אלו שמראים צעדי התמרה ברובד השלישי, מקבלים עזרה ברובד הרביעי. ושם התנדבתי לעזור. יש סקטור שאני נמצאת הרבה בתפר בין העולמות, לעזור לאנשים להתכונן לעזיבה את העולם הזה דרך עבודה באסטרל.

כמה שנים שם שוות ערך לכמה שעות כאן.

ההדרכות הראו לי שבעולם החומר אפשר לתת בקשה, ולעשות עבודה בעולם החלומות, זהו התפר בין העולמות, ככל שהכוונה נקייה יותר לעליה, כך העבודה נקייה יותר בעולם השני, וקורה טורס אנרגטי שמשפיע על העולם הזה כאן. ושם מקרינים את כל הפעילות שעשיתי על מסך, כל מה שראיתי מאד ריגש אותי, כי לא היה אכפת לי כמה נתינה עשיתי, אבל אצלהם זה נרשם, והמסך פשוט 'עקב' אחרי לכל עזרה שנתתי לנשמות. במסך הראו לי שאני עולה במדרגות ספירליות מאד יפות, כמו בטירה, הראו לי שיצרתי באור בצבע טורקז את השם שלי

לאחר כל יום של פעילות באסטרל, אני נמצאת במועצה הגדולה ושם מקרינים לי הכל והם מרוצים.

אנחנו מפעילים בנשמות את הרגש על ידי הצלילים, התפר שבין הצלילים שלנו הוא הפעילות שלנו בין העולמות. אנחנו זזים בין העולמות ועוברים עם הנשמות את המסעות שלהם לצידם, אנחנו המדריכים שלהם, והם יודעים את זה חלקם מתעוררים וזוכרים אותנו ומספרים לי על כך כשהם מתעוררים ברובד של העולם הזה.

כמו ששם נוצר נרטיב לעזרה גם בעולם הזה נוצר נרטיב לעזרה מה שקורה שם דרך המחשבות שלנו מתורגם לכאן בכדור דרך המחשבות שלנו

כל הפעילות שקורית הוא לא רק בעולם החומר אלא בתוך העולמות שמעבר, שם הנרטיב של הרובד הזה לא משחק אצלנו תפקיד ואנחנו פתוחים יותר לעזור בלי הסיפורים של הנרטיב של העולם הזה.

המשפט שתפס אותי הכי חזק מהאיש ואשתו הייתה לידו, רגע לפני שהם 'מתעוררים' לרובד הזה. 'מאמא, תודה שאהבת אותנו ללא תנאי' זה גם הוקרן על המסך של המועצה הגדולה, הם היו מרוצים, הם הקרינו לתוכי את כל הרגשות החיוביים.

יש שם במועצה מלאי של אנרגיה שהם מטעינים אותנו שם כדי שנוכל לחזור לכדור עם אותו המלאי של אור ואנרגיה. ואז חזרתי לתוך הגוף בחזרה בבוקר.

פרק 32 - מימד הזמן

דולורס קנון - והפרוטוקול

באחד ממסעותי האסטרליים שעברתי, הייתי במבנה ייחודי. דולורס קנון שהגיעה בתצורה הארצית האחרונה שלה, עשתה לי פרוטוקול כניסה למצבי טראנס בתוך המימד האסטרלי.

זה לא משהו שלא עברתי במימדים האסטרלים עם גנאדי, הוא עורך עלי פרוטוקולים שם כל הזמן.

כאשר אני מתעוררת מרובד בתוך רובד בתוך רובד הוא היה אומר לי "כל הכבוד, את היית נהדרת", אבל לא הייתי זוכרת כלום מהפרוטוקולים הרב מימדיים האלו, ולרוב כאשר היינו קמים לתוך הגוף במימד השלישי בבוקר, גם הוא לא היה זוכר.

היינו קמים שנינו בבקרים, מסתכלים אחד על השנייה במבט תוהה, לא זוכרים כלום מתוך אותם פרוטוקולים, ושם אתם יודעים שאי אפשר להקליט שום דבר או להסריט, התיעוד היחידי שאתם תחזרו איתו, זה אם היו נחמדים איתכם מספיק שומרי הסף במעברי בין העולמות והמימדים, הם יחזירו אתכם עם שובל פצפון של זיכרון.

הפעם זה היה שונה, ואתם תבינו מדוע.

דולורס קנון הייתה בחדר, גנאדי עמד שם גם והיא מכינה אותי לקראת הסשן שהיא הולכת להעביר אותי במימד האסטרלי.

חששתי קצת, אני כבר רגילה לזה, אני על 100 אחוז מודעות במימדים האלו, ושאלתי אותה, גם עכשיו אני אתעלף ואחזור לא זוכרת? היא חייכה ואמרה לי "את תראי שזה הולך להיות מאד מיוחד"

הייתי צריכה לחבר מנורה קטנה שמחוברת לכן ציור שלי שהיה צמוד לקיר. מה שהיה שונה בסיטואציה היא הפירוש של זה, המנורה הייתה מחוברת לחשמל אבל היא זהרה, והיא אפילו לא נגעה ברצפה, היא הייתה מחוברת ונשארה יציבה באוויר

וכאן זה התחיל להיות קסום. החדר היה פשוט, מתחת לחלון הייתה מיטה מאד נוחה בצבע חום, הארון היה מימין לדלת, ארון מאד פשוט ועתיק, החדר נראה בכלל מתקופת זמן קדומה אחרת. הייתה מראה גדולה בחדר צמודה לקיר והיא אמרה לי

"תסתכלי טוב מבעד למראה, את תראי את התצורה שלך, ואתה, לפני שאנחנו מתחילים את הסשן, תזהה את החותמת האנרגטית שלה כדי לא לאבד אותה בתוך טווחי המיקום שאני אקח אותה לחוות"

אני מסתכלת על המראה ורואה את התצורה האנרגטית שלי, זה היה מדהים ונורא בו זמנית.

ראיתי שובלי אורות לבנים זוהרים כל כך שהעיניים האסטרליות שלי הסתנוורו מעוצמת האור, שובלים סגולים זוהרים, לא יכולתי להפסיק להסתכל, התרגשתי מאד ידעתי שאני הולכת לעבור משהו גדול, אם דולורס קנון מגיעה לערוך לי פרוטוקול. החוויות האסטרלית תמיד מרגשות אותי, אני אף פעם לא מוכנה להם.

הסיבה שהיא רצתה שאראה את התצורה המקורית שלי, כי כדי לקבע את "הזהות הנישמתית שלי" שלא אאבד אותה בין מרווחי המיקומים שייקחו אותי אליהם.

כידוע למטיילים האסטרליים,

יש חדרי "מציאות חלופית" אתם יכולים לעבור חיים שלמים בזהות אחרת בתוך המימדים האלו ואתם תאמינו בכל מאדכם שזהו העולם האמיתי, ישכנעו אתכם שיש לכם אישה שונה, ילדים שונים, אפילו דמות שונה, חיים אחרים לחלוטין, עיסוק שונה, וזוהי הזהות שהולבשה עליכם, ואתם אפילו לא שואלים שאלות על אמיתות המציאות החלופית שהולבשה עליכם...

עד שאתם קמים בבוקר ומנסים להבין למה האמנתם לדמות הפיקטיבית עם החיים הפיקטיביים שחשבתם שזה אתם.

אז, דולורס קנון מסבירה לי שלב אחרי שלב מה היא עושה, אני שומעת את הקול שלה בתוך ההוויה שלי מכניסה אותי לאט לאט לתוך רובד עמוק יותר.

נשאבתי לתוך פורטל במהירות שיא.

בתוך הפרוטוקול ראיתי יישות עצומה עם עין גדולה שהיא זו שמסובבת את מימד הזמן.

"אוהו, אני בתוך היישות של מימד הזמן, אבל למה?"

אני שומעת בתוך החוויה שלי את דולורס

"אל תדאגי, אני ממש כאן, רק תסתכלי על היישות הזאת ותגידי לי מה את רואה"

מה אני רואה? אני חווה אותה! אני זה היא!

אף אחד לא יכול להתעסק עם הכוח הזה וכל פעם העין הגדולה הזאת מחזירה זמנים ואירועים בכל מיני נקודות של זמן בלופ אינסופי, ויש לה נתינים שעובדים בשבילה במימד השלישי והם נמצאים גם במימד החמישי, מה זה הדבר הזה? והקול של דולורס מרגיע אותי

"את רק מסתכלת, אני צריכה נתונים נוספים מהיישות הזאת, מה היא רוצה?"

אני מתחילה להעביר את הנתונים שאני חווה:

"יש לוח שעליו יש נוסחאות מתמטיות מורכבות, והנוסחאות האלו הרכיבו את החיים של האנשים. ראיתי כל מיני שמות שניסו להלביש עלי, עם כל מיני חובות וחיים אחרים, ואמרתי להם, על מי אתם מנסים לעבוד, זה לא הפרטים שלי, אתם רשמתם פרטים לא נכונים".

המשכתי לחוות בקו ישיר את החוויה.

"יש לעין העצומה הזאת גוונים מוזרים של צבעי פסטל שקשה להגדיר, היישות הזאת נכנסת לתוך עצמה ומשמידה את עצמה ובוראת את עצמה והיא עושה את זה בלי הפסקה" היישות הזאת הרגישה כל יכולה מבחינתי כמעט הלכתי לאיבוד.

דולורס ראתה את זה ואמרה

"תחפשי מראה, יש לידך מראה, תלכי אליה ותסתכלי עלייך"

היא צדקה הלכתי להסתכל על עצמי מרובד גבוהה יותר על מראה שהייתה שם "אני רואה, אני רואה אותי, האור חזק, שלוחות של אור, יש גוונים של לבן זוהר, להבה סגולה, זה עצום, אני רואה אותי" "יופי, את עושה את זה נהדר, תזהי את האור שלך ואל תרפי"

"אני לא מרפה, אני רואה את האור שלי"

"את נהדרת, אנחנו ממשיכים"

ברגע שזיהיתי את חותמת האור שלי, הישויות שנמצאות ושולטות על מימד הזמן נכנסו ללחץ, יש להם שם משהי שפלשה להם לתוך התוכנה ומתחילה לעשות שם "בלאגן".

אין, בלאגן זה אני.

חייבת לעשות ליישויות האלו בלאגן, הם משחקים עם הזכרונות והמוחות של אנשים כל לילה ולא רק, אני, שמי השני כאן זה בלאגן. חותמת האור שלי התייצבה, והם המשיכו להחליף לי מסכי זהויות בקצב מסחרר, זה לא עובד, אני לא קונה את זה.

מסך אחרי מסך, אני אומרת להם "לא, זה לא הזהות שלי, לא, לא, לא, אני יודעת מי אני, זה לא הזהות שאתם שמים פה"

הם כמעט נשרפו, היישות הזאת שהגיעה אליהם למימד "לא ממושמת" איך זה יכול להיות שזה לא עובד עליה.

חמודים, הגעתי לעולם הזה עם קוד מטריקס שבור, אני הבאג שלכם, באתי לשבור לכם את המטריקס, וולקאם.

הפרוטוקול הסתיים באסטרל, וחזרתי זוכרת, דולורס הודתה לי וציינה שיהיו עוד מספר פעמים שהיא תצטרך את הנכונות שלי לכניסה למקומות האלו והסכמת.

סיימנו את כל זה, גלשתי בבוקר חזרה לגוף שלי, ואני זוכרת את הפרוטוקול, וואו זו הייתה הפעם הראשונה שאני חוזרת עם זיכרון מתהליך הזה.

זה קורה לי במהלך תקשורים וקריאות נשמה, בזמן הסשנים שאני עורכת לנשמות, אני לא זוכרת כמעט כלום משום תקשור.

באותה השבת בשיעור השבועי לתלמידים, חידדתי את העניין של מימד הזמן ומה הוא עושה.

לופ -לולאות זמן רב מימדיות, ארצי ואסטרלי. החזרה עם זיכרונות כמעט מלאים מהרובדים האחרים, דוחפים אותנו לחזור עם נתונים מלאים, ודוחפים אותנו לחקור ולשאול שאלות חשובות. וכאן אנחנו עושים בדק ארצי, מה הגיוני ומה לא הגיוני, מה חוזר על עצמו, ואיפה הקוד שבור בתוך המטריקס.

כדי לשבור לופ צריך לשבור 'חוק'.

כאשר נמצאים בתוך לולאה, תפסיקו מיד את הביצוע של כל לולאה.

ביצוע התוכנית של הלולאה, ממשיך את הלופ בשורת הקוד הבאה מתחת ללולאה. כך עד אינסוף.

כשמפסיקים פעולה של לולאה אחת, היא שוברת את כל שורות הקוד שמתחתיה עד כדי אי קיום של הלולאות שקודמות לה.

אז מה מחזיק את הקיום של כל לולאה? אם אנחנו נוזה אלמנט שלא זהה לאלמנט הראשון, אתם משתמשים בחומרה 'הרגילה' מחוץ לסמנטיקה המקובלת. במילים אחרות, אתם ממציאים מחדש את הגלגל.

אנחנו נפסיק את הלופ.

כדי לשבור לופ, צריך לדעת שאתם בתוך אחד או כמה מהלופים. אז מה עושים? תחפשו קרע במציאות היומיומית, משהו שחוזר על עצמו, תשנו את הזכרונות שלכם מלופים קודמים, או תרשמו אותם.

כל יום מאפס את עצמו, בתוך הלופ של החיים. זו הסיבה שכל יום הוא דוגמית לכל הגלגולים שחייתם. אנחנו עושים את זה לעצמנו על ידי זה שאנחנו נותנים את ההסכמה שלנו להישאר רפיטטיביים ורדומים.

כאשר אנחנו לא רוצים לעבור שום טרנספורמציה, מצדיקים את החלקים השליליים שלנו. הלופ ימשיך וימשיך. כי אתם בתוך גלגל הזמן שמחדש את הלופ בכל יום.

תעשו לעצמכם ניסיון, חוויה ישירה -תזכרו את היום הקודם, כולל אסטרל ותרשמו אותו. שימו לב לחזרתיות. אמר לבעלי ולי בוורנאסי איש חכם מאד ופשוט,

"כדי לשבור לופ צריך לשבור חוק".

החוק שהוא התכוון אליו, זה חוק החזרתיות, חוק החזרה, אם תשברו את החוק שמחזיר אתכם בחזרה לאותו היום, שברתם את הרצף של כל הלולאות שיבואו אחריה, כך העולם יעבור למימד החדש. כמו אלומת אור הפוגעת בזכוכית, האלומה פוגעת בזכוכית, והזכוכית מחזירה את אותה אלומת האור בחזרה לקרן הראשונה. בדיוק כמו חוק המשיכה, והאקו של המקור

תזהה את היום שלך. זהה את המחשבות שלך. אתגר את המחשבות שלך. תהיה חבר של עצמך התבונן לעומק במה שאתה צופה וקורא ומה האפקט של זה עליך. תתמקד בהווה.

תוציא את הפנים החוצה, שקיפות נישמתית. תדבר על זה. כך אתה חותם את הזיהוי של החזרתיות בתוך הידיעה שלך. תעשה משהו שונה, שמנוגד לרצון הבראשיתי שמתוכך, שטבוע בתוכך כקוד שבור.

הקוד השבור שבתוכך מאלץ אותך לעשות שוב ושוב את אותם הדברים שאתה עושה בכל יום ויום, האופן שבו אתה חושב, מרגיש, אוכל, עובד, וכו'.

האנשים שישברו את הקוד השבור שמתוכם, ישברו את הרצף, ויוכלו להפסיק את לופ החזרתיות. במילים נוספות, אתם חוצים את רף מימד הזמן.

זו הסיבה שכל הגדולים, חלקם מלאכים וישויות אור חוזרים לכאן שוב ושוב בגוף אדם ולא זוכרים כמעט כלום. כולם כאן, כל האורות, הם כאן לאחרית הימים כדי לעזור לאנושות לשבור את הקוד הפגום ולהאיר ולהעיר את הקוד האלוהי.

אם אתם מאירים ומודעים מעבר למימד הזמן, הזמן לא יחול עליכם, כי תדירות הקוד האלוהי שלכם היא ההיפך מכל מה שחזרתיות אמורה להיות. היא מעבר למימד הזמן.

וכאן נכנסת קרינת ההשתקפות.

כאשר אתם בתוך לופ, כדי לשמר אתכם רדומים שם ולגרום לכם לחזור שוב ושוב על אותם דברים, אתם מקבלים איתחול כל יום על ידי קרינה מכוונת. הקרינה הזאת משבשת לכם את הקוד המקורי ושוברת אותו. זה נעשה בכל יום ויום.

קרינה מכוונת נעשית על ידי הניידים שלכם, צפייה במסכים, כל צפייה ובכל מסך, תנסו לנתק את עצמכם לשעתיים שלוש ממסך, תראו מה קורה לכם, אתם מכורים, לא יכולים בלי.

מוסיקה - מוטמעים בתוך המוסיקה העולמית תדרים שוברים, הם שוברים לכם את הקוד המקורי וזה מכון. ריסוסים באוויר, פוליטיקה, מערכות פיננסיות, מצב כלכלי, פוליטיקות ואג'נדות גם ארצית וגם 'רוחנית', היא מעודדת בתוך הגוף שלכם תדרים שליליים, שמייצרים קרינה רוחנית שמשבשת את נקודת המבט שלכם בתוך ההשתקפות.

בדיוק כמו אפקט המים על חומר שנמצא בתוכה. מה שפוגע בהשתקפות היא אורך הגל האנרגטי שלכם, ככל שהאנרגיה חלשה יותר, אורך ההשתקפות ארוך יותר ועמום.

ככל שהאנרגיה שלכם מגבירה תדירות, אורך הפגיעה של הגל מתקצר והצבעים חדים יותר, קורה במהלך אנרגיה גבוהה, אסטרל ברור יותר, חיים במימד השלישי ברורים יותר.

העולם הזה הוא עולם המשולשים.

האב הבן ורוח הקודש - כתר חכמה בינה
הסימונים של ארבעת האלמנטים, משולשים
33 חוליות - 33 מוזכר במספר מקומות:

הצליבה

הפירמידות במצרים

טכנולוגית אטלנטיס

מחשבון בני המאה

כדור הארץ, שמש, ירח

איברי המין הזכריים והנקביים

סגירת מרכבה באלכימיה הכל סוגר משולשים.

הוא יעבוד בכל דרך אפשרית בגדול כדי לעודד את קרני האלפא שלכם ולהגביר אותם.

בעיקר על ידי מוסיקה שמעוותת לכם בכוונה את הקוד האלוהי המקורי, שם התדרים ברורים.

על ידי 'משחק' של תנודות תדרים, הם משבשים לכם את הבהירות.

פרק 33 - העולם החדש

הספר הזה הוא לא רק חי',

הוא החיים שחוזרים על עצמם אצל כל אחד ואחת בווריאציות שונות, ברזולוציות שונות, יש ערים יותר ויש ערים פחות.

אני לא מתיימרת להיות שום דבר, רק אור בתוך גוף אדם שהולך לשירותים בדיוק כמוכם.

העניין הוא שחוויתי חוויות מחוץ למימד הזה, ואני לא פוחדת לגלות אותם לעולם.

מקסימום אלו שלא יאהבו את זה יסיימו לי את הסייקל הזה, הם מומחים כבר, אז אעבור לגוף חדש, זה לא כזה סיפור, עשיתי זאת אינספור פעמים. אבל הספר הזה יישאר, וייתן אור ואת כל הידע לכל מי שרוצה לפתוח את הזיכרון הראשוני שלו, אתם אור אינסופי בתוך גוף שנפל לאמנזיה, זכותכם המלאה לדעת מדוע, ואיך אתם יכולים להשיב את כל היכולות שלכם בחזרה.

בספרי הבא, אכניס אתכם מתוך החוויות שלי, לעולם המלאכים, הפלנטות הנוספות שאף אחד לא מדבר עליהן, ואלו שמכחישים אותם ומכחישים ישויות ותושבי עולמות אחרים, הם באים כאן לביקורים כל הזמן וחלקם הוטמעו בתוך האנושות כדי לערוך כאן איזון ושינוי.

אגלה לכם את סודות המסתורין מחוויות ישירות שלי, מזיכרון ידיעתי של גופים אחרים. דמויות היסטוריות שכל מה שכתבו עליהם

בספרים צונזר! מה שנשאר לאחר צנזורות כבדות, פתח כל כך הרבה אג'נות דתות וכתות שזה הביך אותי, מישחו צריך לפתוח את האינפורמציה הזאת לציבור.

אתם תגלו איך להיכנס למחוזות אסטרליים בעצמכם ותחוו בעצמכם כל מידע שתמצאו לראות. מיהם שדים, מה הם עושים כאן, מיהם מלאכים, מלאכי אור ומלאכים נופלים, איך להפעיל טלקינזיס, איך פותחים את כל מעברי הראייה העל חושית והשמיעה העל חושית.

המידע הנסתר יגלה לכם את אנשי "עולם הרוח", מהו הגנום הרדום שבתוכם, מהו הקוד השבור שבתוכם, מהו המטריקס ואיך הוא פועל עליכם מיהם בני האור ובני החושך האילומינטי, למוריה ואטלאנטיס. מהו כריסטוס, רמז - זה לא בנאדם.

קוסמים לבנים וקוסמים שחורים,
שאיבות אנרגטיות והתקפות אנרגטיות סוף העולם,
מדוע קרו כל כך הרבה הכחדות,

מהי אבן החכמים, זאת לא אבן כמובן, הספרייה האקאשית היא לא ספרייה, המועצה הגלקטית,

כל אלו יושבים על רבדי תודעה נסתרים, ואתם יכולים לקבל גישה לכל אלו.

סוד האלכימיה המינית הקדושה, ומדוע גדולי ההיסטוריה נרצחו ונעלמו בגללה, מה זה יפתח לכם.

רוב "אנשי הרוח", "מנטורים", "רבנים", "מטפלים", "מתקשרים", "גורואים" ו"באבות" וקוסמים שחורים למיניהם ממש לא יאהבו את הספר הזה.

כדי לקבל הירארכיה של עליונות ונפרדות, אף אחד מהם לא יגלה לכם את האמת שמתחת לפני השטח וגם לא את האמת שמעל פני השטח.

האמת היא בתוכם.

בתוך כל מי שרוצה להאיר את האלוהים שבתוכו.

אני אומרת תודה בכל יום ויום ונושאת תפילה, לאור האינסופי, האלוהים הוא/היא הנחו אותי לאורך כל המסע הזה לגילוי האלוהים שיש בתוך כל אחד ואחת מכם, צריך רק להקשיב.

תודה להורי האהובים, לכל ילדי, הביולוגים והלא ביולוגים, שהם הלב שלי, האהבה האינסופית שלי בתוכם.

לבעלי גנאדי, האור של חיי, הלב שלי בכל העולמות, שהעלה את הרעיון להעלות את כל זה על הכתב, האהבה שלך אלי, החיוכים, המבטים, החוויות, ההומור שלך שגורם לי להרגיש מהו אושר מוחלט בתוך סבך החיים, היד שמלטפת את שיערי ומנגבת את דמעותי, האריה האדיר שאתה בחיי, תמיד לצידי אוהב מגן ושומר בחיבוק אמיץ, אני אוהבת אותך מלאך שלי, **תמיד אוהבתי ותמיד אוהב, אני שלך בכל העולמות, תמיד הייתי ותמיד אהיה**

תודה שמצאת אותי שוב, גם בגלגול הזה.

בחמלה ואהבה

אורליה.